

Nr. 15. 14. april 1921

Pris 35 øre.

En moderne Gulliver i Lilleputland.

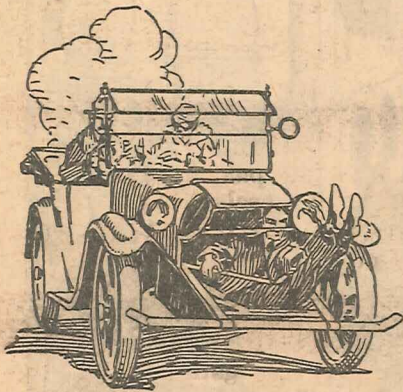
I kreds om den moderne Gulliver ligger alle de hyggelige slotter og hus han kjender saa godt fra eventyrene. Aladdins straalende østerlandsslot,

huset hvor Rødhætte bodde, Torneroseborgen med blomster over murene, vandmøllen hvor den bestøvlede kat bodde, og pandekakehuset hvor Hans og Grete hadde sine spændende oplevelser. Hele denne eventyrby kan vore unge læsere selv bli eiere av gjennom den lille serie modelkartoner som paa-begyndes paa sidste side i dette nummer.

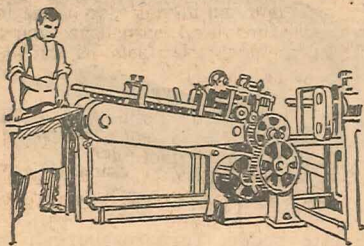
KURIOSITETER

Medgiften præsenteres. En eiendommelig skik hersker flere steder blandt landbefolkningen i Grækenland. Den består i at den gifteløse kvinde saa tydelig og klart som det overhodet er mulig, viser hvor stor kontant medgift en eventuel beiler kan vente at faa med hende. Paa et langt forklædningsstykke tøj som bæres foran, har hun nemlig fastheftet hele sin kontante formue i blanke gulddukater, i rad og række over hele brystets bredde og helt oppe fra haken til langt ned paa kjolen, hvis det er en forholdsvis velstaaende dame som hende der ses her paa billedet. Er det en mindre velhavende dame, vil hun muligens foretrække slet ikke at præsentrere sin formue paa denne i vore øine nok saa originale maate, — nogen tvang foreligger der nemlig ikke paa dette omraade, enhver kan gjøre som de lyster.

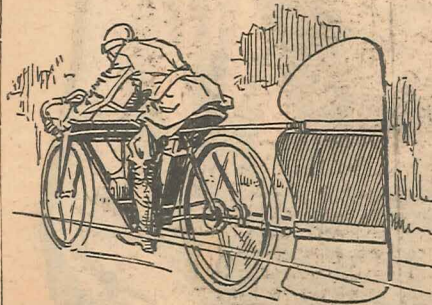

En automobil-„kofanger“. Saa stor tilid havde opfinderen av det apparat som her er omtalt til sin opfindelse at han tilbød at la sig paakjøre av en automobil som var forsynet med hans nye „kofanger“. Tilbudet blev modtaget, og skjønt vognen havde en fart av 40 kilometer da „ulykkestilfældet“ fandt sted og manden blev paakjort, hadde han dog ikke tat mindste skade. Et kraftig stød kunde han vel ikke undgaa, men fjærkraften i apparatet avdæmpet dette saa meget at der ingen molest skedde. Apparatet som bare veier 40 kilogram, kan taale et tryk av 4 tons og er slik indrettet at det samler op alt, baade dødt og levende som det støter sammen med, idet „offeret“ opfanges av det med fjærer forsynete sæte, som er apparatets hovedbestanddel.

Denne maskin elter, former og indsetter automatisk i den elektriske bakerovnen et franskbrød i hvert i sekund. I gamle dager ulførtes det meste av en bakers arbejde ved haandkraft. Se-

neren fik man maskiner til at besørge eltingen, men mange steder, selv i moderne bakerier, besørges deigens deling, formning og indsættelse i ovnen endnu av mennesker. Den maskin som her ses i funktion og som er det nyeste nye paa bakerimaskinernes omraade, kan imidlertid ikke alene elte deigen, men dele og forme den noiaftig, samt automatisk føre brødene ind i den moderne elektriske bakerovn og det endda med en slik fart at der hvert sekund kommer et brød i ovnen. Maskinen er engelsk.

Motorcykler med skibsrør kan man se i Carolina i Amerika. Røret som er temmelig stort er anbragt bakpaa og staar i forbindelse med motorcyklens styre ved hjælp av metaltraader, saa at røret dreier tilhøire, naar styret og forhjulet svinger tilvenstre og omvendt. Rørets opgave er at hindre utskridning ved kjørsel med sterk fart i kurver. Den formindskelse i kjørehastigheten som er en følge dels av rørets vekt, dels av vindens tryk paa det, skal efter indhentede erfaringer langt mer end opheves av den gevinst som er forbundet med at farten ikke behøver at sættes ned i svingene, saa at der netop oppnaas bedre kjøretider paa motorcykler med rør end paa dem uten.

Cementpistolen kalder opfinderen det apparat som her ses i virksomhet, og som særlig har fundet anvendelse ved præparering av bropæler, bolværkskommer og andet træ som skal staa længe i vandet, og som er utsat for haarde og i længden ødelæggende angrep av pælormer og andre borende skabninger. Apparatet bestaar av tre beholdere; en med komprimert luft, en med vand og en med en tør blanding av 3 deler vand og 1 del cement. I et fælles sproiterør møtes det med stor kraft gjennom en slange utpressede vand med den gennem en anden slange utpressede cementblanding, og tømmerverket som skal præpareres utsættes for et saa voldsomt bombardement av den nu fugtige cementblanding at alle revner og porer fyldes, saa træet blir fullstændig upaavirkelig av vand og pælormer. Selv gamle, ormstukne pæler kan paa denne maate belægges med et 20–25 centimeter tykt lag cement, saa de blir brukbare igjen.

Den siamesiske tvillingautomobil kalder amerikanerne det kjøretøi som ses

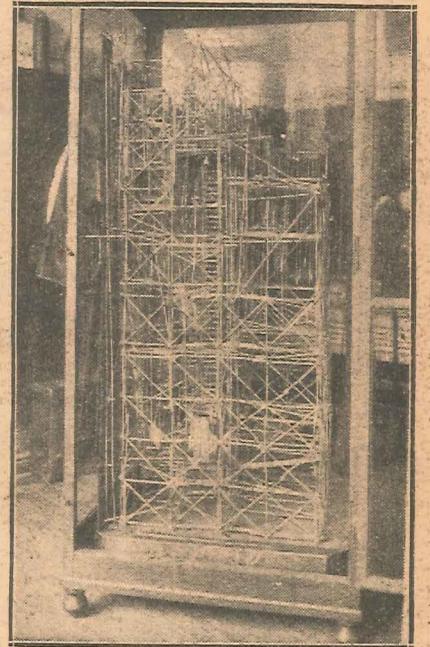

Granaten springer i landsbyen.

I en av de store sensationsfilmer som de amerikanske filmselskaper saa ofte sætter op og paa hvilke der ofres millioner, ser man ovenstaaende scene som er gjennomført med den vidunderligste realisme. Scenen forekommer i filmen: „De fire ryttere i aabenbaringen“, som delvis spilles i Nordfrankrike under verdenskrigen, og man blir her vidne til en liten bys erobring av den indtrængende fiende, befolkningens flugt, byens bombardement og byens brand. For at naa en fullstendig illusion hadde man bygget op en hel by, og der var til den medgaat 125,000 tons materiale eller likesaa meget som til opførelsen av New Yorks vældigste skyskraper „Woolworth Building“. Til bombardementet blev anvendt virkelige granater, og virkningen blev som man ser paa billedet her. Et blik paa lerretet, — og tilskuerne var midt inde i al krigens gru og elendighet.

Dette er et enkelt, litet billede fra den brogede verden som heter filmens, og som er saa mangfoldig og merkelig, at den bestandig bereder overraskelser for den som faar anledning til at kaste et blik ind i den, bak kulissene og under optagelsene. Paa side 7 i dette nummer vil man finde første blad av en liten ny serie av interessante smaabilleder fra filmverdenen under titlen Fra filmens verden. Denne lille serie som vil bli fortsat gjennom kommende numre, vil gi et indblik i og forstaelse av hvorledes det gaar til naar en film optas, og hvorledes den verden er beskaffen, hvor der pustet liv i det som vi paa lerretet kalder levende billeder,

her og som brukes paa sirkus av en av deres populæreste klovner. Det er en dobbelautomobil med to uavhengige maskiner, transmissioner, gear og rat, men med bare fire hjul, saa den flygtig set ligner en almindelig automobil. Det morsomme moment indtrær naar klovnen og hans ven tar plads ved hver sit rat som chauffører. Naturligvis kan de ikke bli enige om hvilken vei de skal kjøre, — begge vil kjøre fremover — set fra deres plads og følgen er en masse igangsettelse, stansninger, ryginger, dreininger o. s. v. i hurtig og livlig veksling, som skal være av stor komisk virkning.

Et ur som udelukkende er laget av halmstraa, og som allikevel kan gaa, og det ganske noiaftig, er en skomakermester i Strassborg i Uckermark nylig blitt færdig med efter 15 aars taalmodig arbejde. Alt i dette ur er av halm: alle tandhjul, skiver, viserne, ja, om det saa er kjeden, er den laget av rug- og havrestraa. Uret som er 1 3/4 meter høit, kan med en optrækning gaa i 5 timer, og det kan reguleres meget fint. Forøvrig findes der i Goslar et ur maken til dette, som en jernbanefunktionær har laget.

En elektrisk plommeopsamler. Den sedvanlige maate at høste plommer paa er den gammeldags kjendte at ryste træne og bakefter samle frugten op med hændene. Enkelte steder er metoden forbedret ved at man lægger store lakener eller presninger under træet, for det rystes, hvorved plommene blir lettere at samle op. Men nu har man i fruglandet par excellence, Kalifornien, begyndt at bruke en elektrisk plommeopsamler som ser ut som vist paa billedet her. Den bestaar av en metallramme, hvori en motordreven transportrem løper hurtig over ruller, som sitter oppe og nede. Paa remmen er der med passende avstand smaa lommeformede poser hvori plommene optas og hvori de føres videre, op til en lerretstragt oven til, hvorefter de falder ned i en beholder, som er fastspændt til benet av den som betjener den hurtig arbeidende, lille mekaniske plommeopsamler. Er der langt til elektriske ledninger, faar maskinen strøm fra en generator som staar paa en vogn og drives av en oljemotor.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 15.

Torsdag 14. april 1921.

45 aarg.

Indiske troldmænd viser europæiske turister et av sine mirakuløse kunststykker.

Ved trappen op til de indiske gudetempel rører der sig gjerne et broget folkeliiv, og i det farvemættede mylder kan man ikke undgaa at lægge merke til en besynderlig fremtoning som i særlig grad tiltrækker sig alle fremmedes opmærksomhet og altid staar omringet av nysgjerrige og interesserte turister. Det er „fakiren“, mirakelmanden! Billedet viser en av dem ifærd med at utføre et av sine forbløffende kunststykker. Under alleslags besvergelses og til en enstonig, melankolsk fløitemusik bringes et menneske til at forsvinde! Op i en vidjekurv som synes altfor liten til at et barn, langt mindre en voksen kunde faa plads i den, gaar en ung hindupike; hun bukker sig,

høier sig sammen, krummer sig om sig selv, blir mindre og mindre og lægger sig tilsidst helt ned i kurven. Lokket sættes paa og et taug bindes rundt. Al'rede dette er forbausende for tilskuerne. Men deres forbauselse blir til rædsel da troldmanden straks efter jager to skarpe sverd gjennom kurven for at vise at den er tom. Hvorledes den unge kvinde bærer sig ad med ikke at bli gjennemboret er for alle fremmede en uutgrundelig gaade. Løsningen er tryllekunstnerens hemmelighet. Og de røber den ikke.

I en artikkel paa side 10 og 11 inde i bladet fortæles om de egte indiske fakirer og deres mange mer eller mindre upaalidelige efterlignere.

Den mægtige fiende.

Av
Guy Thorne.
(Forts.)

„Som du ser av tegningen her,” fortsatte Walter Harrison og rakte Douglas et papir. „er mit soveværelsevindu merket med et kryds; det ligger like over dagligstuen, hvis buvinduer blir omhyggelig laast og luket med lemmer. Klokken ti gaar alle iseng. Klokken elleve haaber jeg hele huset sover. Jeg har en elektrisk lommeløgt hos mig. Jeg vil trække persienene op. Naar jeg lar løgten lyse tre ganger og saa efter en pause lar den lyse fire ganger, saa vet du at kysten er klar. Der er nemlig sat et solid treemeverk om den delen av huset. Hvis du tar tennissko paa dig kan du hartig og lydløst klatre opover det. Saa vil du være paa taket over buvinduet. Omtrent seks eller syv fot ovenfor er vinduet til mit værelse. Jeg kan bøie mig ut og holde i dine hender indtil du har faat tak om vindusrammen. Saa kan du paa et øieblik være inde i mit værelse.”

„Det er udmerket, kjære ven,” sa Douglas sterkt bevæget.

„Ja, jeg tror det skal gaa bra,” svarte Walter. „Men hør her: Miss Anstruther vil gaa ned i den store dagligstuen. Idet hun gaar gjennom korridoren vil hun banke forsiktig paa døren til mit værelse, og jeg banker en gang til svar. Fem minutter efter lister du dig ned og møter hende. Saa kan du si hvad du vil, gi hende brevet og lægge dine planer til hendes redning.”

Douglas sprang op.

„Walter,” sa han, „du er make-løs! La mig bare faa se hende, bare komme til at snakke med hende en eneste gang, saa er jeg sikker paa at vi skal finde en utvei.”

„Det gjør du nok,” svarte Walter. „Men kom bevæbnet og vær forberedt paa alt.” Han gyste let. „Det er et frygtelig sted, Douglas,” hvisket han. „Denne Ogilvey fylder mig med angst; jeg har følt at han læser mine inderste tanker og at han vet alt om mig — det har jeg følt gjentagne ganger. Vi er i stor fare, Douglas.”

„Det er vi,” svarte Douglas høitidelig. „Men skjønt alt for øieblikket er mørkt omkring os saa vil der nok komme lys. Jeg

har sagt dig at der staar store og vigtige ting paa spil i denne sak. Men selv om det ikke gjaldt andet end at frelse denne yndige, unge pike fra disse djævelske mennesker, saa maatte vi sætte alt ind paa det."

"Nu maa jeg gaa," sa Harrison; "jeg laante en cykkel og sa jeg vilde ride en tur. Morston ligger fem mil herfra og hvis jeg ikke er tilbage til te har jeg en fornemmelse av at Ogilvey vil skjønne hvad jeg har gjort."

"Hold modet oppe!" sa Douglas. "Jeg gjør mit bedste for at holde mit oppe."

"Det gjør jeg ogsaa," svarte Harrison. "Første akt av dramaet er nu færdig. Jeg har hovedrollen i anden akt, men klokken ti iaften gaar teppet op for tredje akt — og den skal du spille tilende."

Douglas fulgte vennen ut og idet Walter sprang op paa cyklen sendte han et polisk blik til Douglas.

"Det later til at hun vet alt om dig, Douglas," hvisket han. "Og jeg tror hun længter efter at du skal komme."

Før Douglas kunde si et ord var Harrison væk som et lyn og hans skikkelse blev mindre og mindre paa landeveien helt til den forsvandt.

Douglas gik langsomt ind i vertshuset igjen.

Han gik gjennom utskjenkningsstuen med det sandede gulv og den gammel-dagse aapne kamin og derfra gjennom vertens hyggelige bar ind i sit eget værelse.

Nu da Harrison var borte forekom det lille, daarlig møblerte værelse ham saa tomt og forlatt.

Douglas var i en drømmende sindstemning. Han var fuldt paa det rene med hvad han vilde gjøre. Han visste at han inat maatte vaage sig ind i fiendens leir og for enhver pris prøve at utføre sit forsæt.

Han tænkte paa Beatrice, paa Beatrice Anstruther, den vakre unge piken med det bedende ansigt hvem han høitidelig hadde lovet at frelse fra en grusom skjæbne.

Verten, Mr. Snell, var ute og hans gamle reumatiske kone laa i sengen. Snell hadde sagt at hvis han ønsket noget at drikke kunde han selv hente det inde i baren, og hvis der skulde komme nogen gjester — hvilket der var liten utsigt til paa dette øde sted og paa denne tid av aaret — skulde han rope paa den sjuskete tjenestepiken som alltid gik og sang salmer ute i kjøkkenet.

Douglas gik ind i baren og satte sig i en gammel eketræs stol.

Han tændte pipen og hensank i drømme. Men pludselig blev han kaldt tilbake til virkeligheten ved at døren til vertshuset blev revet op og nogen kom ind.

Han hadde jo lovet verten at rope paa piken hvis der skulde komme nogen og han reiste sig nu for at gjøre det.

Idet han kom ut i utskjenkningsrummet saa den person som var kommet ind — en slank ung liten mand i nordfolkjakke og knæbenklær — paa ham i nogen sek under med ufordulgt forbauselse, rakte saa ut haanden og brøt ut i en strøm av ord.

"Du gode Gud!" utbrøt han. "Hvem kunde ha drømt om at træffe dig her? Kjære Ward —"

Hans ansigt forandret sig pludselig.

En miniatursamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Hertugen av Enghien skytes i Vincennes den 21. mars 1804.

Efter maleri av H. Piffard.

En av de uhyggeligste og sørgeligste handlinger som blev foretat under Napoleon I. i Frankrike var henrettelsen av den unge hertug av Enghien. Hertugen som tilhorte bourbonnernes familie blev beskyldt for at ha deltatt i en sammensvergelse mot Napoleon, hvilket dog aldeles ikke var bevist, ja, selv ikke hadde sandsynligheten for sig, og da han bodde i Baden, tæt ved Elsass' grænse, krænket Napoleon uten videre grænsen og lot en avdeling ryttere ta hertugen tilfange. Han blev ført til Vincennes ved Paris, stillet for krigsret og trods alle forsikringer om sin uskyld paa keiserens befaling dømt til døden og skutt samme nat i Vincennes fæstningsgrav. Napoleon formaadde aldrig at reise sig for den beskyldning for politisk mord som der herved blev reist mot ham.

"Hm — jeg hadde nær glemt —" stammet han — "jeg saa det i avisen idagmorges! — Hvor sørgelig, kjære ven —"

"Tommy!" utbrøt Douglas. "Jeg har ikke set dig paa tre aar. Snak ikke om mig, men si mig hvad gjør du her?"

"Det kan jeg si dig med faa ord," svarte den nyankomne leende. "Kort efter at du var kommet bort fra Oxford tok jeg mine eksaminer og kom til universitetet. Til min egen og mange andres forbauselse gik det mig godt; jeg blev ingeniør og tiltrakte seks maaneder i Woolwich —"

"Men hvad gjør du her, Tomme?" spurte Douglas.

"Ser du," svarte den andre leende, "jeg er nu ansat i hærens flyvevæsen, og vi har en flyveplads her i nærheten av Sheringham. Vi har øvelser omkring i omegnen her. Jeg har fløiet femti mil idag og holder paa at dø av tørst!"

"Nu skal du faa noget at drikke," svarte Douglas.

"Det er bra. Men hvad gjør du selv i en slik avkrok av verden?"

"Kjære ven," svarte Douglas, "min fars død har været et haardt slag for mig. Jeg kunde ikke holde ut at høre folk snakke om det og se det i avisene, og derfor reiste jeg fra byen til alt var overstaar."

"Det forstaar jeg godt. Jeg er sa bedrøvet for din skyld, sjønt du egentlig ikke ser nedtrykt ut. Jeg haaber du blev forsonet med din far før denne triste begivenhet?"

Douglas rystet paa hodet — han var paa det rene med hvorledes han skulde optræ.

"Stakkars ven!" lød det deltagende. "Jeg vet jo at du har hat det trangt i lang tid og det var sørgelig at det ikke kom i orden inden din far døde. — Hvad mig selv angaar har jeg brukt op de fem tusen pund jeg fik efter min mor, og nu vet jeg faktisk talt ikke hvorledes jeg skal klare mig. Vi er nok i samme knipe, gamle ven. La os faa et glas til."

"Er det den gamle historien, Tommy?" "Ja," svarte den andre. "Jeg har bare en last — men jeg kan ikke la være at sætte penger paa veddeøpshester og spille. Du tror kanskje jeg har mit paa det tørre

siden jeg har faat ansættelse i flyvevæsenet, men jeg forsikrer dig at jeg staar paa ruinens rand. Jeg skal betale fem hundre pund inden en uke, og alt hvad jeg eier er fem og tyve. Men jeg er snart saa ilde stedd og det kan være det samme. Du kan godt faa laane ti pund av mig, hvis du vil."

Douglas hadde med stor oppmerksomhet hørt paa ham.

"Er det saa ilde med dig nu, Tommy?" spurte han.

Tommy Beauchamps hadde alltid været en uforbederlig spiller.

Han nikket.

"Ja, det er saa ilde som det kan være," sa han lakonisk. "Jeg tror virkelig at jeg kunde bli en av de bedste flyvere i hæren, men nu maa jeg opgi det hele —"

"Det behøver du ikke, Tommy," sa Douglas rolig.

"Hvad mener du?"

"Hør her, du har misforstaar min pekuniære stilling. Du har netop nu tilbudt mig en ti-pundsnote, og det skal jeg ikke glemme. Min far er død, men han har efterlatt mig hele sin formue, og jeg har penger nok. Tommy, jeg vil gi dig de fem

hundre pund nu, og du kan betale mig dem tilbake, naar du vil — i løpet av ti aar, om du synes."

Hans ven sprang op fra stolen og øinene fylldtes med taarer. "Mener du det, Douglas?" spurte han. "Mener du det virkelig? Jeg vil gjøre alt hvad det skal være for fem hundre pund —"

"Vent her et øieblik," sa Douglas.

Han gik op paa sit soveværelse. Et øieblik efter var han tilbake igjen.

"Her er en anvisning paa fem hundre pund, Tommy," sa han. "Du kan betale mig dem tilbake naar du blir general eller noget lignende! Og her er en anvisning paa fem hundre pund til. Dem ønsker jeg betaling for imorgen —"

"Hvad ialverden mener du, Douglas?"

Douglas rakte ham haanden.

"Tommy," sa han, "det er i en meget merkelig anledning jeg er her. Jeg er her for at foreta mig noget som har forekommet mig næsten haabløst, men det at jeg har truffet dig her har gjort det mer mulig."

Tommy Beauchamps stak den ene anvisningen i lommen og tændte en cigaret.

"Hvem er hun, kjære ven?" spurte han.

"Ti stille," svarte Douglas, "men si mig bare om du til en hvilkensomhelst tid paa dagen kan ta en av dine flyvemaskiner i bruk og om den kan ta passagerer?"

"Jeg har kommandoen for tiden," svarte Tommy. "Jeg har bare to uerfarne mænd som netop er kommet ut av flyveskolen. Major Paashe har permission. Jeg kan gjøre hvad jeg vil. Hvad passagerer angaar tok jeg fire mand op idagmorges."

"Det blir ikke fire," sa Douglas med et smil. "Men hør her, Tom, jeg spøker ikke. For mig gjælder det liv eller død. Jeg vet at du ikke vil si et ord om det til nogen, ikke sandt?"

"Selvfølgelig ikke," svarte Tommy tørt.

De trykket hverandres hænder i taushet. "Jeg har en automobil her," sa Douglas, "og jeg vil komme til flyvepladsen imorgen ved frokosttid. Det er sandt — jeg er her under navnet Smith."

"Jeg staar til disposition, Mr. Smith."

"Er det dit alvor?"

„Mit ramme alvor.”
Douglas sukket tungt —
sindsbevægelsen overvældet
ham.

„Kjære ven,” sa han, „det
er alvorligere, mer betydnings-
fuldt og viktigere end noget
andet du før i dit liv har
drømt om.”

„Jeg staar last og brast med
dig,” svarte Tom alvorlig

De talte ikke mer sammen,
men for anden gang den efter-
middag saa Douglas en skik-
kelse fare paa sykkel bort-
veien som strakte sig fra vertshu-
set ind i landet.

V.

Douglas møter Beatrice.

Omtrent like efter at Tom-
my Beauchamps var gaat for-
lot Douglas vertshuset. Veiret
begyndte at bli kjøligere utover aftenen.
Han tok paa sig en tyk overfrak og slog
kraven op i nakken. Saa tok han et par
briller op av lommen og trykket en bløt
jægerhat ned paa hodet. I denne forklæd-
ning følte han sig sikker paa at Mr. og Mrs.
Ogilvey ikke vilde gjenkjende ham hvis han
skulde møte dem — især da de aldrig
saavidt han visste hadde set ham utenfor
scenen og uten sminke.

Han gikk like bort til de ensomme myr-
strækninger, men denne gang gikk han i
motsatt retning av den han hadde tat om
morgenen og styrte like mot den lille lands-
by Morston hvortil man kunde komme
enten fra landeveien eller fra myrlandet,
og som laa fem engelske mil derfra. —
Han gikk over grønne, fugtige græssletter
rundt den store elvemunding mot syd. Paa
den ene siden skraadde græsbevoksede
skraaninger nedover mot det flate land, paa
den andre siden var det dyrkede land ad-
skilt fra sumpene ved hekker.

Douglas hadde faat en tanke som haard-
nakket forfulgte ham, men som næsten
forfærdet ham ved sin dumdristighet. Men
han opdaget nu i sig evner og anæg som
tidligere hadde været ukjendte for ham,
men som øiensynlig hadde slumret i ham.
Som en stor general, og netop slik som
hans far før i tiden hadde gjort overveiet
og gransket han mulighetene for sin plans
utførelse og la alt tilrette som efter en
snor.

Mens han vandret frem i det tiltagende
mørke, saa han intet av det sceneri som
omgav ham tilhøre. Han hørte ikke krik-
ændene som snadret i myren og flagret
over det graalige vand, likesaa litet som
han hørte heiloernes klagende sang. Hele
hans oppmerksomhet var koncentreret paa
markene tilvenstre for ham. Dem betrag-
tet han med den største omhu og flere
ganger brøt han gjennom en aapning i
hækken og saa sig omkring.

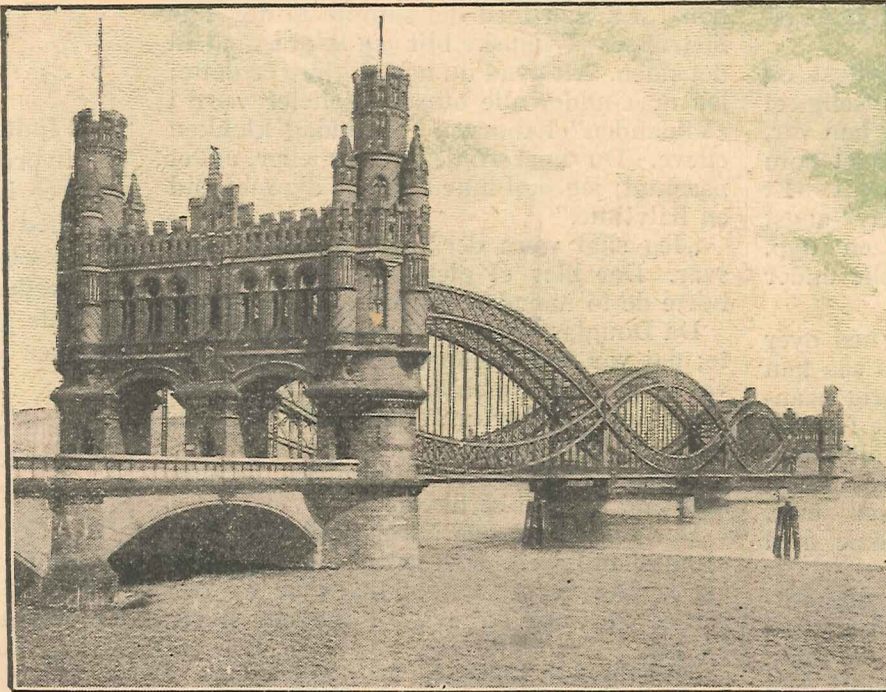
Da han var omtrent etpar mil fra Mor-
ston landsby hvor han allerede saa lysene
blinke fandt han endelig hvad han søkte.

Efter fem minutters nøie overveielse og
undersøkelse gikk han med hastige skritt
tilbake til „Vildanden”.

Verten var nu kommet hjem igjen.

„Hør, Snell,” sa Douglas, „jeg vilde
gjærne ha noget at spise nu, og De maa
gi mig nogen smørbrød ogsaa. Jeg gaar
ut iaften — for at se efter vildgjæssene;
jeg er sikker paa at de vil flyve op i dette
maaneskinnet og med den vandstand vi
har nu. Men først maa jeg ha litt middags-
mat og sove etpar timer.”

Han indtok et let maaltid og klokken

Neue fotogr. Ges., Berlin.

Neue Elbbrücke i Hamburg.

Blandt de over hundre broer som krydser Ham-
burgs elver og kanaler er Neue Elbbrücke en av
de vakreste og en av Europas mest imponerende. Den
ligger ved frihavsterrænet, ikke langt fra en anden
kjendt bro, jernbanebroen. Begge virker umiddelbart
fængslende for øiet ved sine stolte linjer og dristige
konstruksjoner. Ved hver ende av broen hvor de
tre vældige buer slutter, kneiser en monumental
portal. Manges reisende som har besøkt Hamburg
vil huske den vidunderlige utsigt man derfra hadde
utover det myldrende liv paa havnen. Hundreder
av baater, seilskuter og dampskib gled forbi hver-
andre i travl forvirring, saa man forbausedes over
hvorledes hver enkelt kunde finde vei i kaoset. Og
langt borte paa den motsatte siden saa man Elbens
blinkende vandstripe som en solvslange tape sig
og bli borte mellom elvens græsgrødde skrænter.

halv syv laa han paa sengen med et teppe
over sig; han sovnet snart.

Hvad der end skulde hælde om natten
— og han nærret ingen tvil om at han ut-
satt sig for den alvorligste fare —, visste
han at søvn vilde styrke og forfriske ham
og gjøre ham skikket til det han skulde
utrette. Han maatte være forberedt paa
alt. Da klokken var halvti vækket verten
ham.

„Chaufføren venter paa ordre,” sa
verten.

Fem minutter efter kom Douglas iført
en stor automobilfrak og med etpar gum-
misko i den ene lommen og en revolver
i den andre nedover trappen.

„Bring automobilen hit mens jeg gjør
mine vaaben istønd,” sa han til chauffø-
ren. „Jeg skal til et sted paa landeveien
til Morston, ikke langt fra landsbyen, om-
trent der hvor en indhegnet vei fører ned
til vandet. Der er ikke mer end to hun-
dre meter fra portene til det gamle huset
med de høie murene rundt haven.”

„Aa — Morston Hall, Mr. Smith,” ind-
skjøt verten.

„Er det det huset heter,” sa Douglas
likegyldig. „Nu vet De altsaa hvor De
skal kjøre hen, Williams. Jeg blir ute
nogen timer inat, saa De kan kjøre hjem
og gaa og lægge Dem. Jeg skal bruke
automobilens klokken otte imorgen.”

Fem minutter efter holdt automobilen
foran døren. Douglas satte sine vaaben-
kasser ind i den og steg op paa forsætet.

Aftenen var mørk, men klar. Det ene-
ste lys kom fra de utallige stjerner som
funklet paa himlen. Maanen kom ikke op
før senere.

Automobilen stanset. Douglas steg ut
med sine vaabenkasser og saa efter bilen
som nu vendte og kjørte tilbake, saalæn-

ge han kunde skimte dens
røde baklanterne.

Sit store gevær og pistol-
kassen satte han ned i en
grøft.

Saa gikk han langsomt op-
over veien til Morston Hall.

Idet han nærmet sig huset
kom han uvilkaarlig til at
tænke paa sin hjemkomst til
farens hus i Chelsea.

Det var det samme og
allikevel ikke det samme. En
mur omgav haven, men store
jernporter skilte forhuset fra
landveien. I det fjerne kun-
de han høre bruset av Nord-
sjøen og det mindet ham om
lyden av trafikken i London
den aften da han sammen
med Mr. Dawson kom ind i
sin fars hus i Chelsea.

Der slog pludselig en tan-
ke ned i ham. Vilde jernpor-
tene være lukket? Harrison
hadde sagt at der var ingen

portner, men mon de var laast? Han gyste
bare ved tanken og hans haand skatv da
han la den paa haandtaget.

Han drog et dypt lettelsens suk da den
ene av portene svingte rundt paa sine
hængsler og gikk op. Morston Hall var til-
syneladende en meget solid bygning, sand-
synligvis bygget paa dronning Annas tid.
En krum, mosegrodd kjørevei snodde sig
mellom høie, gamle trær. Han kunde bare
se omridset av bygningen som en mørk sil-
houet mot nattehimmelen.

Men han visste hvad han hadde at gjøre;
han hadde grundig studert Walter Harri-
sons plan.

Han gikk vel seks meter opover den mose-
grodde gang, og her fandt han ganske rig-
tig den aapning i buskødet som ved en
snirklet sti skulde føre ham til baksiden
av huset. Han presset sig ind gjennom laur-
bærtrærne.

Det var tydelig at haven ikke var blitt
stelt paa lang tid. Grener av underskogen
slog ham i ansiktet mens han famlet sig
frem i mørket. Stjernelyset kunde ikke
trænge gjennom trærne her, saa han maatte
føle sig frem med stor forsigtighet. Ind og
ut snodde han sig, mens lugten av visne
blader slog ham imøte. Endelig blev stien
bredere og han kom ut paa grønsværet.

Nu kunde han tydelig se Morston Hall.
Foran ham strakte sig en lang græsplæn
som nylig var blitt slaat og paa den an-
dre siden av plænen laa det store, skumle
hus som lignet en fæstning, og over hvis
tak stjernene skinte og kastet et svakt
staalblankt lys ind i mørket.

Douglas gikk tilbake ind i buskødet,
strøk av en fyrstik som han omhyggelig
skygget for med haanden og saa paa
klokken.

Den var halv elleve.

Der var ikke et eneste lysskjær ut se
paa husets facade. Hele huset kunde godt
ha været ubebodd. Men Douglas husket at
Harrison hadde fortalt ham at alle vinduene
ut mot haven var forsynt med lemmer.

Han ventet til han kunde beregne at
klokken maatte være næsten elleve — det
tidspunkt da Harrison efter avtale vilde
vise signalet. I sin sindsbevægelse følte
Douglas ikke kulden. Og da han var sik-
ker paa at han ikke kunde bli set i sin mør-
ke dress tok han automobilfrakken av sig
og la sin automatiske pistol i høire jak-
kelomme. Saa byttet han støvler og tok
paa sig gummiskoene og efter at ha mer-
ket sig stedet hvor han la frakken og støv-
lene gikk han lydløst over græsplænen, for
der var omtrent femti meter mellom kan-

ten av buskadset og den skumle bygningsmasse.

Mens han således listet sig lydløst og forsiktig frem, utstøtte han pludselig et forskrækket gisp og faldt saa lang han var.

Hans føtter hadde rørt ved noget som laa i græsset, noget bløtt og varmt. Et øieblik var han gjennemisnet av angst som yderligere forøkedes ved en dyp, snorkende lyd som hos et menneske under et krampeanfald.

Douglas reiste sig og bøide sig ned over det han var snublet over — og da saa han hvad det var. Han strakte forsiktig haanden ut og famlet i mørket og fik fat paa en stor hunds kolde snute. Han lot haanden gli over dyret og forstod at Harrison hadde gjort sit arbeide godt. Den store, glubske vakthund vilde ikke vaakne med det første.

Douglas gik videre og iagttok oppmerksomt denne siden av huset. Mens han stod ubevægelig og ventet hørte han en svak, fjern lyd gjennom den stille natteluft. Det var uret paa kirken i Morston som slog elleve — og neppe var det sidste slag død hen før et lysglimt pludselig flammert ut i mørket fra et av vinduene.

En — to — tre! Saa en pause paa ti sekunder — og saa de sidste fire glimt.

Aft var altsaa gaat godt! Harrison var der. Om faa minutter vilde han være hos hende.

Han skyndte sig med lydløse skritt over plænen. En gruslagt gang gik rundt huset — han listet sig lydløst bortover den, saa etpar skritt over et blomsterbed — og han grep fat paa det tremmeverk Harrison hadde omtalt.

Det var nyt og sterkt. De ruteformige aapninger var store nok til at han kunde faa føttene imellem dem. Han klatret op i mørket, pustet dypt og tungt i det sterke sindsoprør han befandt sig i og naadde til sidst toppen av et stort buevindu. Det var en let sak at faa fotfæste paa vinduet; blytækkede tak, og neppe var han kommet derop før han hørte lyden av et vindu som blev aapnet over sig.

Douglas saa op. I lyset fra stjernene — for vinduet over ham var absolut mørkt — saa han et svakt glimt av sin vens ansigt. Der blev rakt to hænder ut mot ham. Han gjorde en stor anstrengelse, fik fat i vinduskarmen og et sekund efter steg han ind i Morston Hall.

Harrison la advarende haanden paa hans skulder. Han hørte vinduet blev sagte lukket, persiennen rullet ned og gardinene trukket for — saa tre sagte fottrin, et litet knæk, og værelset straalte i elektrisk lys.

Harrison stod foran Douglas.

„Gudskelov!“ utbrøt skuespilleren. „Douglas, jeg har svøvet i dødelig angst for at det ikke skulde lykkes — men nu er du her jo! Gud ske lov at du er her! Miss Anstruther vet hvad hun skal gjøre; de andre er i seng. Om faa minutter vil du høre hende banke paa døren, saa vil hun gaa like ned i dagligstuen og vente paa dig der. Fem minutter efter vil jeg vise dig derned. Saa gaar jeg tilbake hit og venter,“ hvisket han med en ivrig og spændt klang i stemmen. „Douglas, jeg har aldrig set dig se slik ut som nu!“

Det var sandt. Hans ansigt var likefrem straalende og uttrykte liv, haab og forventning og energi.

„Du sa du vilde lægge en plan,“ sa Harrison og grep sin vens arm. „Du har lagt den, ikke sandt? Det kan jeg se paa ansigtet dit.“

Douglas nikket.

„Jeg tror jeg har klart det godt,“ hvisket

han. „La mig med det samme gi dig dine instruksjoner — kanskje blir jeg ikke istand til det siden. Alt hvad du har at gjøre er dette: Du maa under alle omstændigheter være i „Vildanden“ i morgen formiddag klokken elleve. Du maa finde paa et eller andet paaskud; jeg skal ikke opholde dig mer end en halvtime.“

„Jeg skal være der“ lød det hviskende svar. Der blev et øiebliks stilhet, og saa hørte de to mænd at det banket paa døren.

Da Douglas hørte det svulmet hans hjerte; det var som om han hele sit liv hadde ventet paa dette øieblik, og over Harrisons ansigt gik der et triumferende smil idet han banket sagte til svar.

„Fem minutter til, Douglas,“ hvisket han, „og du faar se herde.“

Der stod et ur paa kamingesimsen i det elegant møblerte soveværelse de befandt sig i. Det var et gammeldags ur og der syntes at være en evighet mellem hvert tik-tak.

Endelig tok Harrison Douglas, arm.

„Gaa lydløst — gjør ingen støi!“ sa han. „Ogilveys soveværelse støter ut til samme korridor, hvor dette værelse ligger, omend i den borteste enden av den. Følg mig!“

Døren blev aapnet uten mindste lyd — Harrison hadde allerede skrudd av det elektriske lyset. Med haanden paa vennens skulder fulgte Douglas ham ned en teppebelagt korridor. De kom til trappen som førte ned til hallen. Skritt for skritt fulgte Douglas sin fører. Kun en eneste gang lot Harrison sin elektriske lommeløkt flamme op, men i det sekund saa Douglas en stor firkantet hall, og at der bare var nogen faa trin igjen at gaa. Han saa ogsaa eller trodde at se et svakt, gulagtig skjær fra en halvaapen dør i hallen.

De gik tvers over hallen bort til den dør Douglas hadde set. Harrison førte ham ind i et stort halvmørkt værelse.

I den ene enden var der en kamin hvor varmen holdt paa at dø ut og midt i værelset stod den unge pike Douglas hadde set i proseniumslogen i Parthenon-teatret. Hendes øine saa ret frem med et ængstelig spørrende blik. Hendes gule haar var stynget løst om hodet og hun var klædt i en mørk kjole av bløtt, tætsluttende stof. Paa et bord ved siden av hende stod et lys som spredte sit svake skjær over værelset.

Harrison la oppmuntrende sin haand paa Douglas' skulder, skjøv ham ind av døren og forsvandt.

Døren lukket sig sagte efter ham.

Douglas gik bort til den unge pike og bukket. Han tok et forsegleit brev op av lommen. „Jeg har bragt dette med til Dem, Miss Anstruther,“ sa han. „Denne konvolut indeholder mine legitimationspapirer.“

Den unge pike saa ham først ind i ansigtet og tok brevet med sin slanke hvite haand. Saa høiet hun hodet og aapnet konvolutten. Den indeholdt to ting kunde Douglas se. Den ene var et ark papir som hun læste med største oppmerksomhet.

Han iakttok hende som hun stod der; han saa skjæret fra lyset spille i hendes lyse haar og etpar ganger glimtet det i hendes dype, blaa øine. Men hendes fnit tegnede bryn var trukket sammen mens hun læste og hendes mund bevæget sig ikke.

Douglas følte at han stod overfor det mest fuldkomne væsen han nogensinde hadde møtt. Men han følte sig ogsaa saa underlig stiv og betat. Han mindedes et ord hans far hadde latt falde. Sir Charlie hadde talt om „prinsessen“.

(Fortsættes.)

Idealet.

—oo—

Vi fødtes alle til at leve livet, hvordan det saa end maatte forme sig, og hver især fik vandringstaven givet, hvormed han skulde bane sig en vei. Et vekselspill imellem smil og taare, delt mellem sorg og glæde, kamp og fred, er livets gang fra vugge og til baare for hver sjæl som her skal leve med.

Og lyder end til tider seierstonen mot himlen op fra verdens pilgrimskor, saa er der stunder dog, hvor torne kronen i kval maa bæres her paa denne jord. Og paa de stier, som vi vandre vilde — er fuldt av fristelsenes lygtemænd, der os fra sjælens rettesnor vil skille og lokke os paa myrgrundene hen. —

Men hvorhen vi i verdens end maa vinke, om under lyse eller mørke kaar, et billed staar dog for vor stille tanke, som blev os skjænket alt i barndomsaar. For se! — Høit oppe fra Parnassets tinder lik diamant og blinkende opal, just, som et pragtfuldt smykke til os skinner opløftende — vort ungdoms ideal!

Ditop har ingensinde føtter gaaet, ei nogen haand ved perlene har rørt. Kun en har idealets høider naaet og vist den vei som bort dertil har ført. — Aarhundreder er svundet, — men end luer det sterkt som solen paa den klare dag. Fra alle jordens kanter man det skuer og det kan ses av alle folkeslag.

Og hver en perle i det skjønne smykke en avglans giver i et jordisk bryst. Det er dog ei hvad verdens kaller lykke og hvad der jages efter her som lyst. Men med hver kamp, du seirrik har bestaaet i hjertets dyp som kun du kjender selv — et skritt mot idealet du har naaet, som blinker dobbelt skjönt mot himlens hvælv.

Hver angerstaare som du graate maatte, hver ædel higen, du i aanden har, hver gang du kjærlighetens vei betraadte, det frem mot idealets tinder bar. Og naar du høit med troens klare kjerte oplyste mørke vræa paa jorderig, da bragte du til menneskenes hjerte et glimt av perlen skjøn og kostelig. —

Men kommer tider, hvori klamme taager vil skjule for os idealets glans, da pris din Gud, at dog en magt der raader, som hæver røsten og utroper: Stans! Løft øiet over, hvad der her fordunkler, glem tvedragts aand og tvilens kolde gys! Og se — som ædelstenen stedse funkler dit ideal i evighetens lys.

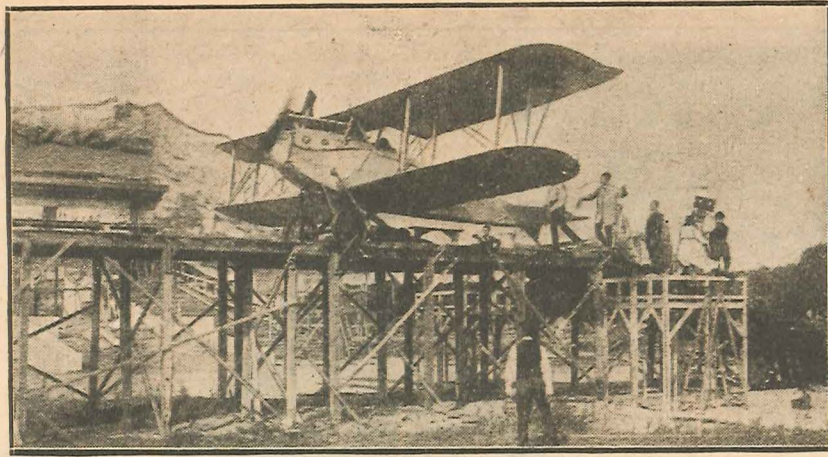
I. Ph.

Fra filmens brogede verden

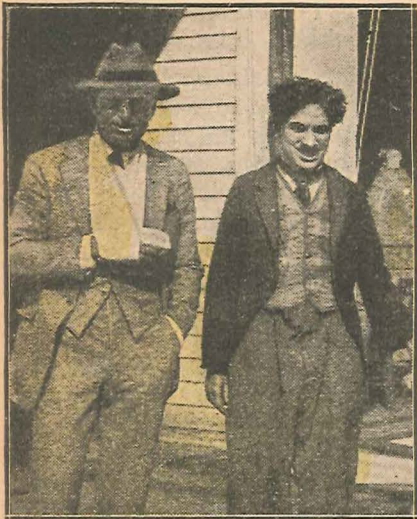
I et amerikansk billedhuggerverksted, som er knyttet til en stor filmfabrik. Her fremtrylles de statuer og busters som smykker de forskjellige interiører der optas. Et slikt kunstverk benyttes aldrig mer end i en film.

En flyvemaskin er i komedien styrtet ned og kommet i brand. Dette fremstiller man nu paa den maate at en av de maskiner som ifølge Versailles-traktaten skal ødelægges, sættes paa et stillas og stikkes i brand. En mand lægger sig under maskinen, saa han ikke optages av optagerapparatets linse, og sætter en fakkell til benzinbeholderen. Et øieblik efter blusser det hele op, og optageren dreier.

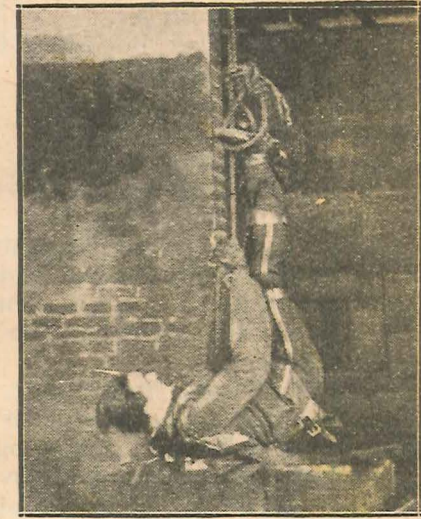
En borteførelsesscene paa en landevei endte i Frankrike paa en tragisk maate. Den unge skuespillerinde Suzanne Grandais kjørte, efterat scenen var spillet færdig, bort i sin bil. Vognen veltet og Suzanne Grandais blev dræpt paa stedet.

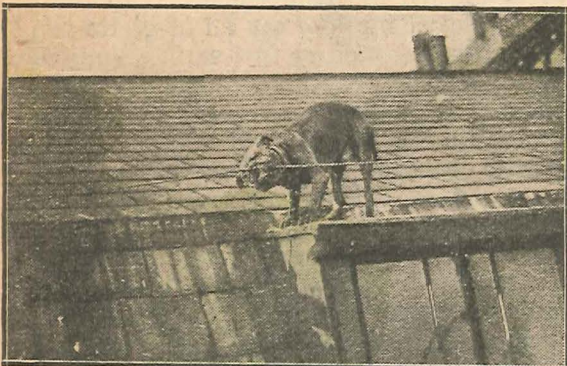
Douglas Fairbanks som staar her sammen med sin gamle ven Chaplin, optræder her i en ny rolle. Han har brukt et par fingre paa en prøve og bærer armen i bind.

Den kloke apekat „Snooky“ som er av amerikansk filmkunsts mest beundrede celebriteter, optræder her i to av sine glansroller. Tilvenstre ser man ham som sporskifter paa banen, og tilhøire er han taalmodig barnepike og ridehest. Man sier at „Snooky“ er „likesaa klok som et gammelt menneske“.

Filmskuespilleren her skal i en film heise sig ut av et brændende hus. For at vænne sig til de uvante stillinger øver han sig hjemme i filmateljere.

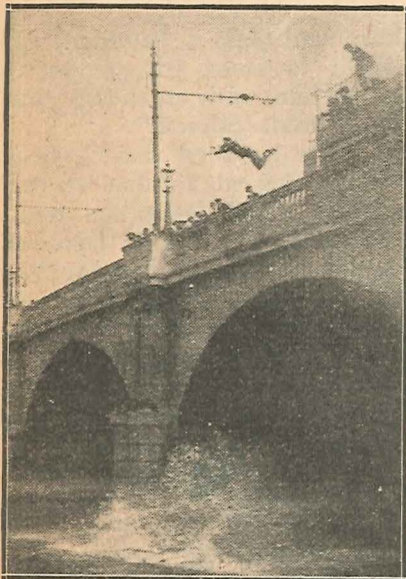
Detektivens hund hjælper sin herre med at forfølge forbryderen. Flygningen vil frelse sig ved at klatre langs el taug, men hunden er efter ham, springer over takene og biter tauget over. Det er den høieste dressur.

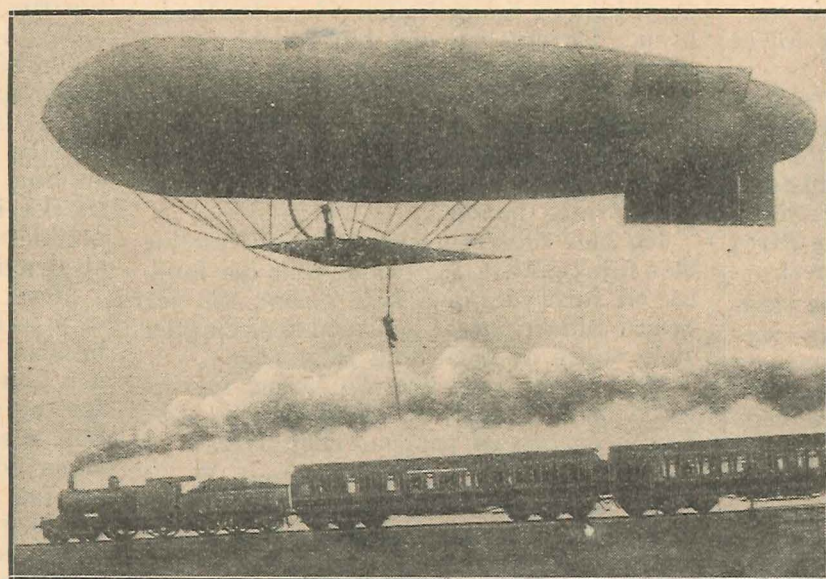
At bli filmskuespiller er tusener av menneskers maal. Derfor har man oprettet filmskoler. Deres nytte er kanskje tvilsom, men i en henseende er de dog anvendelige: nemlig til at lære barn at medvirke.

Magelhaen tar avsked med Spanien for at tiltræ sin jordomsjelling, dette tar sig, fire hundre aar efter, slik ut i en filmoptagelse. Man har bygget en havnetrap, og bak den skibets rig.

Der skal øfte en god portion kurage til for at utføre en rolle i et bevæget og spændende film drama. Her springer skuespilleren fra taket av en omnibus i London ned paa Kingston-broen og derfra i Themsen. De andre passagerer paa omnibussen ser forfærdet paa ham.

En av de store scener i et detektiv drama. Flygningen er i hurtigtoget og tror sig allerede sikker for det forfølgende politi, men forfølgeren som er kommet forsent til toget, entrer gondolen i en styrbar ballon, heiser sig ned fra den i et rep, kommer ned paa tåket av en av vognene i det kjørende tog og viser sig et øieblik efter i vognen, hvor den flygtende morder sitter.

Svømmer skal en filmskuespiller ogsaa helst være. Her ser man en flugtscene fra en damper i fart. Med et hurtig hop er flygningen sat over bakstavnen og skal nu se at svømme til land og paa derind for man faar sat baaten med forfølgerne ut.

Ambrosios karabin.

M. R. Blanco Belmonte.

Med forf.s tilladelse oversat fra spansk av Osk. V. Andersen.

Greven av Aljibejo holdt sit første vinterselskap og vi behøver ikke at fortælle at i salene paa hans herresæte samledes ved den anledning blomsten av det gode selskap i Córdoba.

Den første aften hadde han altid den specielle attraktion at gjestene kunde beundre de indkjøp som greven og grevinden hadde gjort i løpet av sommeren og høsten for at utvide sine rike samlinger.

Grevinden elsket lidenskapelig eksotiske planter og blomster, og i drivhusene i sin have hadde hun de merkeligste avarter av de sjeldneste eksemplar av alverdens blomsterbærende vekster.

Greven var en utrættelig vaabensamler, og i mottagelsessalonen paa slottet hadde han et pragtfuldt utvalg av alt mulig like fra stenalderens økser til de moderne Mauser-geværer.

Som velopdragne mennesker holdt de indbudne lange lovtaler over de nye ting fruen i huset hadde fundet, og de blev meget forbauset over at høre hvor mange tusen pesetas det kostet at fremstille lysten til en sort tulipan, en azalea fra Pontus, en sverdlinje fra Kina, en mimose fra Nilens bredder, og kaktus fra Afrika, en aloë fra Jerusalem, et tulipantræ fra tropene, en jasinbusk fra Det gode kaabs forbjerg, et duftende siv fra Mississippi, en forglemmigei fra Tyskland eller en moseart fra Polen.

Selv de som ikke forstod sig paa blomster hadde en særegen glæde av at se denne vinterhave som blev glimrende oplyst av elektriske lamper, og som lignet en juvelers utstillingsskap, fuldt av uvurderlige ædelstener som duftet søtt og pranget i blændende vakre farver.

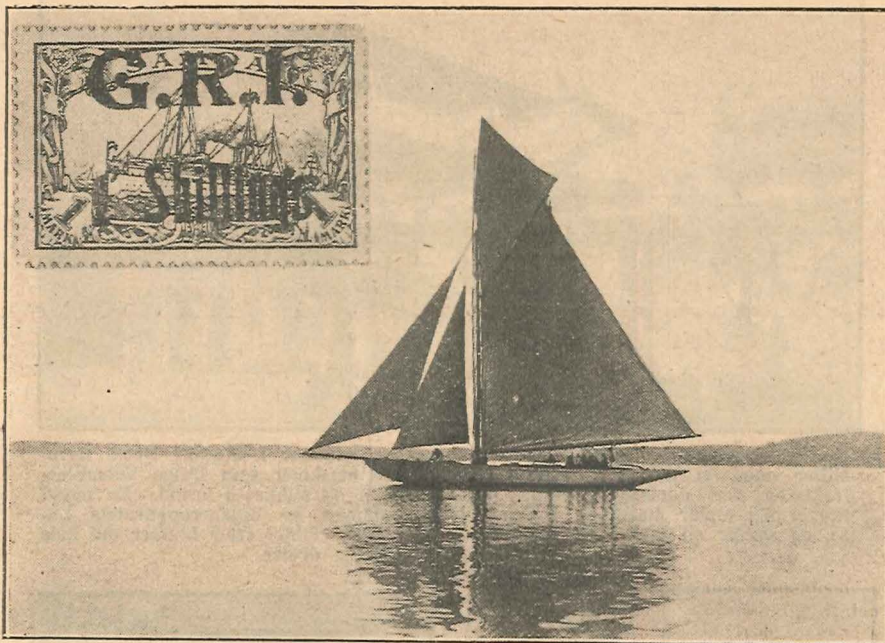
Da grevinden, elskværdig smilende til alle kanter, længe nok hadde nydt de lovtaler gjestene henvendte til hende, og da de indbudne hadde uttømt sin opfindsomhet i retning av rosende ord og høittravende lovprisninger til den vakre blomstersamlings ære, aapnet greven døren til sin vaabensamling, som med rette hadde ry for at være en av de bedste i verden.

Den var som et sammentrængt utdrag av heltedigt og hæderfulde overleveringer, homeriske triumfer og glimrende seire. Det var en gjenoplivelse av Spaniens historie paa den tid da Pelavo og Cid, San Fernando og Gonzalo fra Córdoba, Cortés og Pères del Pulgar, Churraca og Castanos levde. —

Greven kroet sig tilfreds over sine skatter. Gjestene beundret i taushet danscenerklingene og de drevne kyraðser, og kaardene og lansene tidde som den veteran der bak sin taushet skjuler den ophøiede længsel han føler efter tider som sandt og heltemodige kampe som aldrig finder sin like.

Endelig pekte en av gjestene paa et vaaben som om han hadde lyst til at komme med et spørsmål. De besøkende samlet sig i en klynge, alle med samme spørsmål paa læbene og med blik som røbet samme nysgjerrighet.

Det var virkelig ogsaa noget som kunde

Hvad gamle frimerker kan være værd faar man et overvældende indtryk av ved at betragte frimerket oppe i venstre hjørne av billedet; dette overtryksmerke fra Samoa har en værdi som svarer til hvad man kan kjøpe en moderne seilbaat for. (Se artiklen næste side.)

vække deres opmerksomhet. Paa ærespladsen i vaabensalen, mellem en korsfarers jernbeslaatte køle og et slagsverd som hadde tilhørt Martin Peláez, „Helten fra Asturien“, hang der en ganske almindelig gammel karabin med rustent løp, itubrukket hane, ormstukkert kolbe og istykkerslaatte ringer.

Baade greven og grevinden smilte ved tanken paa hvor utaalmodige deres venner maatte være efter at lære dette tilsyneladende alt andet end historiske vaabens historie at kjende.

Mens teen blev skjænket, hegtet greven karabinen av kroken hvor den hang og la den ved siden av sig og derpaa fortalte han følgende:

„For ca. en maaned siden tilbragte vi nogen tid paa min gaard Ajimez. Adelina — det heter grevinden til fornavn — var meget glad over at se nogen ranunkler og forskjellige orkideer, hun hadde faat sendt fra Nizza stod godt. Og jeg var meget tilfreds med en deilig hellebard og en korshjaltet kaarde jeg hadde kjøpt.

Men Adelinas glæde forvandlede snart til sorg. Gartnerens medhjælper bar sig saa dumt ad at hele den utsøkte samling ranunkler og orkideer vi netop hadde git tre tusen pesetas for blev fuldstændig ødelagt. Jeg behøver ikke at fortælle at vedkommende fik sin avsked paa stedet.

Hver eftermiddag pleide vi at gaa en tur. Og vi kom da temmelig langt bort fra landsbyen. Engang var det blit mørkt før vi vendte hjem fra vor spasertur. Da vi skulde gaa ind i olivenskogen skimtet vi en menneskelig skikkelse og hørte en stemme i en bylende tone opfordre os til at staa stille og gi pengene eller livet. Og røverer sigtet paa os med børsen.

Jeg blev likesaa overrasket som Adelina blev forskrækket. Jeg trodde ikke der fandtes en forbryder paa hele egnen, saa jeg tænkte aldrig paa at gaa med vaaben eller at la nogen av mine folk følge mig.

Men vi var i en alvorlig knipe, for røveren stod stadig og sigtet paa os med børsen og krævet pengene eller livet.

Livet var der jo ingen grund til at ofre, saa jeg fandt mig i at utlevere pungen og tegneboken. Men etterpaa opdaget jeg at landeveisrøveren ikke var nogen anden end min egen gartners uduelige medhjælper.

„Men du godeste Gud, menneke, hvad er dette for noget?“ utbrøt jeg. „Det var da et pudsigt haandverk du har valgt!“

„Ja, jeg skal si herren jeg kunde ikke faa fat paa noget andet,“ svarte han. „Hjemme sat vi og sultet for vi hadde ikke brød i huset, saa nu kræver jeg det av dem som har tat det fra mig.“

Nu var hverken Adelina eller jeg ræd længer, saa vi gav os til at tale med den nybakte bandit. Vi forestilte ham hvilken risiko han løp, og vi skildret i mørke farver hvilken sorg der vilde komme over hans hjem, hvorledes hans familie vilde bli vanæret, og hvilken nød den vilde komme til at lide den dag da hans løpebane som røver fandt sin naturlige avslutning i tugthuset, og det vilde sikkert ikke vare længe.

Vor forhenværende gartner lot sig ogsaa snakke til fornøft, og da jeg sa jeg vilde tilgi ham og ovenikjøpet

la ham beholde de penger han hadde ranet paa betingelse av at han vilde gaa i sig selv og bli en hæderlig mand igjen, saa slog han øinene ned, kysset mig paa haanden og slap børsen. Den hadde han nemlig hele tiden holdt fast paa.

Adelina og jeg saa paa hverandre, og vi fik en og samme indskydelse. I lynende fart snappet jeg vaabenet han hadde sluppet, satte løpet for brystet paa den forhenværende gartner — Ambrosio het han — og ropte:

„La mig nu faa igjen hvad du har stjålet fra mig og overgi Dem saa!“

„Det gjorde De ret i, greve!“ ropte tilhørerne i kor. „Nu kan vi næsten gjette os til slutten av historien.“

„Ja, det er nu ikke saa let at gjette den,“ svarte greven med et fint smil. „Ambrosio rakte mig uten at nøle pungen og tegneboken jeg hadde krævet av ham, skjønt jeg netop hadde git mit ord paa at han maatte beholde dem. Men da han hadde gjort det sa den vergeløse bandit ganske rolig:

„Jeg skal aldrig mer ta noget fra et eneste menneske. Det har jeg lovet og det skal jeg ogsaa holde. — Men jeg vil ikke undlate at la greven vite, tilføiet han, at børsen slet ikke er latt og hanen er færresten ogsaa istykkert paa den —“

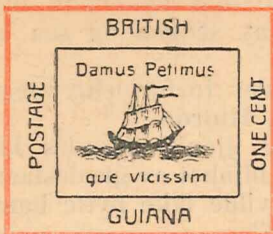
Jeg maa indrømme, mine damer og herrer, at mine kinder blev glødende og min hustrus pande blev ildrød.

Jeg trykket Ambrosio i haanden, jeg nøtde ham til at ta imot litt penger til hjelp og jeg bad ham som en særlig gunst om at la mig beholde børsen.“

„Men hvad vilde De med den?“ spurte en ung fyr som uten at forstaa et muk av det hele hørte hvorledes saken hadde utviklet sig. „Skulde den minde Dem om at slynglen hadde holdt Dem for nar?“

„Paa ingen maate.“ svarte grevinden som hittil ikke hadde sagt et ord. „Ambrosios karabin har vi hengende for at den kan minde os paa en god lære vi har faat og aldrig har lov til at glemme igjen. Den rustne gamle børsen advarer oss om at en adelsmand ikke maa la lave følelser faa indpas i sit hjerte. Da utsætter han sig nemlig for at han i en jevnmands sjæl finder den adel hvis sidsbillede han i en ulyksalig stund lot indgrave i sit vaabenskjold uten først at ha præget dem med uutslettelige træk i sit hjerte.“

To hundre og tredve tusen francs bys der for dette merke fra Britisk Guiana, av hvilket der bare findes et eneste eksemplar, og som antas at være verdens kostbareste frimerke.

Hvad et gammelt frimerke kan være værd.

At gamle frimerker ofte er langt mer værd end nye vet enhver. De deler i saa henseende skjæbne med saa mange andre gamle ting: gamle bøker og malerier, gammelt porcelæn og gamle møbler og meget andet. De fleste vil sikkert erindre at de nu og da i avisene har set meddelelser om frimerke-auktioner hvor der er blit betalt svimlende priser for enkelte merker, ja, rent ut fabelagtige priser, naar man tænker paa at de er git for et litet stykke papir. bare nogen faa kvadrat-centimeter stort. Derimot er det bare de færreste utenfor de sakkyndige frimerkesamleres kreds som vet hva d det er for merker som er saa eftertragtet at man byr formue for at komme i besiddelse av dem, likesom det vel bare er et faatal som nærmere har tænkt over hvad de summer egentlig repræsenterer som er blit git for et enkelt eller nogen faa gamle frimerker. Her skal derfor præsenteres et litet utvalg av verdens sjeldneste frimerker og deres evntyrilige pris, anskueliggjort ved hvad man eksempelvis kunde ha faat for samme sum.

For at begynde beskedent kan man først nævne merket fra Réunion, den lille ø i Det indiske hav, som trods sin ringe størrelse allikevel engang var Frankrikes viktigste sukkerkoloni. Dette merke der i sin tid som nyt kostet 15 centimes er siden steget til en pris for hvilken man vilde kunne gjøre en reise til merkets hjemsted (se hosstaaende kartskisse), endda paa I. klasse, opholde sig paa øen i flere maaneder og komme hjem igjen for de penger som dette ene merke koster.

At det ikke altid er særlig gamle merker som er efterspurt er Samoa-merket et eksempel paa. Etpar av Samoa-øene i Stillehavet tilhørte som bekjendt før krigen Tyskland. Under krigen blev de besat av englænderne som lot de tyske merker oversteple istedenfor at lage nye merker. For et av disse merker som før krigen

kostet en mark (1 shilling), gis der nu saa meget at man for ett merke vilde kunne kjøpe og utruste en flot moderne seilbaat som den der ses paa billedet paa foregaaende side.

Etpar gamle 2-cents merker fra Hawaii er nu oppe i en saadan pris at man for den sum som de er værd vilde kunne betale en hel maanedsløn til halvandet hundre telefonfunktionærer ved en av storbyenes centraler.

Særlig eiendommelig er de berømte Mauritius-merkens historie. Mauritius er som bekjendt en engelsk ø som ligger øst for Madagaskar (se kartskissen over Afrika), ikke langt fra Réunion. I aaret 1847 fik øen nye frimerker. Disse blev trykt efter et kobberstik av kunstneren Barnard og bærer dronning Victorias billede. Ved en misforstaaelse kom der paa disse merker til at staa „Post Office“ (postkontor) istedenfor „Post paid“ (porto betalt). Feilen blev hurtig opdaget og nye merker trykt. I 1870 kjøpte den berømte bankier Rotschild i Paris et av disse merker for 500 francs av en kjøbmand paa Mauritius som tilfældig fandt to blandt nogen gamle aviser. Det andre puttet kjøbmanden i vestelommen, glemte det, sendte vesten til vask, under hvilken det blev totalt ødelagt. Der er bare 26 av disse merker i det hele og de staar for tiden i en værdi av 150.000 francs pr. stykke. For et av dem vilde man kunne bygge sig en nydelig villa og endda ha en liten kapital tilover.

I Amerika betales der uhyre summer for de frimerker som de enkelte byers postmestre i 1846 hadde ret til at utstede paa et tidspunkt da frimerkene endnu var i sin barndom. For bare ett av disse merker som er gjengit paa nedenstaaende billede, kunde man kjøpe 60 smaa-automobiler som dem der ses paa billedet. Av hvert merke findes bare ett eksemplar igjen.

Merket fra Britisk Guiana fra 1856 findes ogsaa nu bare i ett eksemplar. Det er sikkert verdens kostbareste frimerke, idet det staar i en kurs av over 230.000 francs. Det kunde da det var

nyt kjøpes for fire øre og har altsaa været underkastet en rekord-værdistigning paa over etpar hundre millioner procent.

Mens de her omtalte kolossale prisstigninger er fremkømt paa den forholdsvis naturlige maate at angjeldende merker ved et tilfælde er blit sjeldne, har man ogsaa eksempler paa at frimerker med forsæt er gjort sjeldne, saa de derved allerede fra begyndelsen har været i høi pris. I smaa sydamerikanske stater er det en ikke helt ukjendt fremgangsmaate at utstede nye frimerker naar staten er i pengenød. En anledning, et eller andet jubileum f. eks. kan sagtens findes. Disse merker trykkes i et meget begrænset oplag og dette overgis endda til tider direkte i de store samleres og frimerkehandlers hender uten nogensinde at ha været i postal bruk. Bekjendt er det ogsaa at Napoleon den tredje lot utstede specialfrimerker for baron Rotschild som tak for de finansstjerner denne hadde

Et av de berømte 2-pence-merker fra Mauritius, hvorav der ialt bare findes 26, og som hver især repræsenterer en liten formue.

ydet Frankrike. Der var merker fra 1 til 80 centimes i denne emission, og merkene maatte bare anvendes av baron Rotschild til dennes privat-korrespondance.

En saa eventyrlig værdistigning som de gamle frimerker er undergaat kan sikkert ingen andre gjenstander i verden opvise maken til, naar man tar hensyn til den forholdsvis korte tid inden hvilken den er skedd. Man maa nemlig ikke glemme at frimerker idetheletat ikke er ældre end fra 1839. De blev da indført av englænderen Rowland Hill, som til tak herfor mottok forskjellige nationalgaver til en samlet værdi av 600.000 kroner, og som ved sin død blev hædret med bisættelse i Westminster Abbey blandt landets stormænd. I nyere tid er det forøvrig blit godtgjort at Hill hadde sin idé fra en engelsk bokhandler Chalmers, hvorimot han neppe har visst at allerede i 1653 brukte franskmannen de Velay frimerker ved den av ham ledede bypost i Paris.

Tankesprog.

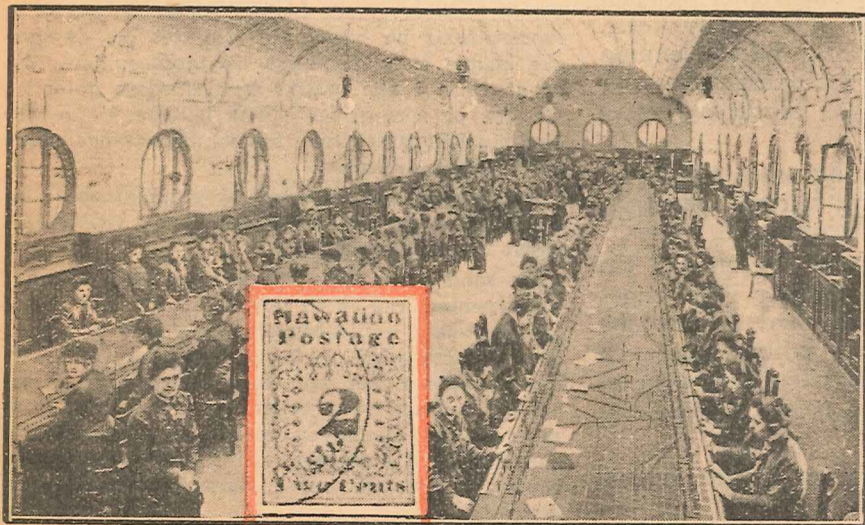
Der findes mennesker, for hvem det steds bare kommer an paa at træffe spikeren paa hodet, selv om dets spids gaar gjennom deres bedste vens hjerte.

Det er lettere at være høimodig end at være retfærdig.

Hjertet er forstandens bedste sporstiller.

For et gammelt 15 centimes frimerke fra Réunion betales der nu likesaa meget som det vilde koste at gjøre en reise til frimerkets hjemsted i Det indiske hav, opholde sig der nogen maaned og reise hjem igjen.

Man vilde kunne betale en hel maanedsløn til personalet ved en storbys telefoncentral, ialt 150 damer og herrer, for den sum som nu bys for et gammelt 2-cents merke fra Hawaii.

For bare ett av disse tre amerikanske postmester-frimerker fra 1846 kan man kjøpe 60 smaa automobiler.

Kjærlighet.

Av
Johanne.

De elsket hverandre og levet for hverandre. De var dypt indforstått med hverandres væsen, med alt det bedste i den anden.

Naar han talte til hende blev hans stemme mildere og bløtere i klangen; han gjettede hendes ønsker og ante hendes ønsker, og hun takket ham for hans omsorg med øine som fik straalene indenfra.

Det var en vinteraften; de hadde nylig reist sig fra middagsbordet og gik arm i arm ind i hans værelse mens piken ryddet av bordet.

„Nei, ikke tænd,” sa han og stanset hendes haand som allerede rørte ved kontakten paa skrivebordslampen. „Jeg maa snakke med dig om noget som hviler paa mig, og vi snakker bedst i mørke.”

Hun gik bort til den store, hvite ovnen og aapnet døren. Birkeveden knitret muntert derinde og kastet et varmt og bløtt skjær over den del av værelset som laa nærmest ovnen.

„Kom hit, Gunnar, jeg vil ialfald kunne se dit ansigt mens du taler,” sa hun og skjøv den store Chesterfields lænestol bort til ham. Selv satte hun sig paa stolarmen med hodet mot hans skulder.

„Er det din mor du vil snakke om, Gunnar?” spurte hun ængstelig og klappet ham paa haanden.

„Ja, det er om mor — det gjør mig saa ondt at dere to staar fiendtlige overfor hverandre.”

„Fiendtlige kan man vel ikke kalde det.”

Han rystet bedrøvet paa hodet.

„La os ikke strides om ord, Hjørdis; du holder dig fjernt fra min mor, du besøker hende aldrig, og hun — ja, hun tør vel likefrem ikke komme hit. Hvor-

for skal kvinder være slik indbyrdes — og navnlig dere som begge er gode, elskelige, kloke —. Undertiden forekommer det mig at der næsten er had imellem dig og hende.”

Hjørdis reiste sig og søkte dypere ind i værelset hvor skyggene lekte paa væg og gulv. Hendes stemme var lav og usikker da hun svarte:

„Der er kjærlighet imellem os, kjærligheten til dig. Den vil den ene ikke overlate til den andre.”

Han bevæget sig urolig, men undgik at se paa hende.

„Din mor synes hun har førsteretten, fordi hun har fødd og opdraget dig, og jeg mener at jeg har førsteretten, fordi vi elsker hverandre.”

Hun sat litt foroverbøiet med hændene paa knærne.

„Det begynde med smaating, din mor og jeg hadde forskjellig mening om din haarfacong, din snip, dine støvler; vi vilde begge hævde at du var vor eiendom.”

„Jeg tror nok at jeg i kampen bevarte min selvbestemmelsesret.”

„Det gjorde du, Gunnar, men jeg gik allikevel av med seieren, for manden skal

forlate sin far og mor og holde sig til sin hustru. Og det gjorde du.”

Han hadde reist sig og gik frem og tilbake med hændene paa ryggen.

„Det forekommer mig at mor er blitt helt borte for os, og at du ingenting gjør for at finde hende. Jeg er en mand, og allikevel er det som om jeg bedre kan forstaa en mors kjærlighet end du.” Han tidde et øieblik og da han talte igjen dirret hans stemme av bevægelse.

„En mor som min, hun har det bløteste sind, den ømmeste vilje, der er ikke en egenkjærlig tanke hos hende. Og naar hun holder sig borte fra os er det for ikke at rive noget istykker mellem os to, men hun lider under det — hvor skal hun gaa hen med sit store, kjærlige hjerte?”

Det skalv om hendes mund. Den lille forkjælede frue vilde saa gjerne glæde sin mand, men hun kunde daarlig indlemme en fredie i deres lille samfund.

„Jeg vil nødig gjøre dig imot, Gunnar, saa forfærdelig nødig, — jeg skal bli rig-

„Er det om din mor du vil tale, Gunnar?” spurte hun ængstelig, mens hun sat med hodet mot hans skulder.

tig gode venner med din mor, men du maa vente litt — til jeg er frisk — til det er overstaatt.”

Han stod og saa ned paa hende, paa det mørke, krusete haaret og den bleke profil; saa sa han ømt:

„Din kjærlighet, Hjørdis, er som en fredelig innsjø som slikker solstraaler og speiler dit eget billede. Der gjør mig lykkelig, men den alene bærer dig ikke gjennom livet. Men nu taler vi foreløbig ikke mer om det, du maa undgaa sindsbevægelser netop nu.”

Han tændte lampen og satte sig til at arbeide, og hun satte sig ved siden av ham og heklet paa en liten barnetrøie. —

Der gik etpar maaneder, og en dag laa der en ny liten verdensborger i de unges soveværelse. Babykurven med de lyseblaa forhæng og de broderte puter gjemte en vakker liten gut som selv trygt og uanfegtet med en liten rynket haand knyttet under næsen.

Hjørdis laa i sengen og smilte til sin mand.

„Kom, Gunnar, kom og se, jeg synes han er vokset fra igaar! Er han ikke deilig?”

Men den unge egtemand blev staaende ved foten av sengen og saa alvorlig paa hende.

„Du holder forfærdelig meget av ham, ikke sandt, Hjørdis?”

„Om jeg gjør!” Hendes lange, mørke øienvipper blinket av glædestaarer.

„Og du vilde ikke bytte ham for alverdens guld?”

„Men Gunnar, da!”

„Men en dag kommer der en ung kvinde og sier til dig at han er hendes mer end han er din. Hun vil kanskje si dig at du ingen ret har til ham, fordi hun og han elsker hverandre. Hvad vil du svare da?”

Taarene gled langsomt nedover hendes kinder. Hun rakte haanden ut efter sin mand, og da hun merket hans faste haandtryk hvisket hun:

„Be din mor fra mig om at komme — hver dag — nu er jeg saa lykkelig at jeg ogsaa kan være god.”

Indiske trollmænd og fakirer.

Indien er den store mystiks land. Aldrig vil vi europæere naa at trænge ind i dets dunkle mysterier, ganske simpelt av den grund at vi er ute av stand til at sætte os ind i hinduens tankegang. Vi vil aldrig opnaa at forstaa hvad der rører sig paa bunden av hans sjæl. Han tænker indisk, vi tænker europæisk, han taler i øst, vi roper i vest, vi kan ikke rope hverandre op, og selv om vi kunde det, kan vi ikke forstaa hverandre.

Blandt de mange merkelige og ubegripelige ting som europæeren støter paa i Indien er en av de merkeligste og en av dem som mest har sat europæisk tankegang i bevægelse den saakaldte fakir med hans overnaturlige kunster.

Hvad er en fakir? Her i Europa hersker der alle mulige forestillinger om ham, like fra den ringeagtende at han er en æreløs bedrager eller allerhøist en durkdreven taskenspieler, til den ganske overdrevent ophøjede at han er i pagt med de høieste magter og istand til at gjøre mirakler. En hel del av denne misforstaaelse ligger i at man selv i Indien bruker navnet fakir i flæng om onde og om gode og om mange mennesker som aldeles ikke fortjener det.

„Fakir” er et arabisk ord som betyr „fattig”, og vil man være ganske nøiagtig burde ordet kun brukes om de muhamedanske tiggermun-ker der som asketer og selvplagere drar rundt i Indien. Hinduerne selv vil aldrig bruke ordet fakir om tilhængere av indiske religioner selv om de har opnaadd de samme færdigheter som de muhamedanske fakirer. Inderne vilde kalde en slik person en jogi.

Men det er ikke nok med at europæerne i Indien sammenfatter muhamedanske og indiske asketer og selvplagere under fellesbetegnelsen fakirer. Blandt overfladiske mennesker og navnlig da blandt forbipasserende Indien-turister og sjøfolk er navnet fakir nu ogsaa blitt benyttet om de ganske simple slangetømmere og taskenspillere som er at finde i alle indiske havnestæders gater og stræder, og som griper enhver leilighet til at vise sine tryllekunster frem for en beundrende skare av tilfældige tilskuere.

Imellem den virkelige jogi og gatehjørnenes „fakir” er der et svelt som mellem en videnskapsmand og markedsjøgler.

En sand fakir eller jogi har ved mange, lange aars træning, ved en til selvplageri utviklet askese (avholdenhet), ved fordypelse i sig selv og beskuelse av sine ydre og indre, legemlige og sjælelige funktioner som han dernæst har søkt at beherske, opnaadd visse evner som utvilsomt vil forekomme et almindelig menneske, allermest da naturligvis en europæer, som er tusen kilometer borte fra denslags indisk filosofi, at være overnaturlige.

Til opnaaelse av disse evner er der et utal av andagts- og bodsøvelser som daglig maa gjentas

og gjentas i det uendelige, aandedræt-øvelser som skal tjene til at sætte aandedrættet ned til det mindst mulige, øvelser for at opnaa den fuldstændige ubevægelighed, bl. a. forskjellige maater at sitte paa, øvelser i at gjøre sansene uimottagelige for indtryk, koncentration av tankene paa et bestemt punkt av legemet og andet lignende.

Hos inderne har selvplageri og askese altid været midlene til at slippe ut av sjælevandringskredsen og ind i himlen, og naar disse mindre fakirene gennem en uendelig møisommelig og aldrig ophørende træning utvikles til den højeste fuldkommenhet, kan man nok forstaa, at der kan opnaas en viss befrielse av sjælen fra materien og utvikles evner som maa synes overnaturlige, saaledes at fakirene f. eks. kan fremkalde følelseløshet hos sig selv og hypnotiske og kataleptiske (stivkrampelignende) tilstande, den saakaldte „jogasøvn" og at de kan opnaa erfaring i sjælelivets mystik som er ganske ukjent og uopnaaalig for en europæer.

Uimottagelighet for smerte er en fakirkunst som den der skriver disse linjer ofte har hat anledning til at iagtt. At stikke en naal igjennem tungen eller en kniv igjennem det tykke av overarmen er en almindelig kunst, selv hos ganske simple indiske markedsjøglerne, men den begrunder sig paa den samme træning, som de fornemme jogier har utviklet endnu langt videre, nemlig uimottageligheten for smerte derved at utøveren avleder sine nervefølelser fra det saarede sted og koncentrerer sin fulde opmerksomhet paa et andet sted av legemet.

Enhver vet at angst for en smerte — f. eks. angst for at faa trukket ut en tand, hvilket kun vil si at den ulykkelige tandpinepatient uvilkaarlig samler hele sin smertefølelse paa det angrepne sted — kun volder at operationen blir værre. Men den logiske følge herav maa da ogsaa være den at et alvorlig forsøk paa at sprede tankene, at avlede opmerksomheten fra tanden, vil gjøre operationen let. Faa europæere har imidlertid et saadant herredømme over sine følelsesfølelser — der sies at Gladstone skal ha hat det — men inderen har det og særlig fakiren; den fuldkomne jogi har det i saa høi grad at han kan gjøre sig aldeles følelseløs.

En fakirkunst som europæere vil vægre sig ved at tro paa, eller som de ialfald vil betrakte som et taskenspillerknep er den i løpet av nogen minutter at faa et frø til at spire, til at utfolde sig med blade og blomster, og sætte frugt. Mænd hvis troværdighet jeg ikke et øieblik vilde tvile paa, og hvis koldblodighet og sunde omdømme ikke syntes at kunne svigte, den ene en engelsk

Slangetømmere og taskenspillere som av europæere feilagtig kaldes fakirer. Overalt i Ostindien træffer man disse tryllekunstnere som ogsaa en gang imellem har vist sig her i Europa. Deres hovednummer er i almindelighet brilleslanger (de to store slanger her paa billedet), som de faar til at bevæge sig i takt til en ciendommelig sækkepipelignende musik og slag i ny og næ paa en bitteliten tromme. Forresten er de glimrende taskenspillere. Men med fakirer har de intet at gjøre.

officer i Bhamo i Birma, den andre en indisk embedsmand, har paa det bestemteste fastholdt overfor mig, at de med egne øine har set denne kunst i to forskjellige tilfælder, og der var intet, forsikrer de, absolut intet at opdae som hadde med taskenspillere at gjøre. Begge følte sig overbevist om at fakiren hadde været i besiddelse av evner til at faa træet til at vokse frem av frøet.

Den fakirkunst som er blit mottat med størst mistro, men som ganske vist ogsaa har gjort det sterkeste indtryk paa de europæere som har hat anledning til at overvære den, er levende begravelse. Desværre er jeg ikke istand til fra selvsyn at skildre dette gaadefulde fænomen, men jeg har ogsaa i dette tilfælde fuldt troværdige øienvidner, bl. a. en høitstaaende engelsk embedsmand, som hadde været utsendt som konsul paa nogen av de vigtigste pladser i Østen.

Han skildret begivenheten saaledes:

Det var i Kalkutta jeg overvar tilfældet. En fakir tilbød at ville la sig levende begrave i 16 dager. Vi var ca. tyve europæere som forenet os om at kontrollere ham. I etpar dager før begravelsen spiste fakiren meget litet, den sidste dag vistnok slet intet, han drak derimot flere ganger vand, og jeg tror han tok et avføringsmiddel, et eller andet plantestof som han selv hadde tilberedt.

Paa selve begravelsesdagen blev han undersøkt av en engelsk militærlæge som ikke fandt noget særlig merkelig ved ham utover at hans livsfunktioner allerede var sat noget ned. Fakiren snørte sit skjert fast omkring sig, stoppet smaa propper av plantetrevler i næseborene og ørene og la sig tilrette i en trækasse, som kunde skrues til, idet han paala os at aapne kassen den syttende dags morgen.

I alle de seksten dager var der dag og nat vakt ved kassen. Det er udelukket at der kan være skedd nogetsomhelst hokus-pokus. Vi skiftedes til at vaake, og vi var saa gode venner og kammerater at ingen har villet forraade os.

Om morgenen paa den syttende dag blev kassen aapnet. Fakiren laa i ganske samme stilling. Han var uhyggelig at se paa, gul og gusten, og han var kald at føle paa. Det var ikke mulig at se om han pustet. Vi rensset hans næsebor og ører og begyndte at gni ham med sprit, navnlig paa de steder hvor pulsen laa ytterlig. Vi forsøkte at dryppe etpar draaper konjak ned i halsen paa ham, men under forsøket paa at faa tændene fra hverandre slog han øinene op. Han faldt imidlertid igjen i dvale og vi blev alvorlig forskrækket for at han skulde være død mellem hændene paa os, men efter en halv times forløp vaaknet han til live igjen, og den gang var det alvor. Etpar timer efter var han tilsynelatende normal. Han drak flere ganger vand og fik derefter et maaltid kokt ris med karry. Den næste dag var der intetsomhelst at merke paa ham.

Slik er den engelske embedsmands beretning

som for europæiske ører jo lyder høist besynderlig. Men tviler man paa dens rigtighet er jeg i den heldige omstændighet at kunne bekræfte den fra andet hold, for lang tid efter, inde i Kina, møtte jeg en ung engelsk læge, utsendt av universitetet i Kalkutta for at studere pest. En aften da vi sat sammen og tale om forskjellige forhold i Indien, fortalte han mig historien om den begravede fakir. Jeg kjendte den straks igjen og det viste sig da ogsaa at han var en av dem som hadde været med paa at kontrollere fakiren og holde vakt ved hans kiste.

Nogen forklaring paa fænomenet utover den beretning som allerede ligger i de første indledende bemerkninger om Indiens mystik og fakirenes træning skal ikke her forsøkes.

H. R.

Den følelseløse fakir. Gjennem begge overarmene er stukket tre—fire dolker, i skuldrene og brystet sitter pil ved pil, og hans hode er gjennemboret som en naalepute av sylspidse instrumenter. Et eneste stik av et av disse vaaben vilde faa enhver anden til at skrike av smerte. Men fakiren er taus. Han føler ingenting. Ved taalmodig at opvære sig i at gjøre sine sanser uimottagelige for indtryk har han opnaadd denne uhyggelige færdighet i selvplageri.

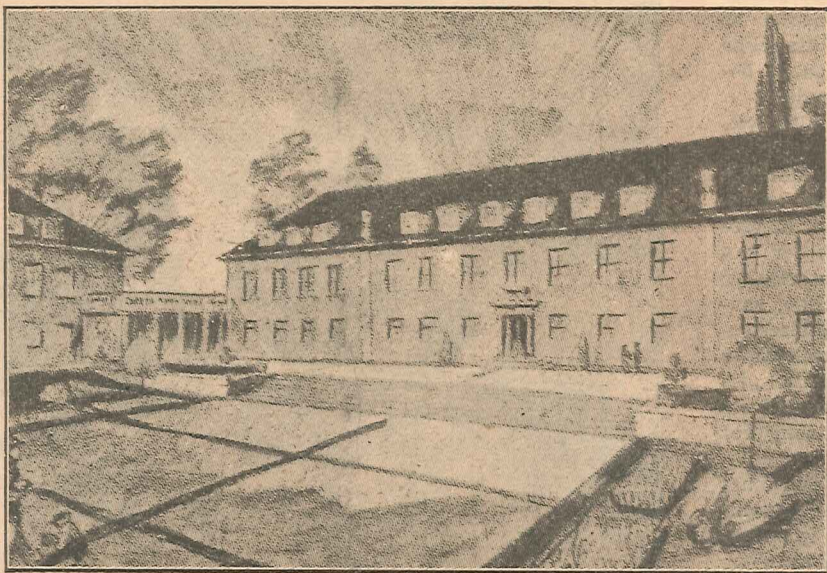

En ekte hindu-fakir. Ikke enhver som i Indien gaar under navn av fakir, er det. Mange er behændige taskenspillere, andre rene markedsjøglerne. Men der er blandt hinduerne nogen som ved en aldrig ophørende træning av herredømmet over sit ydre og indre menneske virkelig opnaar evner til at utføre ting som for os nøkterne europæere ser ut som mirakler. De ekte fakirer er bgggermunker og nyder uhyre anseelse.

Den nye idrætsinspektør.

Ski, skøiter kjælker og alt som hører vintersporten til er nu sat bort, og sommeridrætssæsonen staar for døren. Norges Idrætsforbund har alt fastsat sommerens program paa basis av den store mængde indkomne stevneandragender. Fra 1 april har dets styre desuten ansat som idrætsinspektør kaptein Helge Løvland.

Studentehjemmet paa Blindernbakken ved Kristiania. Med den største interesse imøteser nu den studerende ungdom realisationen av dette projekt. Her ser man arkitekt Nikolai Beers utkast, det ene av de to bedste ved den nys avholdte arkitektkonkurransse.

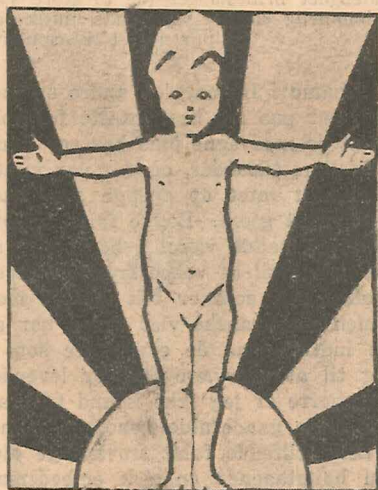
En trofast arbeidskar.

En av dem som nylig er hædret med Selskapet for Norges Vels medalje for lang og tro tjeneste er Lars Hansen, Kjøkkelvik pr. Bergen. Han er født 1837, blev gift allerede i 20 aars alderen og kom 27 aar gammel til gaarden Kjøkkelvik hvor han dels som hylker og dels som hjælp paa gaarden har arbeidet uavbrutt i 56 aar.

Undervisningstime paa et barnehjem.

Den før omtalte nye forening „Barnets Vel” som paa forskjellig vis har sat sig til opgave at fremme barnesaken i Norge lar i ledd i sin propaganda den første store „Barneutstilling” gaa av stabelen paa Kristiania Tivoli medio april. Det blir ingen luksusunstilling men en utstilling av alt som er greit, praktisk, pent og godt indenfor den optrukne ramme: klær og skotøi, stoffer og mønstre, leker og billeder, barneværelsesutstyr, barnemat, spisestel etc., etc. — alt sammen nøie sigtet og bedømt av en komite med assistanse av alleslagte sakkynndige eksperter. Foreningen agter at la de som salgsvare godkjendte saker forsynes med ovenst. „Barnets merke” som en stadig garanti alio foreldre kan stole paa. Forøvrig faar man se utstillinger fra barneasylenes virke og meget andet av betydelig interesse. — Fot. Eydalsson.

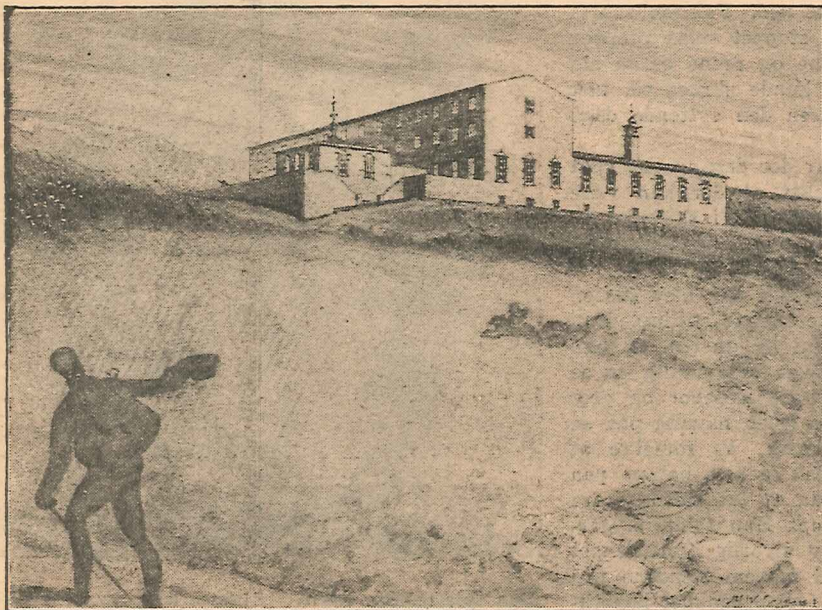

„Barnets vel”
avholder den første store „Barnets
utstilling” paa Kristiania Tivoli
15. april—5. mai.

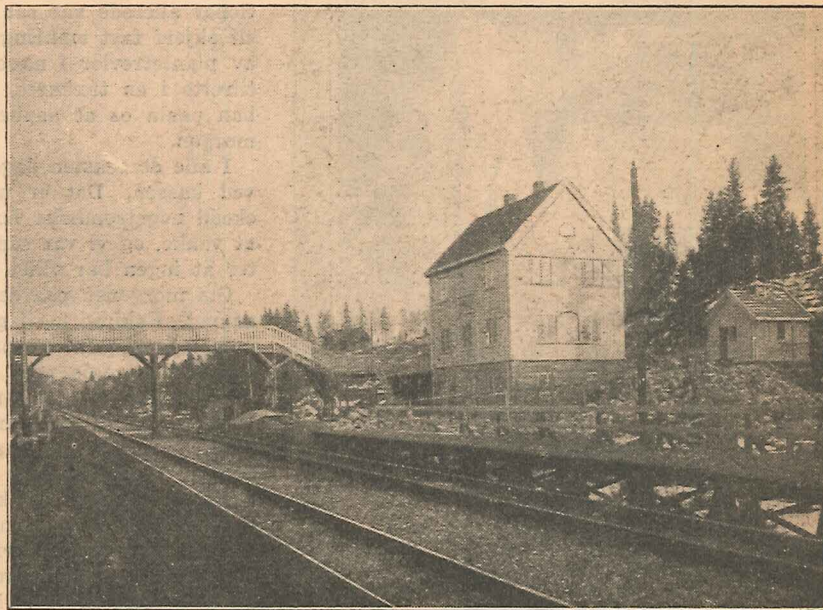

En festlig stund paa et barneasyl.

En ny og sterkt paakrævet station ved Hovedbanen er nu anlagt paa Høibraaten, det mest befolkede strøk mellem Grorud og Lørenskog. Som man ser er det et noksaa betydelig anlag med broovergang over linjen og store plattformer paa begge sider av denne. Det hele arrangerert vil være fuldt færdig til 1. juli, og de mange beboere paa Høibraaten haaber at lokallogene vil stoppe der allerede isommer. — Fot. Holmsen.

Opførelsen av stats-folkehoteller langs Dovrebanen er en sak av den største betydning, og naar denne bane formentlig til høsten er bli åpnet vil det forhaabentlig ikke være længe før ogsaa folkehotellene blir til virkelighet. Foreløbig har statsbanenes arkitektkontor gjort utkast til et saadant paa Hjerkin og et ved Vaalasjø. Her ser man det sidste som med 75 senger er kalkulert til 1.6 mill. kr. Det skal opføres av natursten.

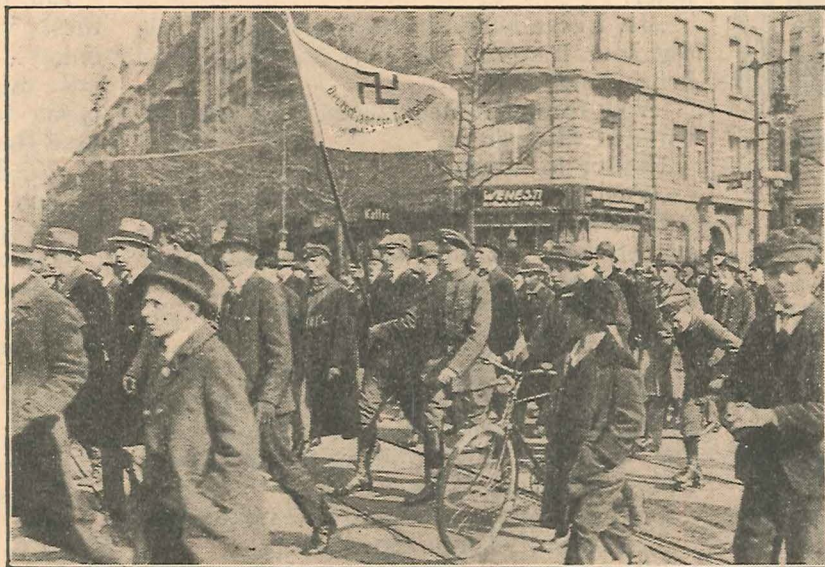

En ny og sterkt paakrævet station ved Hovedbanen er nu anlagt paa Høibraaten, det mest befolkede strøk mellem Grorud og Lørenskog. Som man ser er det et noksaa betydelig anlag med broovergang over linjen og store plattformer paa begge sider av denne. Det hele arrangerert vil være fuldt færdig til 1. juli, og de mange beboere paa Høibraaten haaber at lokallogene vil stoppe der allerede isommer. — Fot. Holmsen.

Spredte træk fra verden derute.

Talaat Pascha, den tidligere tyrkiske storvezir som blev myrdet paa gaten i Berlin av en armenier Salomon Felirian. Talaat var dømt til døden hjemme i Tyrkiet og levde nu i Berlin som restauratør. Aarsaken til mordet var at Felirians forældre i sin tid var omkommet under de maa-sakrer som Talaat iverksatte paa armenierne.

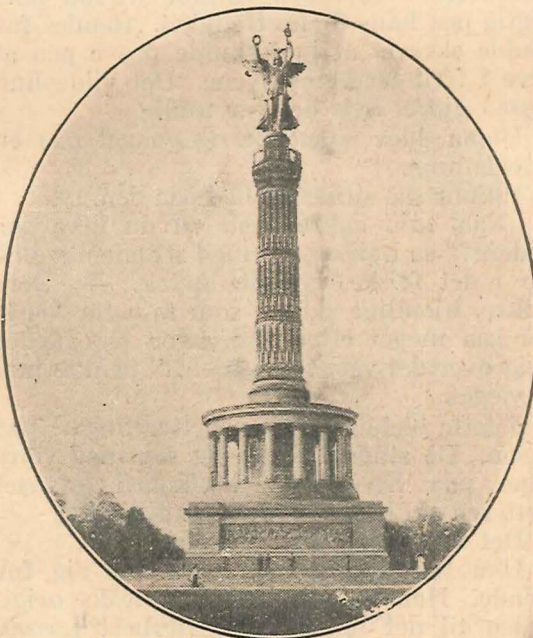
Aarsdagen for „Kapp-revolten” i Berlin feires av urge tyske nationalister som benytter anledningen til ogsaa at protestere mot de alliertes Indmarsj. Man hadde paa den dag ventet uroligheter i Berlin men det blev bare til nogen processjoner og avsyngelsen av nationale sanger.

Den franske general Le Rond som ledet avstemningen i Øvre-Schlesien. Det var av mange grunde med den største spænding man i Tyskland imøtesaa denne avstemning som vilde bety saameget for hele Tysklands fremtid. Saave! tyskere som polakker hadde drevet en vældig forhaandsagitation, men avstemningen forløp uten voldsomheter.

Politiske attentater.

Det gjør til traditionen, at politiske attentater trives godt i oprørte tider, og vore dager dannet ingen undtagelse i saa maate. Man har saaledes i de sidste aar læst om en række attentater av denne art — paa Clemenceau, Lenin, Venizelos, Erzberger m. fl. Mens heller jo har sluppet let fra sine fienders eller motstanders morderiske anslag er det mange andre som i disse haarde tider har maattet bite i græsset. Særlig to slike begivenheter har i det sidste vakt stor opmerksomhet. Den ene var mordet paa den spanske førsteminister Dato, og den anden tildragelse var den blodige hevnakt overfor den tidligere tyrkiske storvezir Talaat Pascha hvis død dannet avslutningen paa en lang og sørgelig tragedie. Talaat hørte til de ledende ungtyrkere som kastet Tyrkiet ind i krigen paa Centralmagtenes side, og han var den som hadde skylden for de rædselsfulde myrderier paa armenierne. Han skulde været dømt som en almindelig forbryder og utlevret til ententen, men han stak av og forstod i lang tid at skjule sin identitet ved et tilbaketrøkket liv i Berlin. Alle forsigtighetsregler tiltrods blev han dog her indhentet av Nemesis. En ung armenier Salomon Felirian — hvis forældre efter Talaats ordre som saamange armeniere blev jaget ut i ørkenen hvor de omkom — hadde svoret at hevne sine forældre og de andre myrdede armeniere ved at ta masse-morderen Talaats liv, og efter tre aars forløp lyktes det ham endelig paa en Berliner-gate at skyte ham ned. Man tror dog at det her ikke bare er en personlig hevnakt som foreligger men tillike en aktion av den armenske revolutionskomité.

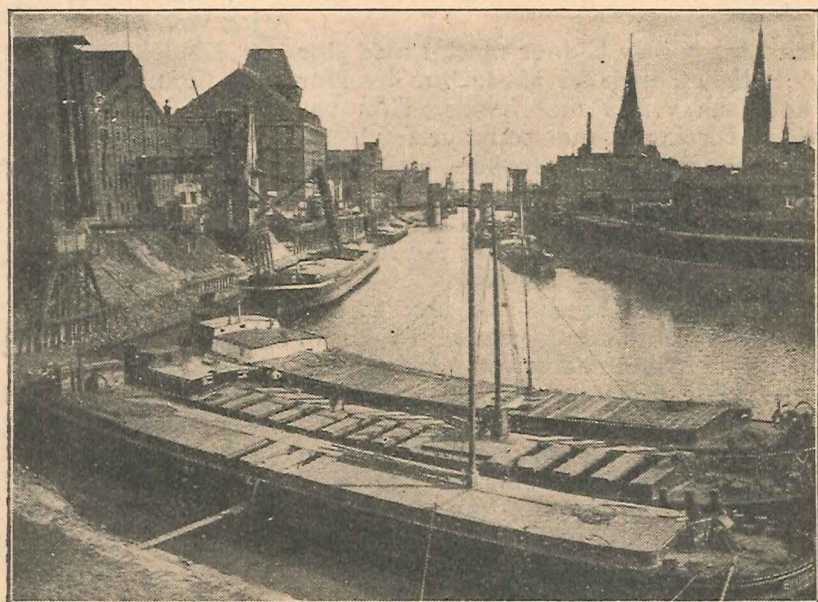
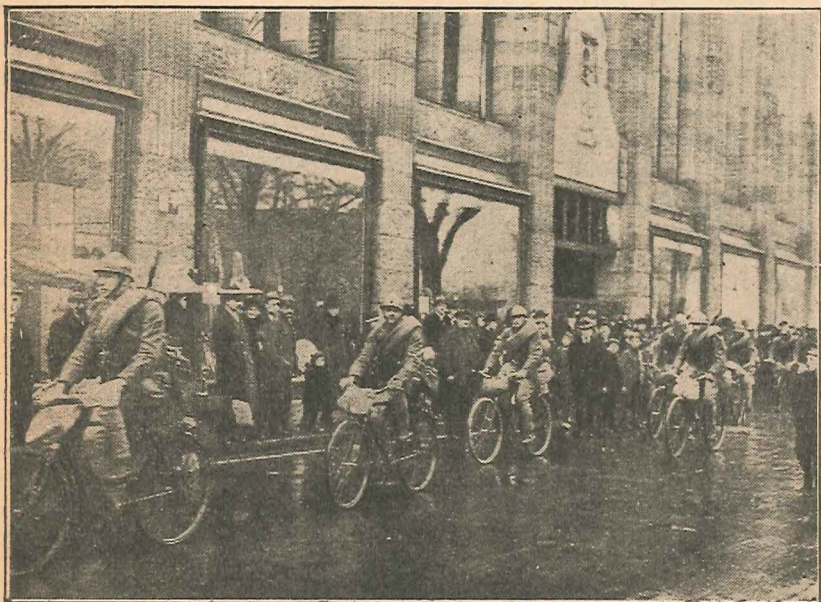

Seiersspålen i Berlin som man nylig søkte at sprænge i luften. Attentatet blev opdaget i sidste øieblik. Nogen paastaar at det var et verk av anarkister, mens andre hævder at det hele var arrangert for at gi anledning til et nyt statskup.

Bevægede dage.

Det var en særdeles bevæget tid for Tyskland kom til den gjennomlevede mars maaned. For det første var det de følger som gjennom de alliertes besættelse av en række byer ved Rhinen i Lønd av brudt mellem tyskerne og de alliertes Lønd. Tyskerne tok disse ting med en paafaldende ro, idet de hævde at de bare vilde yde passiv motstand mot de alliertes tvangsforholdsregler og at disse forholdsregler ikke vilde vise sig effektive nok til at tvinge Tyskland til at bøye sig. Det var dog høist tvilsomt om tyskerne i længden vil kunne magte at utnytte situationen paa denne maate uten at søke nye forhandlinger med de allierte til bilæggelse av denne merkelige økonomiske efterkrig. Et andet moment som ogsaa gjorde mars maaned til en bevæget tid i Tyskland var folkeavstemningen i Øvre-Schlesien som ifølge bestemmelsene fra London var henlagt til 20. mars. Tyskerne hadde under denne konferanse skutt avstemningsspørsmålet sterkt frem i forgrunden som en sak av vital interesse for Tyskland, idet disse provinser forbliven hos Tyskland blev fremhævet som en eksistensbetingelse for den tyske industri og en ufravikelig betingelse for ethvert nyt tilbud fra tysk side. Avstemningsresultatet, 60 pct. i Tysklands favør, blev til at begynde med hlst med begeistring av alle tyskere, men glæden fik dog et bittert islæt ved utsigten til en deling av Øvre-Schlesien saaledes at de distrikter som hadde stemt overveiende polsk skulde tilfalde Polen. Hvorledes den nærmere ordning av disse ting vilde komme til at virke paa erstatningsspørsmålets løsning blev nu det næste store problem.

Etpar billeder fra de besatte Rhinbyer.

Her ser man etpar snapshots fra to av de Rhinbyer de allierte har besat. Tilvenstre ses franske cyklist-avdelinger rykke ind i Düsseldorf og ta et av de store varehuser i besiddelse. Düsseldorf er et meget betydningsfuldt jernbaneknutepunkt for trafikken paa begge sider av Rhinen, og i denne by har man bl. a. hovedkontorene for de store industriforetagender i Vesttyskland. Paa billedet tilhøire ses havnen ved Ruhrort hvorfra de allierte kontrollerer hele trafikken paa den mellemste og nederste del av Rhinen. Ruhrort er den største flodhavn i Europa, og her begynder ogsaa den store Rhinkanal og til Hannover. Det er millioner av ton med kul som aarligaars utvindes i Ruhrdistriktet og skibes eller transporteres pr. jernbane fra de av de allierte besatte byer hvorfra hele det store industridistrikt Westphalen og Rhinland kan kontrolleres.

Arvingene til Lemkov.

Av
H. Courths-Mahler.

(Fortsat.)

Nu blev det Bothos sak at vinde Ellinor. Og efter hans forældres mening skulde det ikke være saa vanskelig. De var aldeles overbevist om sønnens uimotstaaelighet.

Botho hadde meldt sin ankomst til en av de følgende dage.

En dag viste Gitta sig igjen paa Lemkov for at hente Ellinor som hadde lovet at følge med til Lossov.

Gitta blev ikke litet forbauset, da hun hørte at Ellinor kunde ride og at hun endog voget at bestige Diana.

„Ellinor, er ikke det litt for dristig?”

„Dristig — hvorfor?”

„Naa — fordi Diana er litt for vanskelig endog for mig. Og jeg er da kjendt for at være en god rytterske.”

„Aa, jeg kommer udmerket godt ut av det med Diana. Jeg tror ikke det vil falde mig vanskelig at ride den.”

„Bare du ikke tar feil. Diana har sine nykker.”

Ellinor klippet guldfuksens slanke hals.

„Det har ogsaa forvalteren fortalt mig.”

„Og allikevel vil du ride den? Da maa du være meget sikker i din sak. Jeg visste ikke at du kunde ride.”

„Nuvel, la os saa foreta et prøveridt til Lossov. Saa skal du se at jeg kan tamle Diana.”

Saa begav de to kusiner sig paa vei.

Underveis passierte de om alle mulige likegyldige ting som to mennesker der ikke har noget aandelig fæliesskap.

Gitta saa fuld av misundelse at Ellinor ogsaa saa elegant og nydelig ut tilhest og at hun var en likesaa dygtig rytterske som Gitta selv.

De to unge damer var i det ydre likesaa forskjellig som i det indre. Gitta viste sig i alle ting som en fad, farveløs skygge ved siden av den livskraftige, ungdomsvakre Ellinor. Dette følte Gitta godt selv og derfor fylldes hendes hjerte med vrede mot kusinen.

Paa Lossov blev Ellinor mottat med stor elskværdighet, men nu visste hun hvorfor de kom saa venlig mot hende. Hun var høflig og forekommende som overfor fremmede mennesker, men forblev i sit indre kald og reservert.

Med stor interesse saa hun sig om paa Lossov. Her hadde jo hendes far helevd sin barndom og første ungdom.

Efter en times forløp tok hun avsked igjen for at hun kunde vende tilbake til Lemkov, mens det endnu var ganske lyst.

Kuno vilde følge hende hjem, men det avslog Ellinor bestemt.

„Jeg takker dig meget, onkel Kuno, men det tillater jeg paa ingen maate. Fra Gitta vet jeg at du ikke bryr dig om at ride, og naar jeg rider i skarpt trav, kan jeg være hjemme om en halv time. Nu kjender jeg veien godt og da den fører like gjennem skogen, kan jeg ikke ta feil.”

Da Kuno virkelig meget nødig besteg en hest, føide han sig efter endel indvendinger efter hende.

„Kom snart igjen, kjære Ellinor,” bad fru Helene indtrængende.

„Ja tak, tante Helene. Jeg vil gjerne komme, hvis det kan ske uten omstændigheter.”

„Ja, kjære barn, du maa naturligvis føle dig som hjemme hos os,” sa fru Helene bebreidende.

„Vær forsiktig med Diana,” sa Gitta advarende til avsked.

Ellinor lo muntert.

„Vær ganske rolig! Paa gjensyn!”

Hun hilste med ridepiskan og red bort i skarpt trav. Hendes slegtninger saa efter hende med blandede følelser.

Der var ikke blitt talt et ord om Frits Lossovs brev til broren.

Da Ellinor hadde redet en stund i sterkt trav, stanset hun hesten og lot den gaa i skritt. I dype drag indaandet hun den deilige skogduft. Længselsfuldt fløi hendes tanker til faren og broren.

„Gid dere var paa Lemkov!” tænkte hun.

Men saa rettet hun sig rank op.

„De faa maaneder gaar hurtig,” mumlet hun trøstende.

Saa tænkte hun paa sit besøk paa Lossov. De hadde fortalt hende saa meget om Botho, og efter det maatte han være en vidunderlig mand. Men Ellinor trodde ikke riktig paa hans fortreffelighet. Hendes far hadde skrevet at hun skulde prøve paa at leve i fred med Lossovene. Det vilde hun ogsaa gjøre, hvis det var mulig.

Diana blev staaende og gnaget paa en træstamme.

Ellinor saa smilende ned paa den.

„Naa, min vakre hest, vil du ikke gaa videre?” sa hun og saa med straalende øine op i det friske, grønne løvtak. — „Dere vakre, hjemlige skoger som min far længer saa meget efter. Aa, hvor jeg glæder mig over det vakre nye hjem!” tænkte hun bevæget.

I dette øieblik kom en rytter tilsyne paa veien. De studset begge og saa med store øine paa hverandre. Uvilkaarlig stanset rytteren sin hest ved siden av Ellinors.

Det var baron Hans Lindek.

Han tok av sig luen og bøide sig for hende. Han kjendte i hende straks originalen til det billede som Herbert Lossov hadde vist ham. Efterretningen om at hun var kommet til Lemkov hadde ogsaa naadd ham.

I øieblikket visste han ikke hvad han skulde gjøre. Men da Ellinor strammet tøjlene og vilde ride videre, rettet han sig beslutsom op.

„Min frøken, jeg ber om tilgivelse, fordi jeg vover at forestille mig selv. Mit navn er Lindek — baron Lindek til Lindek. — Jeg kommer netop fra Lemkov hvor jeg vilde forhøre mig om, hvorvidt det var sandt at det nye herskap var kommet. Jeg traf imidlertid ingen og jeg vilde ikke gaa ind. Men nu kan jeg ved eget øiesyn overbevise mig om det. Jeg ber endnu en gang om undskyldning, fordi jeg litt formløst benytter anledningen til at forestille mig selv her paa veien.”

Der kom en varm glans i Ellinors øine, da hun hørte hans navn. Onkel Herbert hadde saa ofte nævnt det i sine brever. Det var onkel Herberts „kjære, unge ven” som han holdt saa meget av.

Hun bøide yndig hodet, og Hans Lindeks øine hang likesom fortryllet ved hendes vakre, straalende ansigt.

„Hr. baron, kjender De mig?” spurte hun forbauset.

Han bukket.

„Deres grandonkel har vist mig Deres fotografi.”

„Og efter det kjenate De mig straks?”

„Ja, straks! Dertil rider De jo Diana fra Lemkovs stald,” sa hun smilende.

Hun pekte paa hans hest.

„Er det Satyr?”

„Ja, det er Satyr — nu min kjæreste og mest værdifulde hest som Deres grandonkel — min faderlige ven — har efterlatt mig. Og her er ringen som han ogsaa testamenterte mig. De har sikkert læst Deres grandonkels testamente?”

„Ja, det har jeg.”

„Saa tør jeg altsaa legitimere mig med Satyr og ringen?”

Hun nikket smilende.

„Javist, hr. baron. De maa fortælle os meget om onkel Herbert. I sine brever har han meddelt os at De kom til Lemkov næsten hyer dag. Det vil glæde min far meget at gjøre Deres bekjendtskap.”

„Naar kan jeg faa hilse paa ham?”

„Min far kommer først hit til høsten.”

Han saa overrasket paa hende.

„Er Deres far endnu ikke kommet til Lemkov?”

„Nei han kunde ikke reise hjemmefra endnu. Og da nogen maatte representere ham ved overtagelsen av arven, saa sendte han mig.”

Han saa forundret paa hende og hans ansigt uttrykte en saa stor forbauselse, en saa ærlig tvil om hendes forretningsdygtighet at Ellinor maatte le.

„Hr. baron, De sætter op et saa tvilende ansigt at jeg kunde læse Deres tanker. Men jeg er nu allerede blitt vant til at man her synes at mene at en ung dame er aldeles ubrukkelig i forretningssaker.”

Der bredte sig en rødme over hans pænde.

„De maa virkelig tilgi mig, min frøken, at jeg ikke behersket mig bedre. Men det er sjelden hos os at en ung dame indtar en saa ansvarsfuld stilling. Derav kommer min forbauselse.”

„Der er intet at tilgi, hr. baron. Min far har fortalt mig at man her ikke pleier at overdrage unge damer et slikt hverv. Han vilde ogsaa nødig at jeg skulde reise, men der var ingen anden utvei. Min far kunde ikke forlate sin bedrift endnu og der fandtes ikke et andet menneske, han kunde betro dette hverv til.”

Hans Lindek maatte indrømme for sig selv at denne unge dame i hele sit væsen absolut ikke lignet det idealbillede, han hadde dannet sig av hende. Allikevel var han henrykt over synet av hende, hos hende likte han endog det som kanske vilde ha mishaget ham hos en arden. Han føite at hun var en original, men helstøpt, fin og ædel personlighet. Og trods al hendes selvstændighet forekom hun ham saa egte kvindelig og indtagende at hans hjerte straks droges mot hende. Det som han svakt hadde følt ved synet av hendes billede antok nu fast form. Den følelse som trak ham til hende begyndte at slaa rot i hans sjæl.

„Eftersom Deres far kjender sin datter, saa vet han nok ogsaa at hun er opgaven voksen. Men skulde De nogensinde trænge hjelp, min frøken, saa staar jeg til Deres disposition. Jeg vet nemlig ganske god besked om alt vedrørende Lemkov.”

Hun saa saa skjælnsk paa ham at hans hjerte begyndte at banke urolig.

„Jeg er saa ærgjerrig at jeg helst vil løse opgaven ved egen hjelp. Derfor har jeg ogsaa allerede avslaat onkel Kunos tilbud om at hjelpe mig. Av den grund maa jeg jo ogsaa avslaa Deres venlige tilbud.”

Han bukket.

„Saa maa jeg resignere. Men en liten advarsel tør jeg kanske som Deres onkels ven gi Dem: Stol ikke altfor fast paa Diana. Den er lunefuld og nervøs. Hvis De ikke sitter ganske fast i sadelen, bør De heller ride en anden hest.”

Hun saa smilende paa ham.

„De er det tredie menneske som advarer mig mot Dianas udyder. Jeg takker Dem, hr. baron, men jeg føler mig ganske sikker og jeg liker saa godt at en hest er temperamentsfuld og ikke altfor kjedelig.”

Han bukket, men ærgret sig dog litt over at hun optraadte saa overlegent. Men hun saa paa ham med sine store, blaa øine som om hun vilde be ham om ikke at være sint og da forsvandt al hans vrede.

„Tør jeg tillate mig at gjøre min opvartning paa Lemkov imorgen?”

„Saa gjerne, hr. baron. Lemkovs dører vil altid staa aapne for onkel Herberts ven.”

„Saa vil jeg ikke opholde Dem længer, min frøken.”

Hun bøide hodet til hilsen.

„Paa gjensyn, hr. baron.”

Han bukket dypt.

„Farvel, frk. Lossov!”

Endnu et kort blik i hverandres øine og saa red de bort i forskjellig retning.

Hensunken i tanker fortsatte Ellinor sin vei. Hun tænkte paa Hans Lindek. Hun likte ham godt. Hans solbrændte, karakteristiske ansigt forekom hende mandig og fængslende, og hans øine hadde et varmt, godt uttrykk som hos ærlige, varmhjertede mennesker.

Hun følte sig saa underlig varm om hjertet — hun følte sig pludselig ikke saa ensom som før.

Ogsaa Hans Lindek tænkte hele hjemveien paa Ellinor. Der utstraalte fra den unge dame noget som kaldte en revolution tillive i ham. Han vilde trekke sammenligning mellem hende og det idealkillede av en kvinde, han hittil hadde dannet sig. Han hadde alltid tænkt sig noget blidt, hengivent og hjælpeløst — paa en kvinde, for hvem han baade kunde være beskytter og vogter, herre og husbond. Alt dette syntes Ellinor Lossov ikke at behøve. Han stod aldeles uforstaaende overfor en pike paa to og tyve aar som var stillet overfor en saadan oppgave og optraadte som en mand. Allikevel forekom hun ham saa indtagende, saa naturlig og ælskverdig.

Men han kunde ikke rigtig forstaa at Frits Lossov hadde kunnet stille sin datter en saa stor oppgave. Han tok endda slet ikke i betragtning at Ellinor hadde foretat den lange sjøreisen ganske alene uten anstands-dame og at hun bodde paa Lemkov uten en saadan. Han ansaa det for aldeles selvfølgelig at hun hadde en selskapsdame hos sig, ellers hadde det ikke faldt ham ind at ville avlægge et besøk paa Lemkov. —

Den neste dag befandt Ellinor sig absolut i en forventningsfuld stemning som om der forstod hende noget usedvanlig. Og dog var dette usedvanlige ikke andet end baron Lindeks besøk.

Ellinor tok smilende imot ham i det store, nydelige mottagelsesværelse med de kostbare gamle møbler.

Hun had ham ta plads og satte sig ned like overfor ham. En elegant, sort kjole av blødt

stof sluttet sig nydelig om hendes vakre, slanke skikkelse og fremhævet særlig den blomsterfriske hud og det skinnende, guldbrunne haar.

Han kunde ikke løsrive sine øine fra denne vakre, yndige skikkelse.

De passierte en stund om onkel Herbert og om Ellinors far og bror. Ogsaa Lossovene kom flygtig paa tale. Hans Lindek fortalte at han hadde møtt Kuno Lossov paa veien, da denne skulde kjøre ut i marken. Men han hadde ikke talt med ham.

Saa fulgte en liter pause. Baronon saa sig litt usikker omkring.

„Frk. Lossov, tør jeg be Dem om at forestille mig for Deres husbestyrerinde eller selskapsdame,” sa han litt forundret over at denne ikke var i værelset.

„Hr. baron, jeg beklager meget at her ikke findes nogen saadan. Vor husbestyrerinde derover kunde ikke ledsage mig, fordi hun ikke kunde undværes hos min far. Min gamle Nelly som har ledsaget mig er bare et jevnt tjenestetjyende og taler ikke landets sprog.”

Han reiste sig straks.

„Aa, da ber jeg tusen ganger om undskyldning. Det viste jeg naturligvis ikke — ellers hadde jeg selvfølgelig ikke avlagt besøk hos Dem.”

Hun saa forbauset og alvorlig paa ham.

„Hvorfor? Er det min selskapsdame eller vil De besøke?” spurte hun let spottende.

Han blev rød.

„Dem naturligvis, min frøken. Men jeg burde ikke være kommet, hvis jeg hadde visst at De var alene.”

„Synes De det er upassende at jeg allikevel har tat imot Dem?”

„Det er ihvertfald ikke skik og bruk hos os.”

„Aa, hvor man er snæverherttet her!” utbrøt Ellinor.

„Nei, det er vi ikke, frøken Lossov. Men vi vil helst at damene skal være tilbørlig beskyttet.”

„Og saa lærer Deres kvinder ikke at beskytte sig selv, hr. baron.”

Baron Lindek saa forlegen paa Ellinor. Det var jo bare for hendes skyld at han fandt det ubehagelig at han under disse omstændigheter hadde besøkt hende. Kuno Lossov hadde set ham paa veien til Lemkov.

Lossovene vilde ialfald kritisere hans besøk og kanskje gjøre Ellinor bebreidelser. Den unge dame hadde handlet efter amerikansk skik og bruk, men her vilde man snæverherttet fordømme hende. Det maatte ikke ske. Han maatte straks paa hjemveien ride indom Lossov og forklare sin feiltagelse og undskyldte Ellinor.

„Jeg vil ialfald ikke forstyrre Dem længer, frk. Lossov,” sa han og reiste sig.

Hun følte likesom et smertelig stik i hjertet. Hun trodde, han misbilliget at hun hadde tat imot ham. Men det gjorde hende tillike trodsig.

„Nu kommer De vel ikke mer til Lemkov?” spurte hun ironisk.

Han saa alvorlig paa hende.

„Nei, ikke saa længe, De er alene her — hvor gjerne jeg end vilde.”

Hun trak paa skuldrene

„Naar De saa gjerne vil det — hvad hindrer Dem saa i det?”

„Hensynet til Dem selv, min frøken. Jeg vil nødig skaffe Dem ubehageligheter.”

Hun reiste sig ogsaa og kastet hodet stolt tilbake.

„Saa lev vel, hr. baron!”

Hans Lindek blev staaende og se usikkert paa hende.

„Jeg tror, De er sint paa mig, frøken Lossov. Det er ikke ke være. Naar De er bli med fortrolig med vore forhold, vil De selv indse at det ikke kan være anderledes.”

„Muligens,” svarte hun koldt.

Han blev endnu nølende staaende.

„Jeg haaber at træffe Dem undertiden hos Deres slegtninger paa Lossov.”

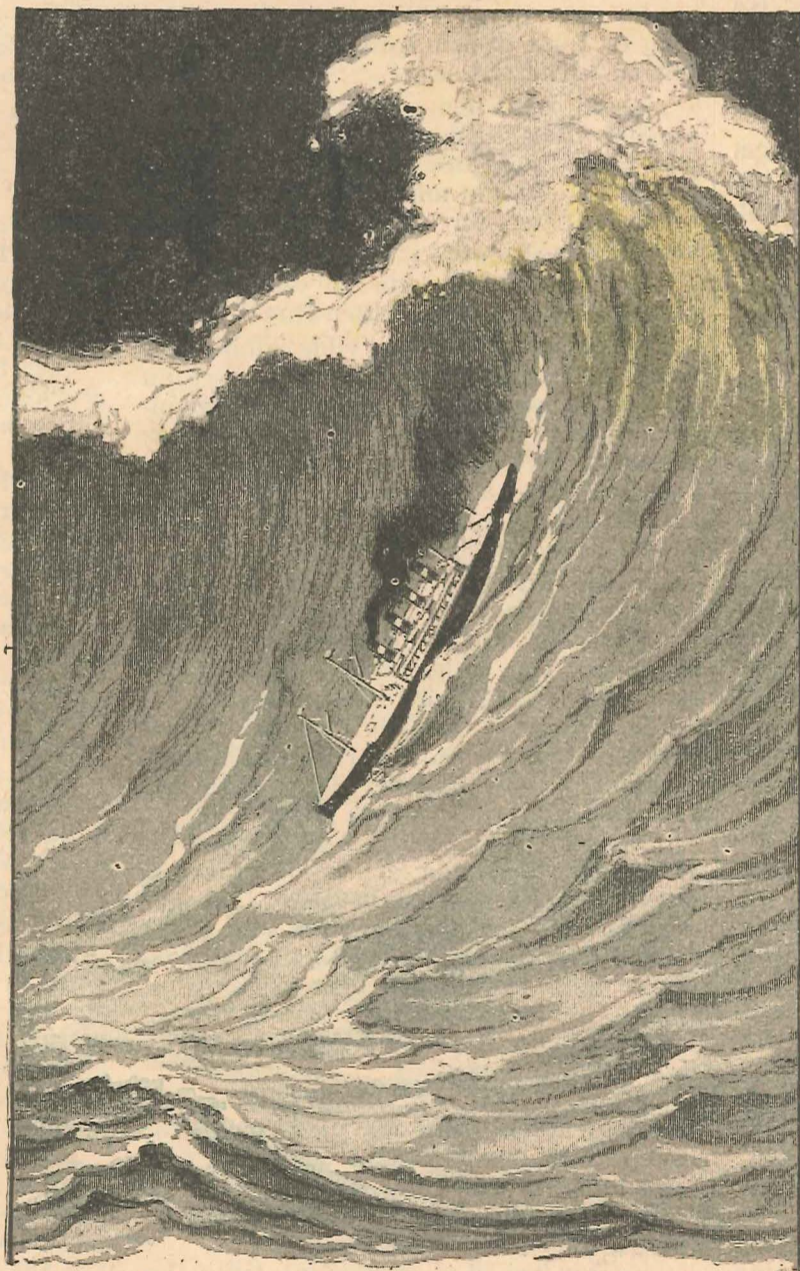
„Kanskje, hvis De omgaa dem meget.”

„Jeg vil ialfald straks avlægge et besøk paa Lossov for at undskyldte at jeg har besøkt Dem. Jeg møtte jo Deres Onkel paa veien hit.”

„Gjør hvad De mener at skyldte Dem selv, hr. baron,” sa hun med avgjort spot.

Hun følte at hun var sint og det gjorde ham ondt.

„Ikke hvad jeg skylder mig selv, men Dem, frøken. Fru Lossov er meget streng i etiketten. Hvis hun faar høre om mit besøk paa Lemkov, kan hun komme til Dem med bebreidel-

Reisen til Amerika — som den — mange aar efter — tar sig ut i erindringen.

ser derfor vil jeg forklare min feiltagelse."

Ellinor rettet sig stolt op.

„Hr. baron, De behøver ikke at ta noget hensyn til mig, jeg skal selv forsvare hvad jeg har gjort," sa hun skarpt. Samtidig laa der i hendes øine et uttryk av smerte som rørte ham dypt.

Der gik en trækning over hans ansigt. Hans øine saa likesom fortryllet ind i hendes. Der laa saa megen renhet, og klarhet i disse mørkeblaa øine at han forekom sig smaalig med hans betæneligheter. Allikevel pinte det ham at tænke paa at nogen kunde kritisere den unge dames optræden.

Med et dypt, ærbødig buk tok han hurtig avsked.

Ellinor gik bort til vinduet. Bak gardinene saa hun hemmelig efter ham. „Hvorledes kan en saa stolt og selvbevisst mand være saa smaalig?" tænkte hun og var rent misfornøjet over at hun følte sig litt trist over det.

Litt urolig og helt bragt ut av likevegt red baronen til Lossov.

Fru Helene og Gitta tok imot ham med synlig glæde.

Men de blev jo litt forstemte, da de fik høre at han hadde avlagt besøk paa Lemkov. Da han frembragte sine undskyldninger, løftet fru Helene sine øine mot himlen.

„Kjære hr. baron, det er ikke Dem som skal be os om undskyldning, men det er os som maa be Dem undskylde vor nieces formløshet. Det ser ut til at hun har nydt en utrolig opdragelse. Vi falder alle fra den ene forfærdelse i den anden. Ellinor har meget at lære endnu."

Baronen traadte nu straks i skranken for Ellinor.

„Frk. Lossov er naturligvis opdraget efter amerikansk skik og bruk og var fuldkommen berettiget til at ta imot mig. Jeg alene er skyld i det; jeg burde først ha undersøkt, om den unge dame var her under ledsagelse. Jeg maa ialfald indtrængende be Dem om ikke at gjøre frk. Lossov nogen bebreidelser."

Gitta var meget indignert over at han tok Ellinors parti saa varmt.

„Vær ganske rolig, hr. baron. Ellinor tar ikke imot bebreidelser av nogen. Hun er altid overbevist om at hun handler riktig. Hun er overhodet meget selvtilfreds og selvglad."

„Ja, min niece er utrolig selvtilfreds," sa fru Lossov ivrig. „Amerikanerinderne besidder tilsynelatende ikke en eneste av de dyder der gjør vore kvinder saa berømte. Naar jeg tænker paa hvor beskeden og tilbakeholdende min datter er —"

Baronen reiste sig med et sælsomt uttryk i sit ansigt og tok hurtig avsked.

Gitta saa ærgerlig efter ham.

„Hvor travelt han hadde med at avlægge besøk paa Lemkov?" sa hun ærgerlig.

Fru Helene sukket.

„Ja, ja, barn — det blir godt for dig, naar Botho gifter sig med Ellinor."

Den næste dag var Gitta igjen paa Lemkov. Hun begyndte straks at tale om baronens besøk.

„Men, Ellinor, hvorledes kunde du ta imot baron Lindek? Han er jo en ung mand. Mor var rent ute av sig for det."

Der gik en trækning over Ellinors ansigt; hun trak øienbrynene sammen.

„Si til din mor at hun ikke skal ta sig nær av denne bagatel. Efter min mening er det aldeles overflødig at baronen har gjort hende en undskyldning. Jeg har tat imot ham saaledes som jeg hjemme i min

fars hus pleide at ta imot gjester, ogsaa naar jeg var alene. Det behøves ikke at undskyldes."

Gitta slog fingerspidene mot hverandre.

„Men her er det nu engang upassende, Ellinor. Du maa venne dig til vore skikker. Baronens fandt det aldeles utrolig at du ikke hadde avvist ham."

Ellinor rødmet litt.

„Jasaa? Har han sagt det?"

„Naturligvis. Han fandt det ukvindelig."

Ellinor lo spottende, der steg en stor bitterhet op i hende.

„Ja saa? Og for at gi sin indignation luft gik han straks til Lossov?"

Gittas øine lyste med et falskt, ondskapsfuldt skjær. Hun lo sagte, likesom undselig.

„Ja, vet du hvad, Ellinor, han vil jo nødig at mor skal bli sint paa ham. Mellem os sagt — men du maa ikke si det til en levende sjæl — lover du mig det?"

„Javel, det lover jeg," svarte Ellinor fuld av ængstelig uro.

„Altsaa — baron Lindek og jeg — vi er saan — paa en maate nemmelig forlovet — ikke saan rigtig endnu — men — du forstaar nok — vi er evige med hverandre. Han beiler til mig. Men si det endelig ikke til nogen."

Ellinor Lossov følte pludselig en underlig smerte.

„Hvem skulde jeg si det til?" spurte hun tonløst.

„Naa — for eksempel til mine forældre."

„Gitta, holder du slikt hemmelig for dine forældre?"

„Ja, naturligvis, Ellinor! — Saant sier man da først til sine forældre, naar det er blit en kjendsgjerning."

„Jasaa! Det var merkelig! Ser du, Gitta, saadant vilde jeg ikke holde hemmelig for min far — men endnu mindre vilde jeg ha fortiet det for min mor. Jeg har aldrig hat hemmeligheter for mine forældre og vil sikkert aldrig ha det for min far."

„Aa, snak, Ellinor, du vil vel ikke fortælle din far om enhver liten flirt?"

„Jeg flirter aldrig! Jeg vilde ialfald ikke gjøre det bak min fars ryg. Det anser nu jeg for upassende. Du ser at vore meninger om hvad der er passende er meget forskjellige. Men la os ikke snakke om det. Naa, saa er der altsaa mellem dig og baron Lindek noget som — en alvorlig flirt?" spurte Ellinor med hemmelig spænding.

Nu blev Gitta virkelig rød. Men hun vilde for enhver pris uskadeliggjøre Ellinor som rivalinde, før hun og baronen begyndte at interessere sig for hverandre. Derfor grep hun uten betænkning til denne løgn.

„Ja, Ellinor — men du maa ikke si det nogen — han har gjort kur til mig længe."

„Hvorfor gjør han det ikke aabenlyst? Hvorfor forlover dere dere ikke?"

„Aa, ser du, Lindek har hittil ikke git videre gode indtægter. Vi hadde haabet at onkel Herberts testamente hadde faldt anderledes ut; jeg har bare det som onkel Herbert har testamentert mig til utstyr og det er ikke meget. Saa maa vi vente, til Lindeks majorat gir litt mer av sig."

Alt dette sa Gitta med det mest oprigtige uttryk.

Ellinor maatte med magt betvinge en smertelig følelse som var uforstaaelig for hende. Men hun besværet sig for at passiare muntert med Gitta.

Da Gitta tok avsked, tilbød Ellinor at følge hende et stykke paa vei.

„Jeg har lyst til at springe litt, Gitta. La din Suleika gaa i skridt, saa springer jeg ved siden av."

„Du er nok glad i bevægelse," sa Gitta,

„Efter min mening har du et frygtelig mas her. Jeg forstaar ikke at du ikke lar min far besørge alt dette for dig. For mig vilde det være frygtelig besværlig."

„Ja, Gitta, vi er nu engang meget forskjellige. Du er ogsaa for skrøpelig til anstrengende arbeide. Jeg er kraftigere og har sterkere nerver."

Gitta satte op et ubeskrivelig hovmodig ansigt.

„Det kommer av vor forskjellige herkomst. Din mor var jo en pike av folket. — Si mig, er det virkelig sandt at hun var vaskepik?"

Ellinors øine lyste stolt.

Ja, Gitta, hun tjente sit brød ved strengt arbeide den gang, da hun ved sin brors død stod alene i et fremmed land. Aa, min mor var en prægtig kvinde. Alle som kjendte hende beundret og æret hende. Jeg er meget stolt av min mor — likesom av min far. Det sunde og kraftige blod der er i min brors og mine aarer kan vi takke min mor for. Hvis hun ikke var kommet tilskade ved et fald, saa hadde hun endnu levd iblandt os og været sund og frisk."

Gitta smilte litt spydig.

„Hvor merkelig at en friherre Lossov kunde gifte sig saan under sin stand. Jeg tror, det er det eneste tilfælde i vor familie. Forøvrig gjør du bedst i at skjule for alle mennesker hvad din mor var."

„Hvad min mor var?" gjentok Ellinor med en av sindbevegelse skjælvende stemme, mens hendes kinder langsomt farvedes mørkerøde.

„Naa ja — jeg mener at hun var en simpel vaskepik."

Ellinor kastet hodet tilbake.

„Hun var en usedvanlig vaskepik. En kvinde, saa klok og dygtig, saa ædel og fornem i hele sit væsen og sin tankegang som — som dere slet ikke kan forestille dere! Jeg vil aldrig gjøre en hemmelighet av det. Det vilde jo se ut som om jeg skammede mig over min mor. Jeg er saa stolt av hende."

Gitta trak paa skuldrene.

„Det forstaar jeg ikke. Min mor er født grevinde Sletten —"

Der laa et ubeskrivelig hovmod i disse ord.

Men Ellinor viste sig slet ikke overvældet over at Gittas mor var en født grevinde Sletten. Hun maatte tænke paa hvad denne grevinde Sletten vel hadde gjort, hvis hun likesom hendes mor hadde staaet ene og forlatt utea beskyttelse i et fremmed land.

Tanken paa det moret hende usigelig. Hun smilte over Gittas hovmodige mine og tok ikke den unge dame alvorlig.

Forøvrig indsa Gitta nu at hun hadde baaret sig dumt ad. Det hadde bare været en tilfredsstillelse for hende at udmyge Ellinor. Men nu viste hun sig igjen særlig elskværdig, for hun kom jo til at tænke paa at Botho skulde gifte sig med kusinen.

„Hvad jeg vilde si, Ellinor — imorgen kommer Botho med lang orlov til Lossov. Da blir det livligere her; Botho er en udmerket selskapsmand. Nu kommer du til at lære ham at kjende, Ellinor."

„Jeg er meget spændt paa det," svarte Ellinor med et fint smil.

Imens var Gittas hest ført frem. Hun lot rideknegten løfte sig i sadlen.

Ellinor hadde trykket en praktisk, bløt lerretshat paa det gulbrune haar og gik nu ved siden av Suleika.

Foran dem laa skogen med det fine, vaarfriske løv. Fuglene sang og kvadret høit og muntert som de gjør om vaaren.

De to unge damer var begge optat av sine egne tanker og vekslet nu og da nogen flygtige ord.

Saaledes gik et kvarter. Da saa de pludselig baron Lindek dukke op ved en korsvei. Han saa dem og stanset hesten for at vente paa dem.

Der steg en svak rødme op i begge de to unge damers ansigter. Gitta tænkte paa sine usandheter, og Ellinor kom til at tænke paa at baron Lindek hadde kaldt hende ukvindelig og at han flirtet med Gitta bak hendes forældres ryg.

„Undres om han ikke finder det likesaa upassende som at en ung dame ganske naturlig tar mot hans besøk?” tænkte hun bittert.

Men hun kastet hodet tilbake som om hun vilde jage disse tanker bort. Hvad vedkom baron Lindek hende? Han var intet — absolut intet for hende. Onkel Herbert hadde holdt av ham — og derfor hadde hun følt litt sympati for ham. — Mon onkel Herbert hadde fundet det riktig at han hemmelig flirtet med Gitta? Aa, hun vilde slet ikke tænke paa det mer. Hun var færdig med baron Lindek — absolut færdig med ham.

Gitta bøide sig ned til Ellinor.

„Ellinor, der er baron Lindek. Bli du sint, hvis jeg ber dig om at la ham ride alene med mig videre? Vi skal samme vei.”

Gitta lekte med ridepøskan.

De nærmet sig nu baron Lindek som hilste høflig.

Han hadde bare betraktet Ellinors ansigt. Og Ellinor iagttok med hemmelig spænding hvorledes han tilste paa Gitta. Men intet træk i hans ansigt røbet at han interesserte sig særlig for hende. Han hilste endog meget formelt og tilbakeholdende paa hende.

„Aa, for en hykler han er! Hvor godt han kan forestille sig!” tænkte Ellinor. Igjen ølte hun i sit bryst den hemmelige smerte som hun av al magt kjæmpet imot.

Gittas ansigt uttrykte en viss forlegenhet, da hun nu sa:

„Hr. baron, min kusine har netop sagt mig at hun ikke vil følge mig længer. Og saa fører et lykkelig tilfælde i Dem en anden ledsager paa min vei. De er vel ogsaa paa hjemveien?”

Han bukket ikke videre begeistret og vendte sig til Ellinor.

„Frk. Lossov, har De ikke betrodd Dem til Diana idag?”

„Nei, jeg vilde bare følge min kusine et stykke paa veien. Men nu vender jeg om. Farvel, Gitta! Farvel hr. baron.”

Ellinor vendte sig hurtig om og gik.

Baronen saa et øieblik forbauset efter hende. Hendes slanke, elastiske skikkelse forsvandt mellem træerne. Hvor sikkert og maalbevisst hun dog gik!

Hun saa sig ikke tilbake en eneste gang.

„Hr. baron, min kusine er desværre meget formløs! De maa tilgi hende,” sa Gitta.

Han for op av sine tanker.

„Jeg vet ikke hvad jeg har at tilgi, min frøken,” svarte han, idet han motvillig red ved siden av hende.

„Aa, det vet De meget godt, hr. baron. De fik jo allerede igaar en prøve paa Ellinors formløshet ved Deres besøk paa Lemkov.”

Hans pande blev rød

„Det var bare ubekjendskap til vore forhold. Frøken Lossov handlet efter de former, hun er vant til at iagttå, men ikke formløst,” svarte han ivrig.

Gitta blev meget ærgelig over hans svar.

„Hr. baron, det er meget rosværdig at De tar Ellinors parti. Man maa jo ta hende som hun er. Hun har ikke faat nogen god opdragelse. Mellem os sagt, hr. baron — Ellinors mor var en ganske almindelig vaskerpike som min onkel aldeles ubegripelig giftet sig med.”

Hun iagttok hemmelig virkningen av sine ord. Men hans ansigt forblev uforandret. Ikke et træk i det forandret sig.

Baron Lindek forstod meget godt at Gitta bare gjorde ham denne meddelelse for at nedsætte Ellinor i hans øine.

Han tænkte paa hvad Herbert Lossov hadde sagt om Ellinors mor og han saa i aanden denne kvindes billede for sig. Det hadde været billedet av en dame — et fint, klokt, mildt ansigt, meget fornemmere baade i form og uttryk end for eksempel Gittas mor.

Han var oprørt over Gittas falskhed og kunde ikke andet end træ i skranken for Ellinors mor.

„De sier mig absolut intet nyt, frk. Lossov. Deres grandonkel har fortalt mig Deres onkels og hans hustrus historie. Av ham vet jeg at denne dame blev tvunget til strengt arbeide av forholdene — likesom Deres onkel Frits Lossov. Men trods alt var hun en dame, en klok, gjennomdannet dame og et sjelden prægtig menneske. Jeg vet ogsaa fra Deres grandonkel at baade Deres kusine og hendes bror har faat en mesterværdig opdragelse. At hun ikke kjender vore, ofte temmelig snæverhertede former, ligger deri at amerikanerinderne blir opdraget meget friere og mer selvstændig end kvinderne herhjemme. Og for at komme tilbake til frk. Ellinor Lossovs mor — saa be om at faa se denne dames fotografi og De vil indrømme at sindets adel staar præget i hendes ansigt.”

Dypt pustende stanset Hans Lindek.

„Jeg har lovet hr. Herbert Lossov at træ i skranken for Frits Lossov og hans familie — og det vil jeg gjøre til enhver tid,” sa han likefrem for at undskylde sin iver for sig selv.

Gitta hadde hørt paa ham med grænseløs forbauselse og indre ærgrelse.

„De taler jo om Ellinors mor som om De

allerede har set et billede av hende?” sa hun ute av stand til at betvinge sin vrede.

„Det har jeg ogsaa.”

„Men det er jo umulig,” sa hun uforstaaende.

„Nei det er det ikke. Deres onkel har vist mig fotografier av hele familien.”

„Hvorfra har da onkel Herbert hat disse fotografier?”

„Fra Frits Lossov selv. Efter Deres grandonkels ønske sendte han ham dem.”

„Det har vi ikke visst det mindste om!”

„Deres grandonkel har kanske ikke villet omtale for Dem at han har staat i ivrig korrespondance med sine amerikanske slegtninger, fordi han jo visste at der var et spændt forhold mellem Deres far og onkel. Av den grund ønsket han heller ikke at jeg endnu den gang talte til Dem om det. Men Deres grandonkel stod i et meget inderlig forhold til sine amerikanske slegtninger. Det fremgik jo ogsaa av hans testamente.”

Det var en tilfredsstillelse for Hans Lindek at kunne si Gitta alt dette.

Hun fik et ubeskrivelig hadefuldt uttryk i ansigtet.

„Aa, det er jo interessant — yderst interessant! Nu kan jeg ganske visst bedre forklare mig onkel Herberts merkelige testamente. De har naturligvis paa alle maater indsmigret sig hos ham og derved foranlediget ham til at opsætte testamentet til fordel for dem,” sa hun med skjælvende stemme.

Baron Lindek saa med et sarkastisk smil ind i Gittas fordreiede ansigt.

„De mener at de fra det fjerne har forsøkt at tilsnike sig arven?” sa han ironisk.

Gitta bet sig i læben.

„Onkel Herbert er ialfald blit paavirket. Nu kan jeg forstaa hvorfor hans testamente faldt saa heldig ut for amerikanerne.”

„Det var sikkert bare fordi han ansaa det for det rigtigste og bedste. Deres grandonkel var i besiddelse av en utpræget retfærdighetsfølelse.”

Gitta saa rasende paa ham.

„Synes De det var retfærdig at onkel Herbert helt tilsidesatte min far for at foretrække hans bror?”

„Det tilkommer ikke mig at dømme om det. Jeg vet ikke hvad der har bevæget Deres grandonkel til sine testamentbestemmelser. Forøvrig er vi kommet ind paa et meget delikat emne som vi helst ikke bør tale om. — Er Deres bror kommet hjem? Igaar hørte jeg at han vilde komme hit for længere tid.”

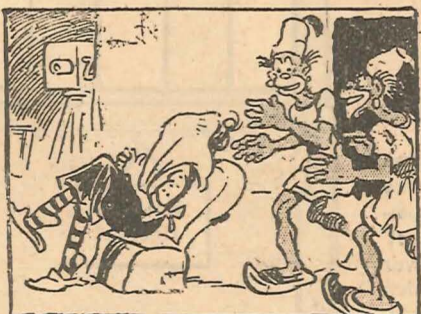
Gitta tvang sig til at bli rolig. Hun var glad av at Lindek begyndte at tale om hendes bror.

„Botho kommer imorgen. Hr. baron, skal vi ikke spille tennis ofte nu i dette delige veiret? Hvis Ellinor blir med, saa er vi fire. Jeg har allerede avtalt med min kusine at vi skal spille hver dag. Senere vil

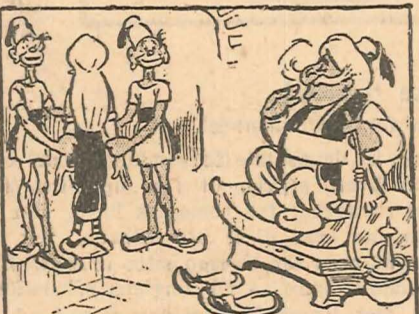
Da Ane stuepike blev bortført.

1. En østerlandsk potentat, Ben Ali Muhamed, besøkte nylig et film-optagelsesteater, hvis skjønneste damer til ære for potentaten passerte revy for ham.

2. Ben Ali Muhamed befalte sine tjenere at gaa ind og bortføre den skjønneste av damene. Tjenerne adlød og bortførte en dame som sat bak scenen med forklædet for ansigtet.

3. „Aha,” sa Ben Ali Muhamed da de to tjenerne førte den tilslørede dame frem for ham, „eders mission lyktes — la sløret falde saa jeg kan skue den skjønneste dames aasyn!”

4. Da faldt sløret, det vil si forklædet, og for potentatens forbausede blik viste sig — Ane stuepikes ikke netop skjønneste træk. Ben Ali besvimte idet han stønnet: „Før hende væk!”

hun anlægge en tennisbane paa Lemkov. Tør vi gjøre regning paa Deres nærværelse?"

Av alle disse ord hørte baronen bare at Ellinor skulde komme til Lossov og at han vilde møte hende der.

„Ja, med fornøielse, frk. Lossov.“

„Han tror naturligvis at han kan gjøre tilnærmelser til den rike arving. Det maa jeg forpurre itide,“ tænkte Gitta. Og idet hun anslog en let konversationstone, sa hun med et uttrykk der skulde være skjælmisk, men som lyktes meget daarlig for hende.

„Mellem os sagt, hr. baron — det er i en særlig hensigt at min bror nu kommer hjem — or en længere tid. Min far og Ellinors far har besluttet at der skal bli et par av Botho og Ellinor. Nu skal de finde hverandre. — Sandsynligvis finder den offentlige forlovelse sted, naar min onkel kommer hjem fra Amerika.“

Lindek bet sig i læben som om han var ræd for at røbe sig. Der var gaat et stik gjennom hans hjerte. Botho Lossov — det overfladiske, ubegavede menneske som førte et mer end letsindig liv — og Ellinor Lossov! Nei, det kunde umulig passe! Denne Ellinor var et absolut undtagelsesmenneske — klok, ærzig, maalbevisst — fuld av ynde og renhet. Det stod pludselig klart for ham. Han maatte tilstaa for sig selv, at han satte hende høit over alle kvinder, skjønt hun var ganske anderledes, end han hadde tænkt sig sit ideal.

Gitta iagttok ham skarpt.

„Hr. baron, De er blitt saa taus,“ sa hun tilsynelatende harmløst.

Han tok sig sammen

„Jeg tænkte over det som De fortalte mig, frk. Lossov. Saa Deres bror og kusine tænker paa at forlove sig med hverandre?“

Gitta betvang sin forlegenhet. Hun gjorde sig slet ingen samvittighetsnag over sin usandhet — det var simpelthen nødverge — selvhjælp. Men hans direkte spørsmaal satte hende dog i forlegenhet.

Hun la fingeren paa munden.

„Hysch, hr. baron — det er jo en dyp hemmelighet. Jeg sier det bare til Dem som vor families mangeaarige ven under strenge taushets segl!“

Han bukket.

„Meget forbunden, min ærede frøken. Det unge par er vel villige til at etterkomme foreldrenes ønsker?“ spurte han i hemmelig spænding.

Gitta betænkte sig litt. Hun visste ikke hvad hun skulde svare. Men siden hun nu engang var kommet saa vidt, var der ingen mulighet for tilbaketog. Hun handlet jo ikke bare i sin men ogsaa i Bothos interesse. Ved denne „diplomatiske“ optræden fjernet hun en rival for sin bror. Forkjærligheten for at forveksle usandhet med diplomati hadde hun arvet efter sin far.

Beslutsomt rettet hun sig op.

„Naturligvis er Botho og Ellinor enige. Det er jo ogsaa den enkleste løsning. Paa denne maaten blir onkel Herberts uretfærdighet utjevnet.“

Hans Lindek følte en dyp sørgmodighet i sit hjerte. Han saa i aanden Ellinor i hele hendes friskhet og ynde, og han visste at hun var blitt ham dyrebar — han hadde elsket hende fra første gang, han saa hendes billede. Kunde denne yndige pike virkelig bli lykkelig ved Botho Lossovs side?

Han rettet sig pludselig op — da møtte hans øine Gittas som var fæstet forskende paa ham.

Da visste han at hun hadde sagt ham alt dette med forsæt. Han tænkte igjen paa hendes bestræbelser for at træffe sammen med ham paa Lemkov — paa hele hendes optræden overfor ham. Kanskje han hadde røbet sin store interesse for Ellinor og for at holde ham tilbake fra Ellinor hadde hun vel fortalt ham noget som vistnok ikke helt var overensstemmende med sandheten. Derfor indviet hun ham i disse intime familieanliggender.

Han pustet dypt ut.

„Nei — Ellinor Lossov lar sig ikke uten videre binde til en maud, hun ikke kjender. Og hvis Frits Lossov er saaledes som min

avdøde ven har skildret ham for mig, saa raader han ikke over sin datters haand uten at ha set frieren. At Lossovene her ønsker denne forbindelse og sandsynligvis ogsaa har bragt den paa bane forstaar jeg udmerket godt. Paa denne maate kunde de saa let korrigere testamentet. Men den anden part har vist neppe sagt sit sidste ord endnu — og det staar endnu mig frit for at forpurre denne plan for Botho!“

Saaledes tænkte Hans Lindek.

Med sit „diplomatiske“ træk hadde Gitta opnaadd akkurat det motsatte av det hun vilde. Baron Hans Lindek var absolut ikke tilbøielig til at la sig skræmme fra Ellinor ved Bothos meget tvilsomme fordringer paa hende — tvertimot — det egget ham først for alvor til at prøve paa at vinde Ellinor.

Alle disse tanker for i en forvirret fart gjennom hans hjerne — han kunde endnu ikke bringe klarhet i dem. Men han tænkte med bankende hjerter paa to mørkeblaa, klare pikeøine, paa en bedaaende mund som haanlig foreholdt ham hans snæverhertethet, og paa nogen vidunderlige gyldent skinnende fletter paa et vakkert, ungdomsfriskt hode. — Saaledes naadde de begge i taushet til parken ved Lossov. Her maatte Hans Lindek ta avsked.

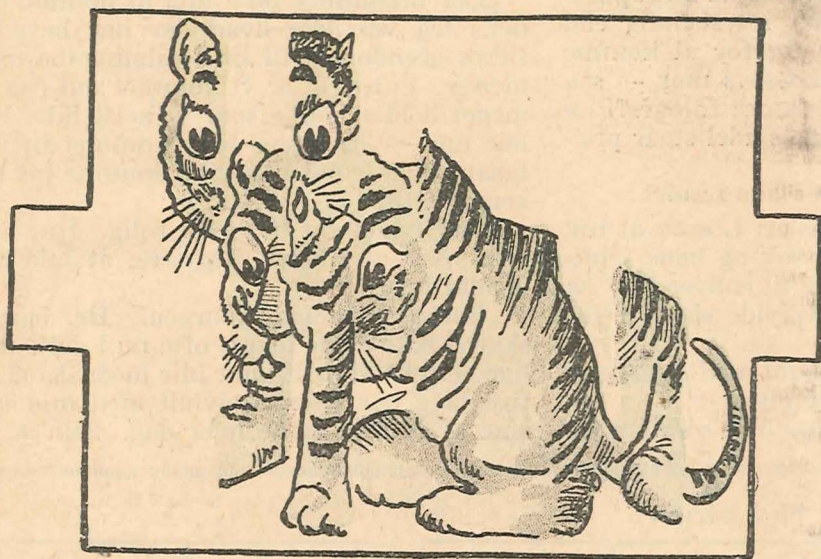
„Saa tillater jeg mig altsaa at bli Deres medspiller i tennis, naar Deres bror kommer hjem,“ sa han muntert.

Hun saa usikkert paa ham. Hans munterhet var hende uforstaaelig. Tænkte han virkelig ikke paa at vinde Ellinor? Eller overvandt han saa hurtig skuffelsen over at en anden allerede var kommet ham i forkjøpet? Det vækket ialfald nyt haab i Gitta og hun lykønsket sig til sit diplomatiske held.

„Det glæder mig, hr. baron, vi faar sikkert nogen hyggelige timer,“ svarte hun elskværdig.

Han bukket.

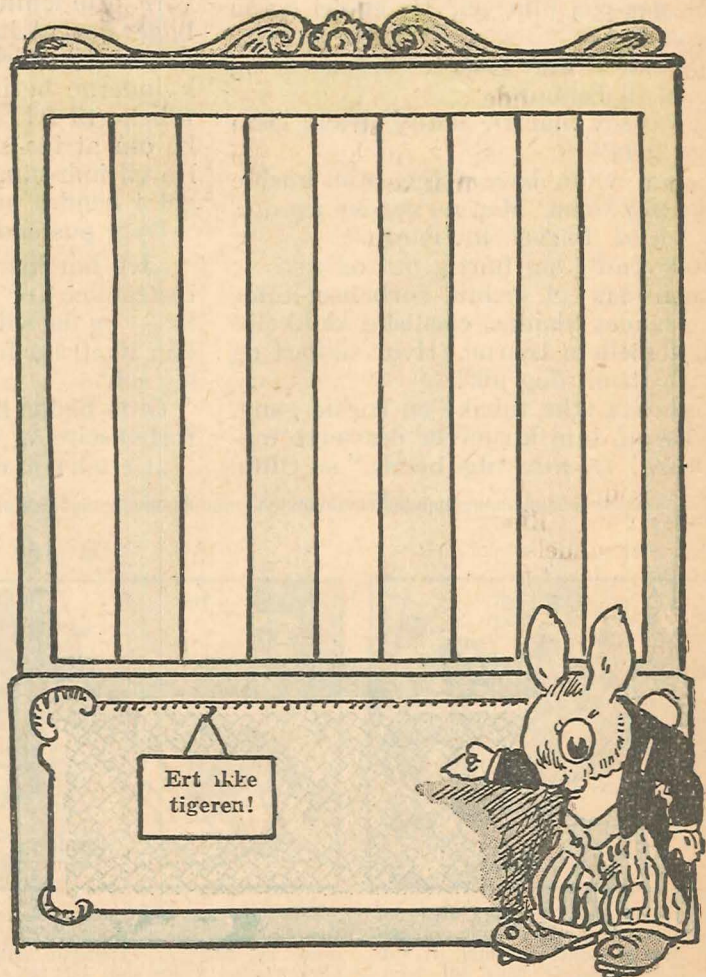
„Jeg vil ta avsked her, frk. Lossov. Jeg har endnu nogen forretninger at besørge, ellers vilde jeg ha tilatt mig at hilse paa

Ert ikke tigeren!

En morsom liten forvandlingsmodell.

Man klæber de to stykker som hører til denne lille forvandlingsmodell op paa karton, og naar det er tørt klipper man hvert stykke ut for sig. Det største av stykkene forestiller forsiden av et rovdyrbur fra zoologisk have. Her skjæres alt det hvite ut mellom tremmene saa care disse blir tilbake. Det andet stykke lægges derpaa nedenunder, saa at man ser tigreren sitte opreist. Skyver man litt til buret — ea tremmes bredde tilgjøre — vil junglens behersker, den glubende tiger vise sig fra en ny side, idet den nu ligger, lurende paa sit bytte, parat til at gjøre spranget ut mot dem som lar vaaget at trodse forbudet som staar paa plakaten: „Ert ikke tigreren!“ En liten bevægelse av buret tilvenstre vil dog hurtig bringe kongetigreren til atter at indta en fredsommeligere stilling.

Deres forældre Vil De være saa venlig at hilse dem fra mig?

„Altsaa paa gjensyn, hr. baron — skal vi si iovermorgen klokken fire?”

„Jeg skal indfinde mig punktlig, min frøken. Paa gjensyn.”

Saa red han bort med en hilsen.

Gitta tilbaketog det sidste korte stykke vei i skarpt trav. Da hun kom hjem, gav hun sig ikke tid til at ta av sig ridedragten, men skyndte sig like ind til moren.

„Mor, tænk dig, amerikanerne har staaet i korrespondance med onkel Herbert før hans død! De har endog sendt ham sine fotografier for at indsmigre sig hos ham! Derav kommer altsaa det forrykte testamente! Hvad synes du om det?” fremstøtte hun aandeløs.

Fru Helene saa forbauset ut.

„Hvorfra vet du det, Gitta?”

„Fra baron Lindes.”

Hun fortalte saa hvad hun hadde hørt av baronen og omtalte ogsaa sit „diplomatisk” schaktræk som moren roste hende meget for.

Fru Lossov skyndte sig at meddele sin mand denne nyhet.

„Der kan du se hvorledes din onkel er blitt besnæret av amerikanerne! Det kalder jeg en rigtig arvejagt.”

Kuno Lossov var ogsaa meget indignert over denne meddelelse.

„Ja, det maa jeg si. Det er uhørt! Nu staar det klart for mig!” sa han med rystende stemme.

De foresatte sig at benytte det, de hadde hørt nu som vaaben mot Frits Lossov hvis Ellinor ikke samtykket i at bli Bothos hustru.

„Hun maa samtykke for at retfærdigheten skal ske fyldest. Det er bare vor gode ret at fordre det,” gjentok Kuno atter og atter.

Samme dag skrev han til sin bror Frits. Han meddelte ham med alle slags „diplomatisk” vendinger at han hadde faat vite at broren hadde korrespondert med onkelen, og at han trodde at denne var blitt sterkt paavirket. Han fremhævet at det nu var ubetinget nødvendigt at Botho og Ellinor giftet sig med hverandre for at retfærdigheten kunde ske fyldest — og for at undgaa retslige stridigheter. Efter alt hvad han hadde bragt i erfaring vilde han ikke finde sig i denne uretfærdighet. Frits maatte straks gi sin datter ordre om at flytte til Lossov da Botho vilde komme hende næste dag for længere tid. Saa kunde de to ende lære hverandre at kjende. Det gik absolut ikke an at Ellinor bodde alene paa Lemkov hvor hun allerede hadde tat imot unge herrer — hvilket var meget upassende. De hadde allerede gjentagne ganger ordfordret Ellinor til at flytte til Lossov; under hans og hans hustrus beskyttelse; men Ellinor hadde neglet det med den begrundelse at hun først vilde høre, om hendes far ønsket hun skulde flytte til Lossov.

Forøvrig var Botho villig til at gifte sig med Ellinor.

Dette brev blev straks avsendt.

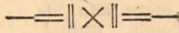
Omgaende svarte Frits Lossov sin bror at han hadde bestemt at Ellinor skulde bli paa Lemkov. Han hadde sine grunder for det, og han visste bestemt at Ellinor aldrig foretok sig noget upassende. Forøvrig hadde han bedt sin husbestyrerinde, Mrs. Sternberg, om saa meget som mulig at paaskynde opløsningen av deres husholdning. Denne dame vilde begi sig paa reisen om etpar uker sammen med Frede for at Ellinor ikke skulde være saa alene

længer. Han selv vilde bo paa hotel den sidste tid. Han trodde at faa ordnet alt til begyndelsen av september og saa vilde han straks reise hjem. Forøvrig gav han igjen sin bror frie hænder til at forvare sine rettigheter hvis han trodde at ha saadanne. Han vilde ikke paa nogen maate paavirke sin datter for eller imot et egteskap. Hun var et saa klart og forstandig menneske at han ogsaa heri vilde la hende ha aldeles frie hænder.

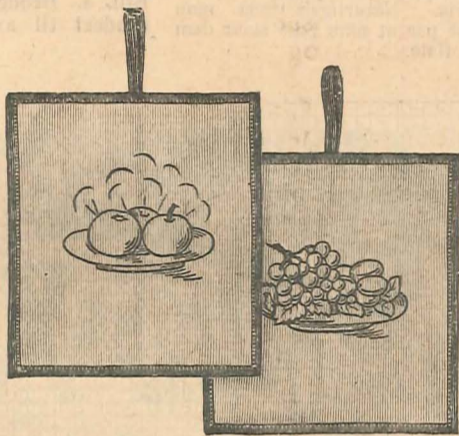
Dette brev kom jo først efter nogen tids forløp i Kunos hænder.

Imens hadde Ellinor som vanlig korrespondert flittig med sin far og holdt ham a jour med alt hvad der foregik.

(Fortsat.)

15de haandarbeide.

Grytelapper med let broderi.

Disse praktiske grytelapper er av graa lin og utstyres med et let og snart broderi som syes med sort garn i kontursting. Som avslutning kan man kante dem eller sy spredte knaphulsting med det sorte garn. Materiale: Paategnet lin og sort garn til 2 grytelapper, pris kr. 1,50 + porto, gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren” paa side 28.

71. Bret med brodert silhouetbillede.

71. Bret med brodert silhouet. Det vakre brett er om trent 30 cm. langt og 13 cm. bredt, har et smal, brun træramme og messinggreb paa sidene. Platen bestaar av et brodert silhouetbillede, som dækkes av en glasplate. Broderiet utføres paa hvit sigteduk. De store figurer og stader broderes med fin, sort silke til vandret stingretning, de smaa blader, blomster og sommerfugler med skraa eller lodret stingretning. Grenene syes med konkursting, og den nederste de. begrænses likeledes med konkursting.

Materiale: Paategnet sigteduk og silke, pris kr. 5,00 plus porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren” paa side 28.

Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 12:

37. Manden med haandkærren: I opgaven var det git at hvis manden la det antal skridt, manden hadde gaat, til det antal omdreininger som hvert av kærrens hjul hadde foretat paa turen den dag, blev det 20,300. Endvidere oplystes det at skridtenes længde var = hjulenes høide. Av dette sidste følger at manden gik $3\frac{1}{7}$ skridt for hver omgang, hjulene gik rundt, eftersom hjulenes omkreds er $3\frac{1}{7}$ ganger hjulenes høide eller, hvad som her er det samme, $3\frac{1}{7}$ ganger hvert av mandens skridt. Følgelig er for hver $4\frac{1}{7}$ av det samlede antal 20,300 det ene en hjulomgang og de $3\frac{1}{7}$ skridt. Og da $20,300 : 4\frac{1}{7} = 4,900$, har manden altsaa gaat 4,900 $3\frac{1}{7} = 15,400$ skridt. Det er forutsat at 125 av hans skridt var 100 meter. Han maa derfor ha gaat $15,400 \times 100 : 125 = 12,320$ meter eller $12\frac{320}{1000}$ kilometer.

38. Hvor mange ruter er det i dr. X's have-labyrinth: Da det fra A til B og fra E til F bare er en sti, behøver man bare at undersøke strækningen fra B til E for at finde, hvormange forskjellige ruter som kan sammensættes for forbindelsen mellem A og F paa de paa oppavene stillede betingelser. Mellem B og E er der 9 stier, men bare de 7 av disse kan benyttes ad gangen, hvis vilkaarene skal overholdes. Det samlede oppgjør stiller sig derefter slik:

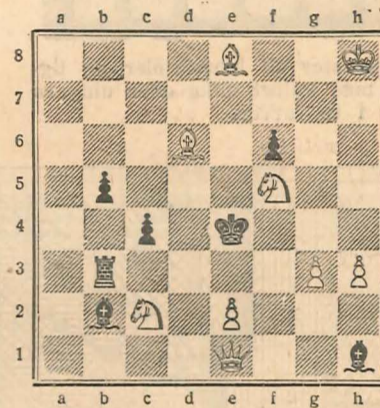
2-sti-ruter	6
3- - - -	10
4- - - -	48
5- - - -	72
6- - - -	432
7- - - -	432

ialt 640 ruter.

Svaret er altsaa: der findes 640 forskjellige ruter mellem A og F, naar ingen av stiene maa betrædes mer end en gang paa hver rute.

Logorif: Rive, ikke, rover, skoier, søn, Skien-Risor, Kirkenes, nikke, snekke, — Kronikeskriver.

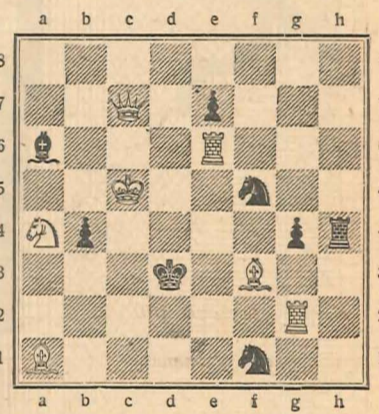
Litt hodebrud.

Schachoppgave nr. 1830.
7 Av Leonard Lundin, Gnarps, Sverige. (Original.)
5 Sort: K, T, 2 L, 3 B = 7 br.
3 Hvit: K, D, 2 S, 2 L, 3 B = 9 br.
1 Hvit gjør mat i 3 træk.

Schachoppgave

nr. 1831.
Av P. A. Koetschid og J. Opdenoordt, Holland.
3. pr. i Brisbane Couriers turn. 1920.)
4 Sort: K, T, 2 S, L, 3 B = 3
8 br.
Hvit: K, D, 2 T, S, 2 L = 7 br.
1 Hvit gjør mat i 2 træk.

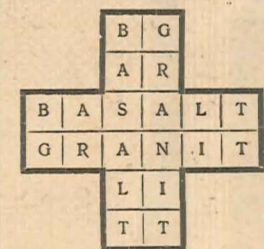
Løsning av schachoppgave nr. 1827.

1. K f3 - g4, g7 x T (D f8 - g8). 2. De2 - e5
1. . . . . , ellers. 2. Sh3 - g5 f.
3. Sg5 - f3 mat.

Løsning av schachoppgave nr. 1828.

1. Lg6 - h7.

Løsning av bokstav-korset i forr. nr.:

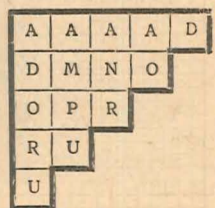

Løsning av regneoppgaven i forr. nr.:

Gnieren hadde 7 kr. Han fik altsaa 7 kr. til og hadde nu 14 kr. Derav betalte han 8 kr. og hadde saa 6 tilrest. Disse hadde fordoblet, altsaa hadde han 12 kr., hvorav han betalte 8 og fik 4 tilrest. Disse fordobledes til 8, men disse 8 maatte han betale, altsaa hadde han 0 tilrest.

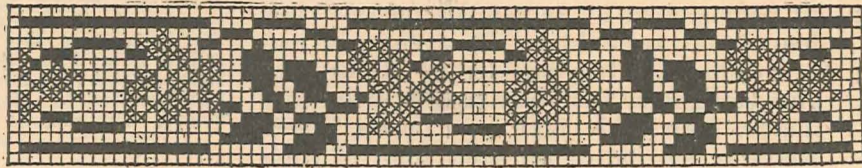
Trinoppgave.

Bokstavene i denne trinfigur skal ombyttes slik at der dannes fire ord som lyder likt i de lod- og vandrette rader, og som har følgende betydning: 1. En by i Italien. 2. En gud. 3. En elv i Rusland. 4. En av Kalæens ældste byer. 5. En bokstav.

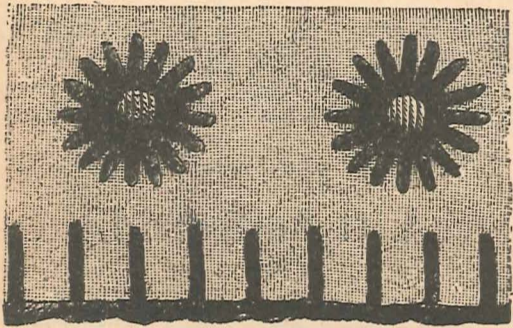

Gaadespørsmål.

1. Anbring en bokstav imellem et firbent dyr og en fugl og dan en forhøining derav.
2. Ordet har 7 bokstaver. De første er et dyr, den fjerde en vokal, de tre sidste noget som brukes ved skibsfart. Det hele er en slags leder og fører gjennom kunstens haller.

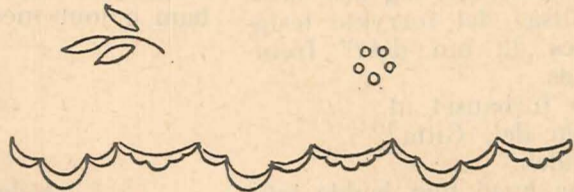
Bill. 2. Smal, brodert bord. Korsstingsbroderi.
Tegnforklaring: ■ sort eller grøn, ⊠ rød.

Bill. 3. Broderimønster til barnekjoler og lignende. Broderes med kulørt silke eller uldgarn i to farver.

Trykknapper.

Denne i våre dager saa vigtige del av dametoiletet blir desværre ved bruken hurtig slapp og maa fornyes. Grunden dertil er at de smaa, hule hoder som gaar ind i aapningen paa den tilsvarende del av knappen, ved bruken blir høie og smale og ikke mere kan utfylde den tilsvarende hulhet. Et litet, let slag med en hammer — paa reiser kan man bruke en støvlehel — gir aller hodet den passende bredde, og knappene kan paany brukes i ukevis. Naturligvis maa man passe paa at man ikke slaar dem helt flate.

Bill. 4. Broderimønster til en tungkant i engelsk broderi til avslutning av opslag og kraver paa barnetsi.

Nogen lomme-
tørklæ-
monogrammer
i fransk bro-
deri.

Bill. 1. Typemønster til det tredje billede („Høsten”) i vægteppet bill. 1 i nr. 13.

Tegnforklaring: □ lyseblaa, □ hvit, □ lysebrun, ▲ mørkebrun, ⊠ mellebrun, □ kjødfarvet, ⊞ rosa, ▲ sort, ⊠ rød, ⊠ lila, ⊞ mørk lila, ⊞ mørkeste brun, ⊠ gul, ⊠ lys beige, ⊠ mellem beige, ⊠ mørk beige, ⊠ lysgrøn, ⊠ mørkegrøn.

Dette er mønsteret til det tredje billede av vægbilledet „De fire årstider”. Vi har i de foregaaende numre bragt vaa-
ren og sommeren, her følger høsten symbolisert av en liten pike som sitter oppe i et tre og plukker rødkindede epler i en kurv. Neste uke følger vinteren, og haandarbeidet er færdig fra vor side. Vor broderiavdeling kan, naar arbeidet er avslut-
tet, levere det fuldstændige materiale til dette usedvanlig smukke og dekorative arbeide; herom nærmere i neste nummer.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Paa den hvite elefants alter.

Av C. M. P. Cross.

(Oversat av P. Jerndorff-Jessen.)

Nogen fremstormende brune mænd, et flygtig glimt av hvitt, et kvalt kvindeskrik, en rasling i grener og tørre kvister — og saa var det forbi.

De knirkende, knappende oksevogner stanset, de forskræmte kusker søkte skjul indunder dem. Fra den forreste og bakerste vogn i toget kom fire sterkt ophidsede hvite officerer løpende bort til den midterste vogn i toget, hvis trækoksers hodeskall var blitt kløvet av Vedah øksers dødelige hug. Liket av kusken laa sammenbøid paa sætet, gjennemboret av et bredt spydbladd. De fire officerer stanset forfærdet.

Vogner var tom.

Et stykke av et hvitt sjal hang paa en tornebusk ved veikanten; med et halvkvalt skrik for en av de fire mænd ind mellem buskene for at forfølge vedaherne ind gjennom junglen. De andre tre kastet sig over ham og holdt ham tilbake med kastet.

„Stans, med walker, stans!” sa en av dem og tok tak i hans arm. „De har tat Julia; men det blir den visse død baade for hende og dig hvis du vaager dig ind i junglen. Dette maa være en feiltagelse paa en eller anden maate. Vær nu litt rolig og la os se hvad der videre vil ske. Pesten og tørken har gjort vedaherne aldeles vanvittige. Se —”

Idet han talte for i hurtig rækkfølge den ene efter den andre en mængde pusterørspiler op fra junglen, vendte sig langsomt i luften og faldt ned tæt ved dem idet de boret spidsen ned i jorden like ved deres føtter; den mindste rift av dem vilde volde døden. Lydløst og med grusom nøiagtighet faldt de slik at de dannet en fjærtoppet hek mellom dem og junglen.

Hekken vokste i ret linje og med en haandsbred mellom hver pil, indtil den hadde bredt sig 2 meter ut til hver side av dem. Saa ophørte skytningen likesaa pludselig som den var begyndt. Truselen fra disse fjærede bambusrør var tydelig selv for et vesterlandsk sind.

Den blonde kjæmpe slap sit grep i Walkers arm. De fire mænd blev staaende maalløse og stirret paa pilene og paa junglen bak dem. Med en haandbevægelse mot pilene og et tydelig haab i stemmen utbrøt Walker: „Se, de er hvite, det er ikke krigspiler; de skal bety noget om Nats eller deres djævelske Tabus. Der er mange av dem her i Mysore-fjeldene. La os skynde os avsted til Dak-bungalowen ved Mingin-nagedstedet og søkte at komme i forbindelse med nogen av høvdingene. Kan jeg naa Weh Loo — hans stamme maa være her i nærheten — saa faar vi nok ordnet det hele. Jeg skulde jo ikke latt Julia være med, men nu er det forsent at angre.” —

Det var nat. En mængde baal flammet og røk i aftentaaken i den lille skogslette mellom Dak-bungalowen og Rojadavari-elven. Bengali-

vognerenes kusker, indhyllt i hvite, løse kapper for at beskytte sig mot den kolde taake fra elven, bevæget sig som spøkelses frem og tilbake mellom dem, idet de tilberedte aftenmaaltidet.

Paa verandaen hadde de fire hvile mænd og de tre hustruer ved lyset fra solens sidste straal i trist taushet fortært sit middagsmaaltid. En tjener med bare føtter bragte lydløst en lampe og satte den paa bordet. Den tjente bare til at forøke mørket omkring dem og den sorte fortvilelse som fyldte deres hjerter. Ingen av dem sa noget; de var alle optat av sine egne triste tanker.

Endelig reiste Walker sig. Det forekom ham at en ny skygge blandet sig med de andre som lampen frembragte. Endnu hadde de ikke fundet nogen utvei til at sette sig i forbindelse med Weh Loo eller nogen anden av vedaherne. De pleide ellers at komme i store mængder til de hvites leir for at lete efter tomme hermetikbokser, hvis de ikke hadde andet erind. Men raften hadde ingen vist sig. Hvor var Julia nu? Han maatte foreta sig noget.

Den nye skygge ved det øverste av trappen som førte op til verandaen antok en mer bestemt form og et gispende utrop steg op fra den lille kreds, da en visse og sort, naken skikkelse listet sig ind i lyscirkelen fra lampen og kastet sig for Walkers føtter. I den ene haand hadde han et tyndt bambus pusterør, og flere piler var anbragt i hans sammenklistrede graasprængte haar. Hans høire haand lekte med skaffet paa øksen som var stukket ned i hans hoffebelte.

Det var Weh Loo. Et minutt blev han liggende i knælende stilling med øinene fæstet paa gulvet. Derefter begyndte han at tale i en tone som om han talte til sig selv.

„Mig vil tale med Walker Sahib.”

De andre forstod meningen av hans ord, de reiste sig stille og gik, mens Walker blev sittende med hendene krampagtig om stolarmene mens han i stor spænding ventet paa at den lille, sorte jungle-jæger skulde komme frem med sit budskap.

Weh Loo flyttet sig urolig tre ganger. Han tok øksen fra sit belte og la den paa gulvet, derefter løftet han pludselig blikket mot Walkers ansigt.

„Sahib, idag tok Bweerne den kvinde fra dig som skulde være din hustru. Inglesernes skikke er ikke vedahernes skikke, og Sahib hadde du tat hende tilegte som de andre Sahibs har gjort med sine kvinder, og som jeg ikke forstaar at ikke ogsaa du har gjort, da vilde min stamme ikke ha rørt hende. Du og hun sier at hun er kommet for at hjelpe os mot dødens djævel som dag og nat dræper os i vor landsbyer, og nogen har hun ogsaa frelst; for dødens rallen sat allerede i halsen paa min søn da hun ga ham sine draaper og sprøitet noget i hans arm saa han levte; men som Bweerne og Mohoko sier, hvad nytter én sykepleierske naar vedaherne dør i hundrevis?

Men, Sahib, nu er ordet gaat ut fra Mohoko, Hakasaw Hathis hellige prest, at den hvite elefants vrede er skrekkelig, fordi vi ikke lenger efter de hvite mænds bud ofrer mænd og kvinder til den, saa at dens andre aldrig mer er røde av deres blod. Ei heller, sier Mohoko, vil dens vrede bli stillet ved blodet av sorte mænd. Det maa være en Kala Wah og en Memsahib.

Sahib, vi elsker hende som skulde være din hustru, og dig ogsaa; men vi dør. Sahib; men

det tyktes de gamle mænd at den unge Memsahib som skulde være din hustru, som Mohoko sa, var det billigste offer.

Sahib, der er jo som du har sagt utallige andre Memsahibs i dit land, og Sahib, hun her har jo hverken kostet dig økser eller spyd. Hendes ringer vil vi bringe dit, og stor rigdom vil vi gi dig, saa at du kan kjøpe en anden og kanske bedre Memsahib. Se, her er hendes ringer. Og, Sahib, de andre Sahibs har jo allerede efter inglesernes skik betalt prisen for sine Memsahibs, hvilken skik ikke er som vedahernes. Sahib, vi graater, men vi dør ogsaa, Sahib. Der er ingen anden utvei. Kun en Memsahib kan tilfredsstille Hakasaw Hathis. Mohoko har tatt, og han vet besked.”

Weh Loo tidde og rakte en liten pakke frem, indsvøpt i et palmeblad. Det varte noen minutter før Walker kunde overvinde sine følelser. Hans første indskydelse var at gripe Weh Loo som gidsel eller klemme livet ut av hans visne legeme; men ved en fortvilet anstrengelse betvang han sig. Det kunde aldrig gaa an, det vilde bare besegle Julias skjæbne.

Han husket altfor tydelig den dag da han nær var kommet i slagsmaal med Mohoko, fordi han vilde at vedaherne skulde utrydde alle de smitbare rotter som sværmet omkring i deres landsbyer og som var beskyttet som hellige dyr ved en lov som denne Hakasaw Hathis hellige prest hadde utstedt. Like siden den dag hadde de været fiender, og nu hadde Mohoko rettet et slag mot ham som truet med at knuse hans hjerte.

Men han maatte gjøre noget. En hel time søkte han at overtale Weh Loo; men han kom ingen vei med ham.

„Sahib, vi dør,” var hans stadige svar. „Hvad andet kan vi gjøre, Mohoko har sagt det. Jeg kan ikke gjøre noget. Det er vort eneste haab.”

Forgjæves ba Walker ham i det mindste at si ham hvor og naar ofringen skulde finde sted. Weh Loo bare skottet op paa ham og sa:

„Punjabis hører maa ikke komme der, Sahib.” Med disse ord forsvandt han som en skygge ut i mørket og efterlot den lille pakke ved Walkers føtter. Denne blev sittende aldeles bedøvet. Slaget var kommet saa pludselig og der syntes ikke at være det mindste haab. Han sat en stund og stirret aandsfraværende ind i lampen, men han kunde ikke finde nogen utvei.

Julia var bortført og skulde ofres paa et av Hakasaw Hathis mange andre som fandtes spredt rundt i Mysores fjelde. Han hadde sett mange av disse avskyelige levninger fra fortiden, de raa figurer av den kjæmpemæssige hvite elefant og offeralteret foran den. At Julia skulde friste denne skjæbne var skrekkelig at utte og tænke paa alene og omgitt av lampens mange skygger.

Han reiste sig og gik ut for at lete efter de andre, men snublet over pakken. Det var som om han fik et stik i hjertet. Han bøide sig ned og tok den op.

Den maatte han ikke glemme. Der var nogen sorte merker paa den som tiltrak sig hans oppmerksomhet. Han holdt den bort til lampen. Bokstavene var sørgelig uttværet fordi pakken var baaret saa langt, og trækul er en daarlig blyant; men han syntes dog han kunde læse ordet „Indi”. Han hadde en følelse som om han vansklighet en grav, men allikevel aapnet han forsigtig pakken.

Paa indersiden saa han to ord, skrevet med

Hvad der kan hende en ridder fra middelalderen naar han byr sig selv som gjest i nutiden. En næsten utrolig historie.

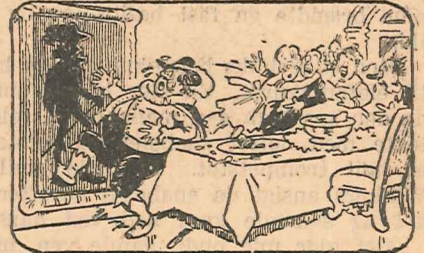
Mens tjeneren holder paa at dække ser den gamle ridder paa maleriet interessert paa ham. Den krydrete duft fra steken kiler den gamle herre i næsen.

Og saasnar! tjeneren sig friste til at forlate sit op-hoiede stude og trær ut av rammen hvor han har tilbragt saamange aar med faste og . . .

. . . setter sig gemytlig til bordet hvis nutidsretter bekommer hans antikke gane særdeles godt, og i løpet av kort tid er rettene forsvundet som dug for solen.

Da selskapet arriverte vilde ridderen smette tilbake til sin plads i rammen. Men omforladelse: Han hadde spist formeget og kunde ikke komme ind: Stor forfærdelse paa begge sider!

vedahernes hvite, snirklede bokstaver: „Thada Gee” og „Taboung”.

Uforstaaende stirret han paa dem et øieblik; men saa gik betydningsen pludselig op for ham, og opfyldt av motstridende følelser, gløde, haab, fortvilelse, gik han frem og tilbake paa verandaen. Julia hadde sendt ham bud paa den eneste maate hun kunde, uten at vække sine bevogteres mistanke. Hvor hun hadde faaa skrivmateriale fra kunde han ikke forstaa, medmindre det skulde være fra malingen hvormed hun skulde prydes ved ofringen; for han hadde set at vedaherne malte sine offerdyr før de førte dem til alteret. Men at studere paa dette spørsmål hadde han ikke tid til nu.

Han kjendte meget godt til det avsides, utslukte krater mellom Nigri-fjeldene, som i oldtiden hadde været vedahernes helligste offerplass, og maaneden Taboungs nymaanndag var der bare to dager til. De maatte ha været aapenhjerte overfor Julia i den tro at hun ikke hadde noget middel til at sætte sig i forbindelse med omverdenen. Hun hadde ogsaa altid hat en eneste haandevne til at faa vedaherne til at fortælle dem hva de ønsket at vite.

Men hvad kunde han gjøre nu? Det var det han grublet paa idet han gik frem og tilbake paa verandaen. Thada Gee hadde i det mindste fem utganger som han kjendte; men ingen hvit mand kunde vite hvor mange der var foruten. Selv om der hadde været tid til at bringe soldater op fra Madras, kunde de ikke gjøre andet end tvinge vedaherne til at henlægge sin djævelske ofring til et andet sted og kanskje opsætte den nogen timer.

Det vilde være umulig at nærme sig Thada Gee med tilstrækkelig mange soldater uten at det vilde bli bemerket av vedahernes vaktposter saa tidlig at de let kunde slippe bort med sit gjennem eller anden kløft.

Skulde han gjøre noget maattet ske hurtig og han maatte være alene om det.

Hans tanker vandret til Hakasaw Hathis kjempemaassige billedstøtte med dens umaadelig store støttænder han hadde set den uthugget i klippen i Thada Gees krater. Den maatte være blitt formet i oldtiden av en stamme som var betydelig mer kunsthøvedig end disse enfoldige og overtroiske vedaher, som nu hadde gjort denne stammes verk til sin guddom.

Pludselig slog en tanke ned i ham; han var nær ved at rope høyt av gløde, men han turde allikevel ikke rigtig haabe paa et lykkelig utfald, — naa, hvorfor skulde det ikke lykkes!

Han for ind i bungaloven hvortil de andre hadde trukket sig tilbake og vækket av den tungsindige sløvhet som de var hensunket i mens de sat og ventet paa ham. Hurtig og temmelig usammenhengende gjorde han rede for Weh Loos budskap, hvorefter han uten at agte paa deres forestillinger og advarsler styrtet ut i natten.

Ute i Saices stall blev der røre blandt ponyerne, og et øieblik etter for en av dem med en hvit skikkelse paa ryggen i strak galop ut i junglen.

Derefter kom Sahib'erne fra bungaloven ropende og spørrende etter Walker Sahib. Lys danset hit og dit, mørke skikkelser forvirret omkring, flygtende for indbildte farer eller søkende etter Walker Sahib. Langsamt eller stønende panikken i leiren sig igjen; Sahiben var ikke at finde. Der kunde intet gjøres før det blev morgen, og alle bega sig tilbake til sine senger og til en urolig søvn.

Ved dag gry travet en dampende pony opover veien til Arcot hospitalet. Walker lot sig gli ned av sadelen og kastet tøylene til en Sauci som ventet paa at motta dem. Walkers ansigt var præget av utmattelse og spænding; men i hans øine brændte en fast beslutning og en haabets ild.

Uten et øiebliks betænkning bega han sig over til elefantskuret. En stor hanelefant lot straks da den saa ham den maisstængel falde som den lekte med, løftet snabelen og hilste ham med et høyt trompetstøt. Et blegt smil gled over Walkers ansigt da snabelen derefter blev sænket og søkende kom ned ved hans lomme.

„Det gjør mig ondt, gamle ven, men jeg har ikke nat tid til at ta noget sukker med til dig; neste gang skal du faa to stykker, Taj. Jeg skulde ønske dine støttænder hadde været større, men du er jo hverken mammuth eller masto-

dont, saa vi maa nøies med dem som de er.” Han skrev etpar ord paa et stykke papir og gik bort fra sin skuffede ven, som trøstet sig med en maiskolbe den fandt blandt sit for.

I pakhuset kalde Walker to stykker vahgo, lette og bløte som fyrsop, men allikevel temmelig sterke. Han tok dem paa skulderen og gik ind i sin bungalow. Hele dagen arbeidet han nu med en trækkekniv, klister og hvite papirstimler.

I tusmørket kom han tilbake til Taj med litt sukker og overtalte den til at la ham prøve resultatene av sit arbejde paa den. Han var tilfreds med prøven. Den næste time tilbragte han med at samle forskjellige ting sammen, som han pakket i en sæk. Derefter indtok han et hurtig maaltid og la sig til at sove fra sin utmattelse.

Ved dag gry vaaknet han. Søvnens hadde hjulpet endel; men han skalv endnu av overanstrengelse og nervøsitet. Han vendte litt, stak endda nogen ting ned i sækken og bega sig atter ut til elefantskuret. Mahouten Ba Tin var netop færdig med at lægge sadelen paa Taj. De sidste knuter var snart paa det løftet. Derefter trasket den avsted med ham.

Walker hadde ikke nævnt et ord om sit farlige forehavende til nogen, det vilde være tidsnok at

Endelig kom Thada Gees grønklædte, sønderrevne top tilsyne; Walker vaaknet op, mumlet nogen faa ord, og Taj svingte sig ind i den tette jungle, hvor den trasket tungt frem i den bløte muld under de store tungt- og pindagotrær. Kun nu og da kunde Walker gjennem grenenes tette løv opfange et glimt av fjeldet som de styrte imot; men det var dog tilstrækkelig til at finde vei imellem de store træstammer. Solen gik ned og en kjølig damp steg op mellem trærne.

Endelig kom de til en liten skogslette ved foden av Thada Gee. Der var endnu en liten sjø midt i den, men den stekende sol hadde indskrænket dens størrelse saa meget at den nu nærmest maatte kaldes en vindpyt. Taj behøvde bare en opfordring til at stanse og løfte Walker og hans tøj ned. Derefter vadet den ut i vandet, veltet sig med et plask om i det og reiste sig saa igjen for at drikke og oversprøite sig med det.

Dagslyset svandt hurtig, og Walker spildte ikke tiden, men ga sig straks til at arbeide. Han trak en lerretspøs, en kalkkost og en stor pakk med kalk frem av sin sæk og begyndte at forvandle Taj til en hvit elefant. Taj likte meget godt at bli gjennembørstet og protesterte ikke før Walker befalte den at forlate vandet og gaa videre. Den endrødde dog, og i det tiltagende mørke kredsede de om fjeldets fot indtil de kom til munningen av den kløft Walker lette efter. Den bega de sig saa opover.

Det var blitt meget mørkt og bambusrørene og trærne som hvelvet sig over dem gjorde mørket fuldstændig. Walker kunde ikke se andet end Tajs hvite hode som lystet svakt i mørket, idet det lyste frem og tilbake. Nu avhang det hele av det trofaste dyrs styrke og utholdenhet.

Han hadde følt sig overbevist om at selv om de var saa godt maskert som nu vilde det bli umulig at komme ind i Thada Gee gjennem de almindelige indganger uten at bli opdaget, og hvis det hændte vilde det koste baade ham og Julia livet. Han var aldrig før kommet denne vei; indgangen var blitt ham betegnet av gamle Weh Loo, som likeledes hadde fortalt om den smale kløft i klippen som mundet ut i krateret ved høire side av Hakasaw Hathis alter.

Han hadde ogsaa nok tænkt sig at det vilde bli en besværlig opstigning; men saa steil og ujevn som den viste sig at være hadde han dog ikke trodd den var. Kløften blev steilere og steilere, og Taj knurret naar stenene rullet bort under dens føtter. Hist og her var der en aapning i junglen og Walker kunde da opfange et glimt av de næsten ubestigelige klippesider som hævet sig over ham.

Da de kom nærmere krateret opfanget han en dæmpet mumling som stadig blev sterkere, og i den utydelige larm kundsang han naadt skjælnet tam-tyernes vilde offerrand og haandklap.

Nu var de snart ved maalet; med en sidste kraftanstrengelse naadde Taj toppen og stanset for at puste ut, og hele dens krop skalv under dens voldsomme aandedrag.

Walker lot dyret løfte sig ned, hvorpaa han fæstet de to store, falske støttænder til dets egne, som ellers ogsaa hadde en meget respektabel størrelse. Saa løftet Taj ham op igjen og de ventet.

Walker eftersaa sin revolver og kastet et lak over sig; men han nølte endnu og stirret ned gjennem kløften.

At være for hurtig vilde være likesaa skjæpsvangert som at komme førsent.

Han var utenfor lyskredsen fra det vældige haal, som oplyste Thada Gees umaadelige amfiteater; men han kunde se flammene og røken stige op mot himlen, og gjennem riftene opfanget han nu og da et glimt av tusener av mørke ansigter og stirrende hvite øine, saa tæt sammenpakket som det lot sig gjøre, paa den andre siden av alteret. De oplydte hele krateret.

Nu var stunden kommet. Døds slaget vilde falde om et øieblik.

snakke om det hvis han kom tilbake med Julia. Fik han hende ikke frelst vilde han ikke vende tilbake mer, og da vilde al forklaring være unødvendig.

Saalænge Walker var inde i byen holdt han sig til avsides gater for at undgaa opmerksomhet, og hans ga sig god tid og lot Taj lunte langsomt bortover den murstensbelagte vei under en vidunderlig blaa himmel.

Uten forhindringer kom de ut av byporten, uten det myrtepladde og pladde skarer av indfødte stirret forbauset paa Sahiben som nedlot sig til at være Mahout. Da de var kommet ut paa den støvete militærvei der som en graa slange slyngt sig ind mellem de uendelige rismarker, blev menneskemængden tyndere og Taj kunde travt avsted som den selv vilde.

Veien endte ute ved foden av fjeldene, og Taj søkte ned i Punielvans uttørrede leie, hvor den behændig fandt vei mellem de store rullestener. Engang imellem var den dog nødt til at forlate elveleiet, klatre opover dets bred og for nogen kilometer, blant opover gjennem vinranke, bambus og junglegræs, indtil elveleiet atter blev fremkommelig.

Kun en elefant kunde ha gaat denne vei og selv Tajs knær og bebygdte det yderste.

Solen kom op i Zenith og begyndte langsomt at synke, og Taj fortsatte sin vei uten hastverk, men ogsaa uten at stanse. Solheten, det store dyrs regelmæssige, svaierende bevægelser og stenenes rasling under dets føtter, nu og da avbrutt av græssets knasende lyd mot dets sider lullet Walker i halvsøvn.

Baalet var omtrent femti meter foran Hakasaw Hathis billedstøtte, og midt mellem dem hævet sig den vældige marmorblok som dannet alterstenen.

Paa alteret sat en skikkelse indhyllet i hvitt. Walker holdt pusten av bevægelse; det var som han hadde forutset og dog var synet nær ved at lamslaa ham. Han behøvde ikke at se skikkelsens faste, ranke holdning for at vite at det var Julia - Julia som ventet paa at skulle spille hovedrollen i det skrækelige skuespil som disse overtroiske, halvville mennesker vilde sætte iscene. I tusenvis stod de nu og ventet paa at offerhandlingen skulde begynde, mens deres prester i mangedobbelte rækker allerede hadde begyndt at danse dødsdansen rundt alterstenen.

Walker hadde set en slik offerhandling før, men da var det en tyr som var offerdyret. Den egentlige ofring maatte nu snart begynde. De hæslig malte prester begyndte at tromme endda sterkere og syngte høiere og hele menneskemængden istemte sangen og ropene saa det rystet i klippevæggene som omgav krateret.

Nu var øieblikket kommet! Et let slag av piskan og Taj begyndte frygtsomt at liste sig ned gjennom kløften. Larmen og ilden gjorde den bange; men lydlig fortsatte den at gaa fremover

De var kommet like ut til kløftens munding da en gulmalt skikkelse sprang ut av prestenes rækker og med en øks i haanden klatret op paa alterstenen. Nu var stunden kommet. Døds-slaget vilde falde om et øieblik. Trods malingen gjenkjendte Walker tydelig sin fiende Mohoko.

Han fremsa en sagte bøn. Bare han dog maatte komme i rette tid! Hvorfor hadde han nølt saalænge ved fjeldtoppen? Han drev Taj frem; men skyte turde han ikke. Faren for at træffe Julia var altfor stor. Taj svaiet sterkt og løp meget hurtigere end den hadde gjort før, og

Den gik rolig og statelig som ved en Durbar-parade like over mot offerstenen.

saa av den grund turde han ikke skyte.

De vilde horder var altfor optat av hvad der foregik ved alteret til at lægge merke til noget andet, indtill elephantens store, hvite skikkelse kom frem fra kløftens mørke, som om den var dukket op av jordens skjød. Snart var den midt

indi kredsen av de vanvittig syngende yogier.

Et bestyrtet og angstfuldt skrik steg op fra kraterets tusener, og som de blev tiltalt av en stemme hørtes tydelig ordene: „Hakasaw Hathi!”

Derefter blev det dødsstille.

Taj stanset litt; den likte ikke ilden; men derefter gik den rolig og statelig som ved en Durbar-parade like over til offerstenen. Yogierne vek til begge sider og gjorde plads for den, og alt som den passerte dem falt de paaknæ. Tusener av øine fæstet sig stirrende og rædsels-slagne paa Walker, og det virket paa ham som en knugende, centnertung vegt.

Ogsaa Mohoko var stanset, lamslaat av rædsel over det syn som nærmet sig ham. Pludselig sprang han ned fra alteret og styrtet imot Taj, idet han svingte sin øks og ropte:

„Bo, Ho, Po! Ho, Po! Svig! Svig! Se, jeg slaar!”

Men Taj stanset ikke; i stor harme krøllet den snabelen i veiret, og med et velrettet spark fremover med venstre fot slynget den yogernes yppersteprest ind mot alterstenen saa han sank livløs til jorden.

Walker rørte den med sin pisk, og den store, hvite snabel rettet sig ut, slynget sig om Julia og løftet hende op i hendes elskedes armer. Da de lukket sig om hende og hun hørte hans stemme ga hendes overspændte nerver efter. Hun mistet bevisstheten.

Taj gik videre. Til høire og venstre vek menneskehavet tilside i overtroisk rædsel. Det var Hakasaw Hathi som i egen person var kommet for at kræve sit offer, og ingen vedah vaaget at sperre veien for ham.

Hvit og frygtindgydende travet Taj ned fra krateret, og snart var de to elskende utenfor baalets lyskreds - ute under den stille, stjerneklare himmel.

Den store offerfest var forbi!

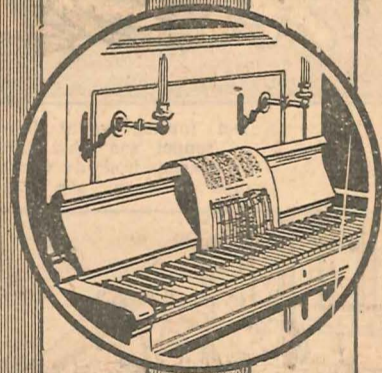
Noter som enhver kan spille.

„Du, som har sorg i sinde.“

Melodi av I. P. E. Hartmann.

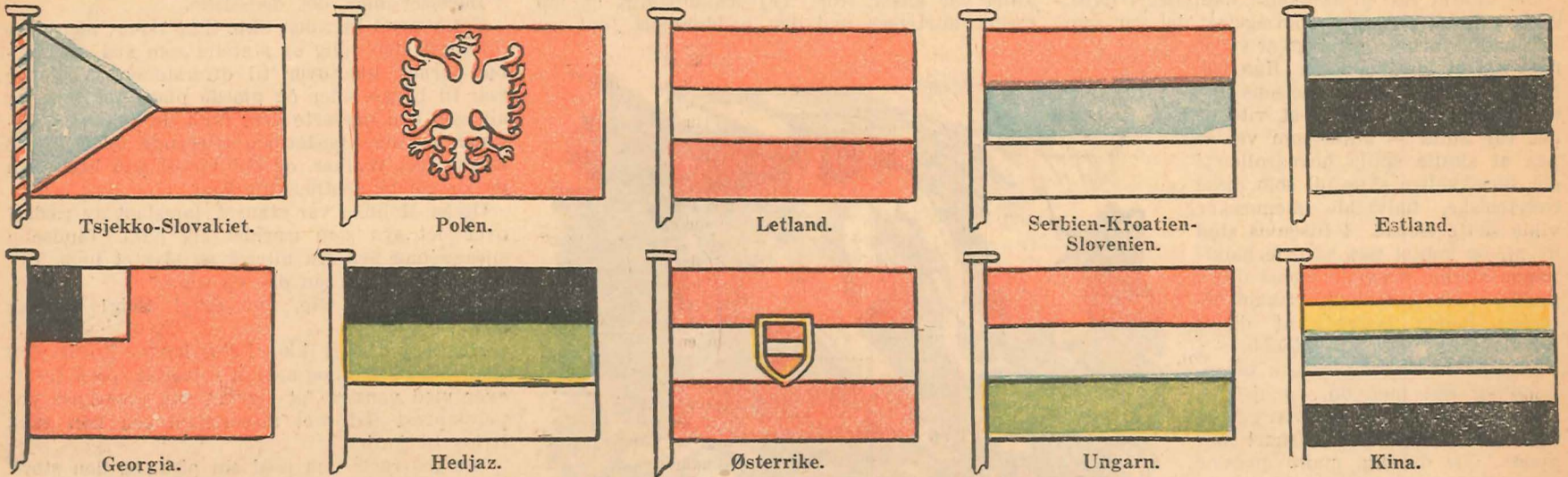
Tekst av Chr. Winther.

Musical notation for the song 'Du, som har sorg i sinde.' featuring a piano accompaniment diagram with notes and lyrics.

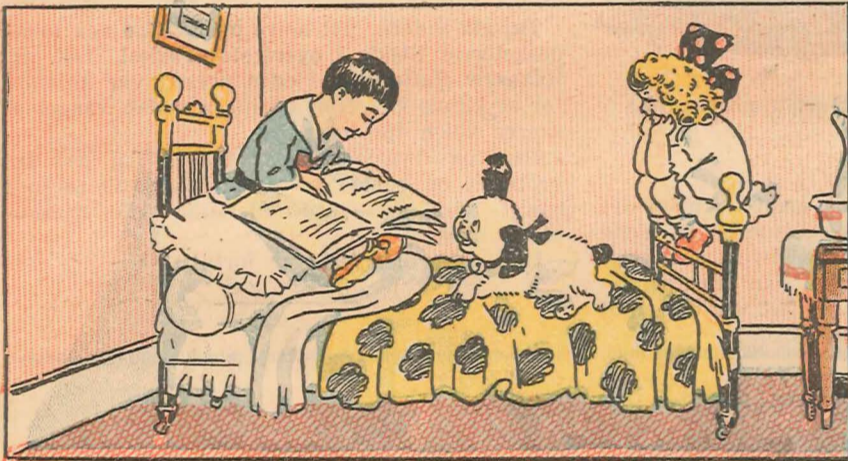

Ti nye nationalflag.

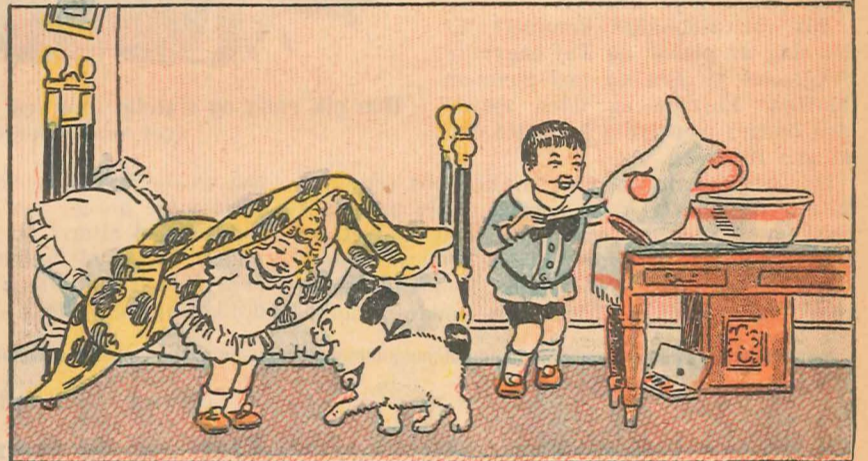
En hel del riker er som bekendt omdannet og mange helt nyskapede i de senere aar. Derved er der opstaaet helt nye nationalflag mange steder. Et litet udvalg av disse gjengis her.

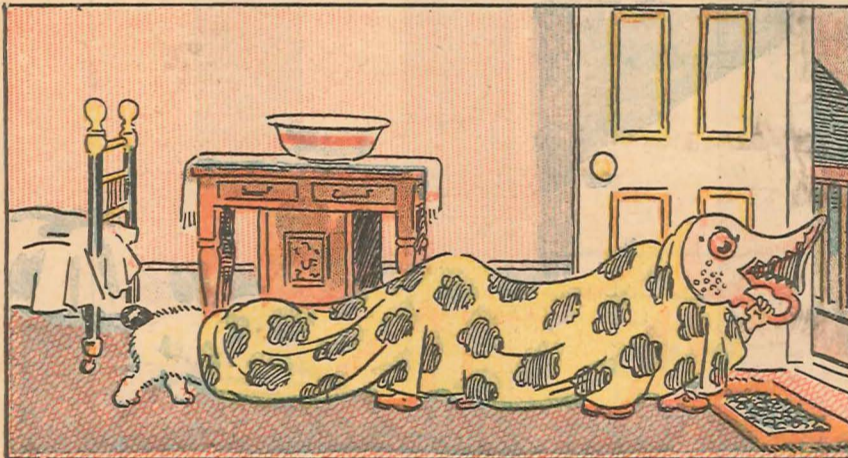
Jens og Lises drageeventyr, som begyndte godt men endte sørgelig.

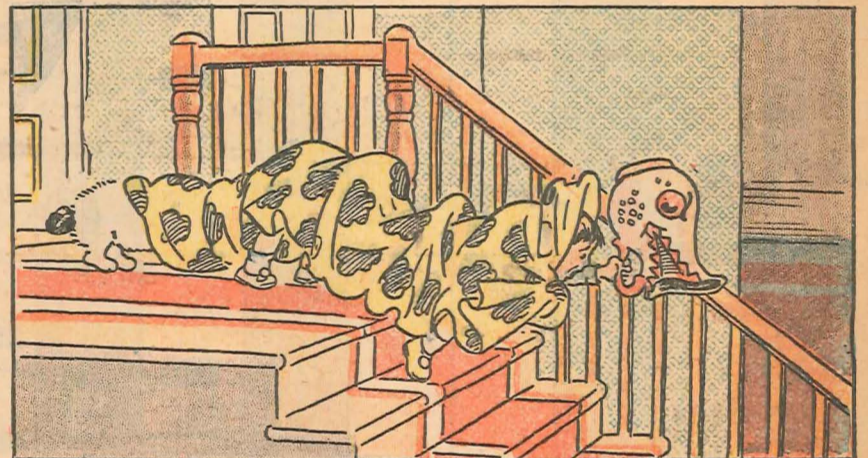
1. Jens læser høit av sin eventyrbok om en ganske forkærdelig drage, og Lise og „Prins“ følger optat med: „Nei, nu har vi aldrig hørt mage!“

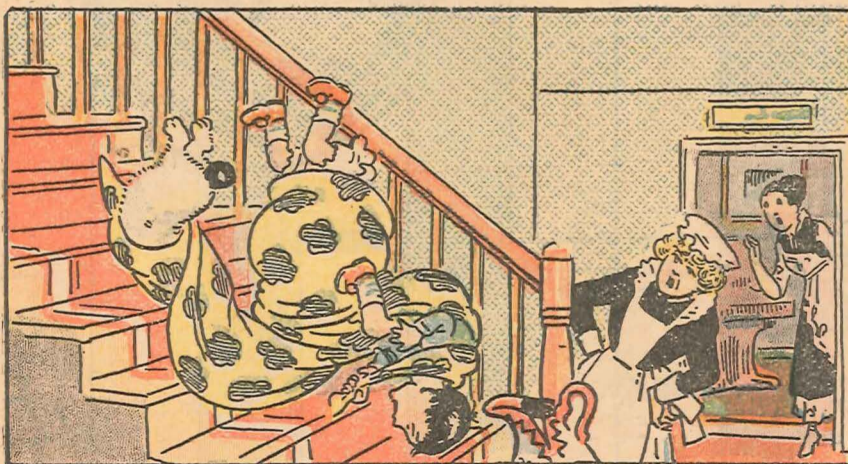
2. „Hvad mener dere, barn?“ sier skoiere Jens „skal en eventyrdrage vi lage, og la den bugte sig snikende frem ad trappene ned paa sin mave?“

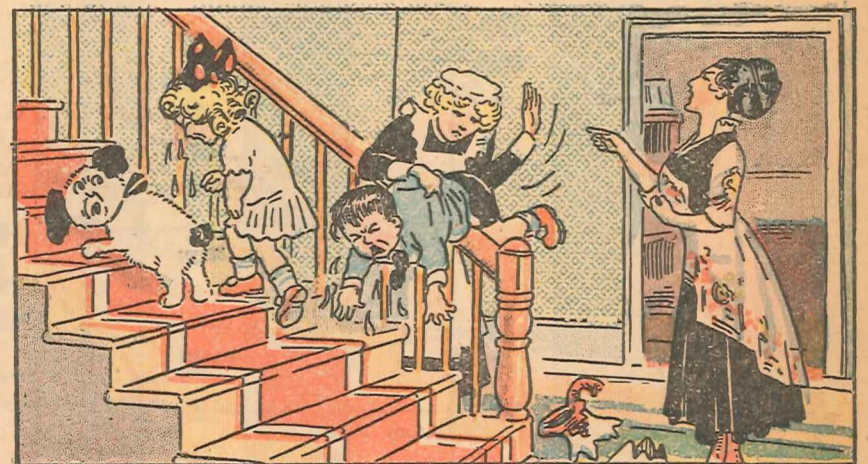
3. Det forslag vandt bifald, og dragen var snart av teppet saa fikst arrangert, og dragens hode av vandmuggen blev med øine og gap konstruert.

4. Forsiglig og sagte det rare dyr nu bugter sig taus nedad trappen: „Forskrekket blir nu sikkert mor og hustrøken Anna med kappen!“

5. Da snubler med ett vesle Jens paa sin fot, og bums! nedad trappen han falder, og Lise og „Prins“ falder ogsaa bum-buml det gjorde saa stort et rabalder.

6. Og mor og Anna kom løpende til, tii jammer det hele sig vendte, for muggen var knust, og Jens fik pryl. — slik dette eventyr endtel

Det dansende vand, den syngende sten og den talende fugl.

Der var engang en meget vis konge som hadde en søn, en ung prins som var tapper, dygtig og godhjertet.

„Far,“ pleide han at si, „fortæl mig hvor de onde mennesker lever saa jeg kan dra ut og dræpe dem.“

„Ak, min søn,“ svarte hans vise far, „de findes overalt. Du træffer altfor mange i løpet af dit liv.“

„Si mig ihvertfald,“ fortsatte gutten, „hvor det allersletteste av alle mennesker bor. Jeg vil begynde med at dræpe ham.“

Og en dag sa hans far til ham: „Naa ja, siden du ønsker at vite det, saa bor han paa øen Ceylon i det indiske hav. Det er kjæmpen Magock som har ti hoder. Dette uhyre har fængslet prinsesse Sita i sit slot, hun er en deilig ung pike som han har bortført fra hendes forældre for at gifte sig med hende.“

„Jeg vil dræpe ham!“ ropte prinsen, „jeg vil frelse prinsesse Sita!“

„Vær forsigtig,“ sa den gamle kongen. „Før du kan dræpe kjæmpen maa du flude paa et middel til at komme ham nær. Han er meget forsigtig. Naar han sover holder et av hans hoder sig altid vaakent og er stadig paa vakt. Han vil forlange tre ting av dig, og hvis du ikke øieblikkelig gir ham dem vil han rive dig istykker.“

„Hvad er det for tre ting?“

„Det er en flaske av det dansende vand, den syngende sten og den talende fugl.“

„Men hvis jeg bringer ham disse tre tingene?“

„Saa vil han sætte dig paa andre prøver. Hvis du er istand til at spænde

den buen han gir dig, saa vil han indromme at han er slaat og selv hoppe i havet.“

„Saa farvel, far, jeg gaar!“ sa prinsen.

„Himlen staa dig bi, min søn!“

Før prinsen drog ut paa sin farlige reise badet han sig i den gule elv. Saa bevæbnet han sig med et eneste sverd og drog til Ceylon.

Tilslidst saa han foran sig det fjeld som kaldes Nera. Toppen av dette fjeldet straalte sterkere end nogen diamannt. Langt borte fra kunde prinsen se de fire sider funkke i sollyset. Den nordlige skraaning var rød, den sydlige gul, den mot vest var hvid og den mot øst sort. Prinsen husket at da han var barn hadde en barnepike fortalt ham at en stor elv strømmet fra himlen ned paa Nerafjeldet og der dannet Manasjøen, som er hjemstedet for svaner og vildænder.

„Hvis der virkelig noget sted findes dansende vand,“ tænkte prinsen, „saa maa det være her.“

Da han var kommet til foden av fjeldet, begynde han straks at klatre opover det, og efterhaanden naadde han den evige is og sne. Den straaleglans som nedenfra lignet sødelsteners spil kom i virkeligheten fra vældige sletter med evig sne. Endnu høiere op steg prinsen, til han kom til breddene av Manasjøen hvor elven fra himlen styrter ned. Fire vældige sklipper som hver bar et tyrehode, skiller vandene, saa de danner fire store elver. Mot syd flyter Gangeselven fra en klippe som bærer et kohode, mot øst springer Otus-elven ut fra en klippe med et heste-

hode. Mot nord fra et tyrehode strømmer Tigriselven, og mot øst er et elefanthode utspringet for den gule elv.

Da prinsen hævet blikket saa han paa den motsatte bred av sjøen en trone av koral, prydet med langplanter og lotusblade. En vidunderlig skjøn ung kvinde sat paa tronen. Hun bar paa hodet et prægtig gulddiadem, i haanden hadde hun en harpe. Det var Ganga, Gangeselvens gudinde.

Prinsen nærmet sig ærbødig, og da han var tæt ved Ganga talte hun til ham.

„Jeg vet at du er en god og tapper ung prins,“ sa hun. „Du fortjener en belønning og jeg har lyst til at gjøre noget for dig. Søker du ikke efter det dansende vand?“

„Jo, mægtige gudinde!“

„Saa vil at du har fundet det! Jeg er det dansende vand. Jeg bruser ned som en strøm og forvandler mig til en elv. Jeg springer i vandfald, farer lynsnart avsted, og tilslidst blir blidt bortover slettene. Hvis du ønsker at være sikker paa at jeg er det dansende vand saa se paa mig nu.“

Gudinden steg ned av sin trone idet hun fremtryllet skjønne toner paa sin harpe. Saa høide hun sig over sjøen og gled bortover overflaten. Litt efter litt blev alle de andre skabninger som fortryllet av hendes skjønne dans, og de fulgte efter hende. Svane, vildænder og stor fisk danset i vandet. Tyrehodene som sat øverst paa klippen blev grepet av harpens klang og lørenet sine stemmer med den. Koen begynde at raute, hesten at vrinske, elefantn ar at blaase og tigeren at brøle. Snart øphorte Ganga med at danse, hun gikk bort til stranden og la en kryttflaske i prinsens haand.

„Her er noget av det dansende vand,“ sa hun.

Hun satte sig atter paa tronen og litt efter litt forsvandt hun bak et skylør.

Da nu prinsen saa at han virkelig

Toppen av dette fjeld straalte som en diamannt.

holdt den dyrebare flaske i haanden, tvilte han ikke længere paa at gjætte hvordan det navn vel lod. (Fortsættes næste side.)

Dr. X's afdeling med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil den 20. april — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne rigtige løsninger tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 46.

Hvor gammel er hun, og hvor gammel er han?

„Jeg vet godt at det ikke anses høflig at spørre en dame om hendes alder,“ sa han. „Men tilgiv mig min dristighet: hvor gammel er De, frøken?“

„Det kan De sandelig godt faa vite,“ svarte hun, „hvis det kan interessere Dem. Hvis De tar min alder og multiplicerer den med det halve antal aar og derefter fra det utkomne subtraherer min alder (at to ganger, faar De et tal der er noiaetig ni ganger saa stort som min alder. Nu vet De hvor gammel jeg er!“

„Det vet jeg,“ svarte han, „jeg maa si: De ser ikke ut til at være saa gammel, frøken!“

„De smigrer!“ svarte hun. „Men hvor gammel er saa De?“

„Akkurat dobbelt saa gammel som De, frøken,“ svarte han. —

Dr. X som uset overvar denne samtale, spør nu: er det nogen av læserne som kan regne ut — uten at gjøre bruk av nogen ligning — hvor gammel hver av dem er?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 47.

Hvem kan finde budeien?

Koen paa dette billede som er et fikserbillede synes ikke at se helt glad og tilfreds ut. Det er den heller ikke. Den trodde den skulde melkes og hadde al gruna til at tro det, eftersom budeien for et øieblik siden indfandt sig med balle og stol og lot til at ville

ta fat paa sit arbeide. Men saa forsvandt hun pludselig, mens hun lot sine redskaper staa. Hvor blev hun av? Det er formentlig det koen staa og grunder over. Kan nogen av læserne finde budeien?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 48.

Logogrif.

10. 9. 8. 5.

Skjønt ofte mar mig holder, man holder n'g ei fast, i luften jeg forsvinder og det med megen hast.

4. 5. 6. — 7. 6. — 4. 2. 6. — 5. 6. — 5. 2. 1.

Hvis du er „musikalsk“ og har dine noter kært, at gjette disse navn, vil ei dig falde svært,

dog aldrig den benyttet til egentlig frugt.

7. 10. 10. 2. 8. 9.

Han var en mægtig høvding og fryttet som kun faa, hvis blotet navn med rædsel hans fiender kunde staa.

10. 2. 8. 1. 10. 9. 9.

At 10. 2. 8. 1. 10. 9. 9. bare nodig en tyv nok griper til, en beiter dog sin kjærlighet gjerne 10. 2. 8. 1. 10. 9. 9. vil.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

En ret som man spiser nok helst til smørbrød ja prøv nu paa at gjætte hvordan det navn vel lod.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 12:

Opgave nr. 37: Ole Vaalandsmyr, Boilestad st. pr. Arendal, 5 kr.; Harald H. Sem, Bratsberggt. 22, Skien, 2 kr.; Bjørn Klyve, Jeloen pr. Moss, 2 kr.

Opgave nr. 38: Chr. J. Furdahl, Søllesden, Søndhordland, 5 kr.; Sofie Svendsen, Reitgjærdet, Strinda pr. Trondhjem, 2 kr.; Astrid Vold, Ihle skole pr. Eidsvoll, 2 kr.

Opgave nr. 39: K. J. Huserbraaten, Haga st., 5 kr.; Annik Guldbranden, Sønmørgt. 7, Kra., 2 kr.; Aagot Loland, Lillesand, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 18. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 12 findes i dette nr. av bladet paa side 19. — Besvarelsene maa være dr. X ihændt inden den 20. april og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (15),
„Allers Familie-Journal“.
 Kristiania.

I øst er et elefanthode utspringet til den gule elv.

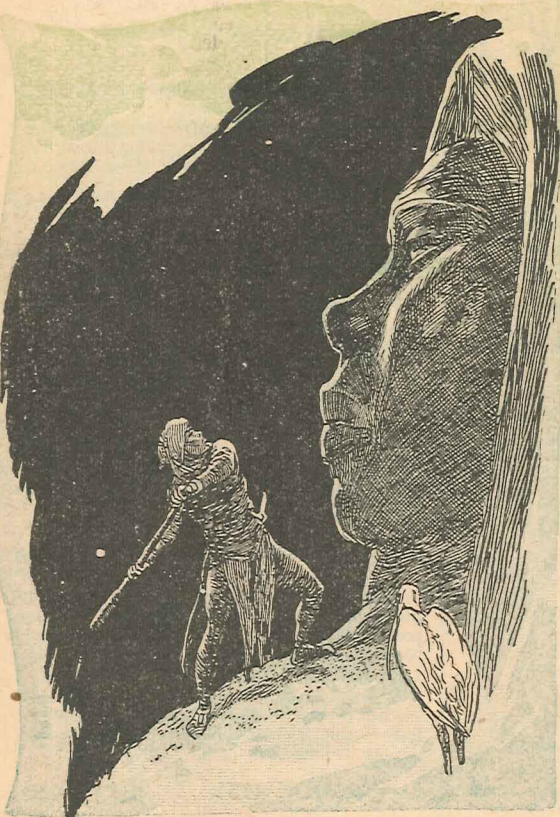
seire i sit eventyr. Men han skulde endun skaffe to ting til før han turde møte kjæmpen Magock, og derfor besluttet han sig til at fortsatte sin reise for at finde den talende fugl og den syngende sten.

Han vandret længe, længe, til han endelig kom til en bred elv. I vandet like ved bredden stod en stor ægyptisk ibisfugl paa et ben. Den unge mand hadde aldrig hørt om denne hemmelighetsfulde og hellige fugl, saa han trodde det var en stork. Den vakre fugl søkte med sit skarpe blik paa bunden av elven efter noget perlemor.

Prinsen stod stadig og saa paa fuglen og saa nu at den trak først en perle, saa to, saa ti og saa tyve perler op av elven. Den la dem alle omhyggelig i sanden hvor de lyste i solskinnet og viste de skjønneste regnbuefarver.

Saa formet ibisfuglen perlene som et halsbaand, og da den var færdig med at danne det kostbare smykke vinket den vennlig til prinsen, idet den tydeligvis mente at han skulde komme og ta det. Prinsen som trodde at han drømte gik frem, hvorpaa fuglen aapnet nebbet og sa tydelig:

„Si-la.“

Med denne stang slog prinsen paa sfinksen.

Prinsen husket nu at det het den ulykkelige prinsessen som Magock holdt i fangenskap.

„Ja,“ utbrøt han og la haanden paa hjertet, „jeg vil befri den yndige og ulykkelige Sita, og jeg forstaar, snille fugl, at du har laget dette prægtige armbaand til hende, og at du ønsker at jeg skal overbringe det. Men, fugl, siden du taler saa godt, vil du saa kanskje fortælle mig hvor jeg kan finde den syngende sten?“

Ibisfuglen svarte ikke direkte paa det, men den slog med nebbet, spredte sine uhyre vinger ut og sa:

„Rok! Rok! Rok!“

I det samme saa prinsen en sort prik oppe paa himlen som blev større og større til den kom ned til jorden ved siden av ibisfugler. Det var enslags ørn av en kjæmpemæssig størrelse.

Prinsen trak straks sit sverd for at beskytte ibisfuglen, men det forskrækket ikke fugl Rok. Den grep baade manden og ibisfuglen i sine sterke klør og fløi hurtig som et lyn over Suezlangen og Cairo. Da den hadde fløiet rundt tre ganger dalte den med et høit skrik paa den største av pyramidene.

Der salte den sine passagerer av. Prinsen saa at han var like ved den uhyre granitsfinksen, da han hadde fattet sig efter den vidunderlige tur gjennom luften. Ibisfuglen gik straks bort til sfinksen og lot til at faa travlt med at læse en gammel indskrift som var indgravert paa dens uhyre kinder. Men pludselig talte den kloke fugl og sa: „Nai!“ og straks sank solen ned i horisonten. Sfinksen laa nu i skygge, men der lød i det samme en vidunderlig og yndig sang fra den, som kom det ira et levende væsens strupe.

„Himlen være lovet!“ utbrøt prinsen som stadig stod paa pyramidene. „Tak, du talende fugl. Det er ved din hjelp jeg har fundet den syngende sten.“

Han skyndte sig ned og løp bort til sfinksen og grep en tung jernstang som laa paa marken like ved. Med denne hamret prinsen løs paa sfinksen og med stor anstrengelse fik han slaat granitnæsen av. Da den stakkars sfinks saaledes var blitt vansiret, utgød den taarer av raseri. Men taarer nyttet ikke noget, og helt siden hin sorgelige nat har sfinksen været næseløs.

Men det var en glædelig nat for prinsen.

„Magock maa være vanskelig at tilfredsstille,“ sa han, „hvis han ikke er tilfreds med hvad jeg bringer ham her. Men hvorledes skal jeg nu komme til hans borg?“

Atter ropte ibisfuglen: „Rok! Rok!“ og atter kom kjæmpefuglen til syne.

Den grep prinsen og fuglen og bragte dem i løpet av etpar timer til øen Ceylon.

Kjæmpen Magock laa og sov. Ni av hans hoder hadde lukket øinene, mens det tiende holdt vakt med øret aapent for enhver lyd. Prinsesse Sita var halvdød av skræk og sorg, hun laa i et stygt, mørkt fængsel og ba om at en befrier maatte bli sendt hende til hjelp i hendes ulykke.

Pludselig saa soldatene som stod paa vakt rundt om slottet en uhyre stor fugl komme flyvende som satte prinsen og ibisfuglen ned ved slottets port. Saa pludselig og uventet kom de to fremmede at tjenestefolkene ikke fik tid til at slaa allarm. Prinsen gik rolig ind i slottet og hilste paa kjæmpen som med ett blev lysvaaken.

„Hvem har aapnet dørene for dig,“ spurte Magock vildt.

„Ingen,“ svarte prinsen, „jeg har selv aapnet og gaat ind.“

„Virkelig, ædle gjest!“ sa kjæmpen haanlig, „da haaber jeg du har bragt med noget vand til at vederkvæge mig paa.“

„Ja, netop,“ svarte prinsen og rakte flasken frem mot kjæmpen.

Magock blev blek, for ved første blik hadde han gjenkjendt det dansende vand.

„Du vet at jeg forlanger tre ting,“ sa han, „Hvor er de andre?“

„Her er en av dem, den syngende sten,“ sa prinsen og viste ham sfinksens næse som klaget og jamret.

„Det var en nydelig musik,“ brummet kjæmpen, og prøvde at bekjempe sin rædsel.

„Det er den sørgemarsj som skal ledsage dig til din grav,“ ropte prinsen med tordnende stemme, saa vinduene klirret. „Du skal angre, Magock, for du har ikke en time igjen at leve i,“ tilføiet han i en mildere tone.

„Jeg angre? Aldrig!“

„Saa skal du straks dø!“

„Hvem sier det!“

„Jeg! Jeg! Jeg!“ sa ibisfuglen og steg frem til Magocks stol.

„Den talende fugl! Aa! Aa! Jeg dør!“ skrek kjæmpen.

Saa kom han i tanker om at han hadde en eneste utvei til redning igjen. Han reiste sig, tok den buen han brukte á kamp og rakte den til prinsen.

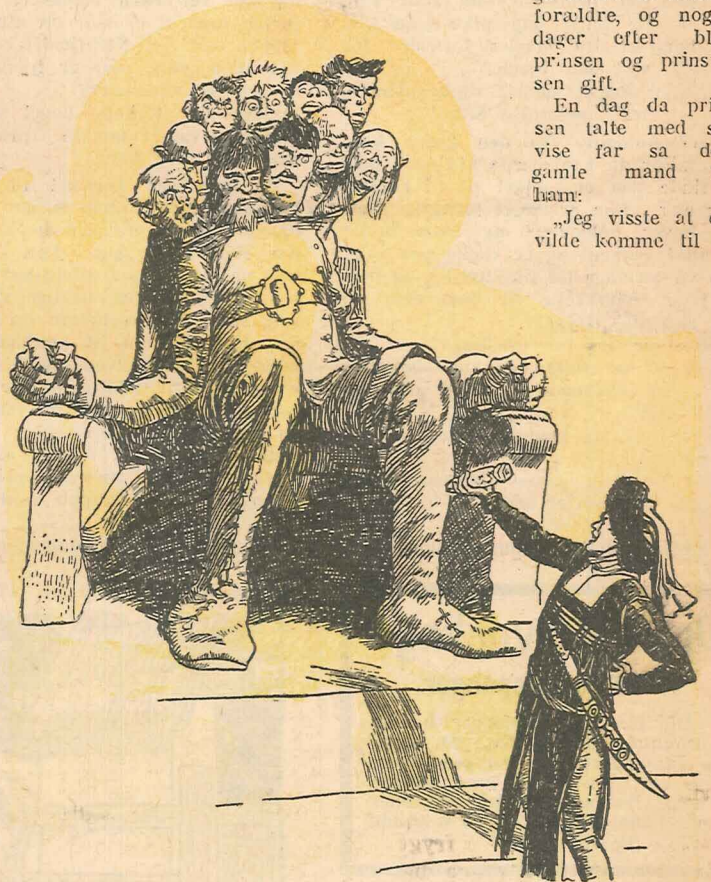
„Spænd denne buen,“ sa han, „ti mænd tilsammen har ikke formaadd det. Da vil jeg erklære mig for overvundet.“

Den unge prins spændte buen uten mindste vanskelighet og skjøt en pil mot hvert av kjæmpens hoder. Magock utstøtte ti øredøvende skrik som høret helt til den fjerne ø Malabar; saa vaklet han bort til et vindu og kastet sig i havet.

Da prinsen saaledes var blitt kvit kjæmpen skyndte han sig til fængslet hvor den vakre Sita sat inde sperret. Hun jublet av glæde over sin befrielse. Idet han grep hendes haand spændte han det kostbare perlearmbaandet omkring hendes arm. Han drog derpaa avsted og overga hende til hendes forældre, og nogen dager efter blev prinsen og prinsessen gift.

En dag da prinsen talte med sin vise far sa den gamle mand til ham:

„Jeg visste at du vilde komme til at

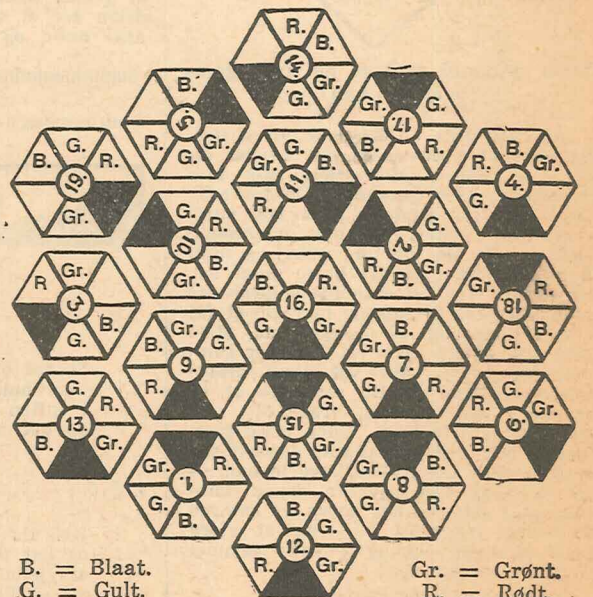
Magock blev blek, for ved første blik gjenkjendte han det dansende vand.

seire i dit eventyr, for du eier en talisman.“

„Ja,“ svarte prinsen leende. „Jeg har tre talismaner: det dansende vand, den syngende sten og den talende fugl.“

„Det er ikke dem jeg mener,“ sa den kloke konge mildt, „men noget, eller rettere sagt tre andre ting som er langt bedre. Jeg tænker paa den ungdom som danser i dit blod, det mod som taler i dit hjerte og den kjærlighet som synger i din sjæl.“

Løsning paa „Taalmodighetsmosaikken“ i nr. 14:

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst.
Violiner, guitarer, messing-instram., sextetnoder, messing-apparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHÅNDEL,
NORRØDING 1.

En fornuftig spekulation

er det at benytte anledningen til kjøp av Østerriske Kroner. 1000 koster blot kr. 17,50. Poiske Mark. 1000 koster blot kr. 12,25 plus porto, sendt pr. efterkrav eller noteret paa avbetaling med halvparten kontant og resten inden 6 maaneder. Denne Spekulation kan enhver overkomme.

Norsk Vexelkontor A/S,
KRISTIANIA.

200 % fortjeneste!!!

Et hefte med 130 fine frimerker, pris under hvert, til samlet værdi kr. 15,00, sælges af mig for kun kr. 5,00 + porto. Mange gode merker, f. eks. Togo, Euppen, Wallis, Kamerun. Ny stor prislister gratis mot porto. **O. Halvorsen,** Jac. Aallsgate, Christiania, etabl. 1893.

Damer, Herrer og Barn!
Husk Navnet!

„WOOD-MILNE“

Gummi HÆLER og **Gummi SAALER** dækker hele Saalen!

Paasættes med Skruer medfølgende hvert Par gratis!

Paasættes af en selv.

Solution ikke nødvendigt!
Ingen Skomager!

„WOOD-MILNE“

Owesen & Co. A/S
Engros: Kristiania.

Reumatisme og **Nerve-sykdomme.**

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist fra at være enestaaende. Principielt bekjendtgjort vil ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshet. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sygdommen.»

Helene Persson, Tvärlandsmølle, Sörfjärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund af at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvendt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gerne.»

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarens løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsat ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svensk Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

Den amerikanske
Durham Duplex
barberkniv

er en sindrig kombination av den gamle provede barberkniv og de mest moderne sikkerhets-barbermaskiner. — Barbering med **DURHAM DUPLEX** er en virkelig behagelighet. Bladene er hullslepne og kan sættes op og strykes paa rem som en almindelig barberkniv.

Prisen er for:

No. 1. Kniv med sort skaft og et blad ..... kr. 1.50.
No. 2. Kniv med hvit skaft og 3 blade samt strykeryg, i rødt skindetui ..... kr. 6.00.
No. 3. Kniv med hvit skaft, 5 blade, strykeryg, barberkost og sæpe i forniklede hylser. Elegant rødt skindetui ..... kr. 15.00.
Håmoes Haarkultur pr. flaske ..... kr. 2.75.
Ved bestilling av mindst 6 kniver eller flasker portofri forsendelse.

BESTILLINGSSEDEL

De bedes sende:

Stk. no. 1 à kr. 1.50 = kr. ....
" - 2 à " 6.00 = " .....

Beløpet + porto vedlægges.
Sendes pr. postanvisning.

Fl. Håmoes " 2.75 = " .....

Navn ..... Postadr. ....

Durham Duplex Depot :: Kristiania.
Grev Wedels Plads 4.

Tilskjærer Dameskrædderindekursus. 100 kr. Nørrebrogade 26 :: Kjøbenhavn N.

PINGVIN
LÆDEROLJE

er efter fagfolks dom den bedste læderolje for skoledi og lædertøi.

PHOSPHO-ENERGON-PILLER

ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghet, Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SÆLGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER

Det vil altid tilfredsstille Dem.

A/S Brødrene Lever, Kristiania.

ingen ulykke, ingen tilfældighet, ingen menneskelig ondskap kan berøve dig. Der finder du engang den hvile dit hjerte længter imot. Der kan du kaste alt det fra dig som tynger dig, avryste den frygt som nu undertiden vil knuge dig mot jorden. Den tanke gjælder det at holde fast ved, selv om den raa virkelighet søker at forstyrre din fred og omstyrte dine idealer, det gjælder altid at mindes at du har et hjem, hvor din far bor, et hjem hvor du ventes til fred og glæde.

I det og haaber alt — „du ventes i dit hjem!“ —

O, Gud ske Lov! Det hjemad gaar; Sid, hvor de rette Børnekaar Daa liflig er til Stede, Hvor lutter milde Blik man faar, Og Hjerte imod Hjerte slaar, Af Kjærlighet og Glæde.

Opdragelse i glæde.

Aldrig i livet kan mennesket glæde sig saa let og inderlig som i barndommen. Barnet kan endnu være helt lykkelig, mens den voksne ikke længer kan det. En voksen er altfor angrepet av livet, for kritisk og odelægger ofte selv sin lykke.

Dette anlæg hos barn bør der ogsaa under opdragelsen tas mer hensyn til og det av to grunde. Vi er vant til, at snakke om barndommens paradis og man kan virkelig med smaa midler gjøre barndommen til den lykkeligste tid i livet. Ethvert menneske burde i det mindste i en del av sit liv ha følt sig rigtig av hjertet lykkelig, saa han gjerne tænker tilbage paa den tid. Barn føler ogsaa sorger sterkere end vi voksne, og allerede derfor bør man saavidt mulig holde dem borte fra barna.

Ganske vist kan opdragelse ikke ske uten alvor. Men alvor betyr langt fra strenghet og haardhet. Det er næsten altid av det onde. Hvor op-

dragelsen foregaar i strenghet, trækker det barnslige hjerte sig tilbake i sig selv, det lukker sig for opdragelsen. Egensindige og trodsige barn kan ikke vindes paa denne maate, som regel føler de en slaveagtig frygt og adlyder bare magten og av angst for straf.

„Men glæden,“ sier allerede Jean Paul meget rigtig, „er det bedste sjælemiddel mot barnesygdommer som grættenshet, egensind og sinne.“ Naar barnet først vet at vi ønsker at glæde det saa aapner det sit hjerte, saa vinder det tillid til os, og allerede dermed er meget naadd.

Derfor bør ethvert barneværelse være arnestedet for sand glæde. Hvorledes skal jeg glæde mine barn? Dette spørsmal bør vi ofte stille os selv. Det lar sig jo besvare selv med de ringeste midler. Der kræves bare litt god vilje og litt munterhet hos en selv. Man tror vist at det vigtigste er at gripe dypt i pengepungen; men det er ikke tilfældet. Det kommer her slet ikke an paa at skaffe barnet saamange materielle glæder som mulig, saasom kostbare kler, dyre slikkerier, alleslags fornøielse. Nei, med det alene kan den rette glæde ikke trylles ind i barnet. Spørsmalet maa besvares av vort eget hjerte. Vi maa selv se lyst paa livet, hvortil ikke la vore barn merke, naar vi er i daarlig humør; vi maa altid ha et venlig ord i beredskap, vi maa ikke anse det for under vor værdighet at ta del i barnas oplevelser. Det kommer an paa at holde fjernt fra barna alt det som kan berede dem unødvendige smerter — og har man en god vilje kan man gjøre meget — man skal istedet begunstige alt som kan bringe en frisk, munter og venlig tone ind i ungdomslivet.

Det alvor som kræves av opdragere er mange i besiddelse av, men munterheten og venligheden som kan utrette vidunderer, mangler ofte. Men selv om det undertiden falder os vanskelig maa vi tvinge os til at være venlige mot vore barn.

Der klages nutilds dags hyppig over at vor ungdom er saa bortskjemt, ferdig med fornøielse, har altfor megen frihet, og ikke holdes strengt nok. Selv om vi opfordrer til at opdra barna i glæde, vil vi dog ikke anbefale en slik bløtligghet. De

hvor det er paakrævet skal man ikke vike tilbake for at vise strenghet og tugte barnet. Men alt det motstier ikke bestræbelsen efter saavidt mulig at opdra i glæde og av vække og styrke sansen for uskyldige glæder hos barnet.

Hjemmet.

Gardinophænging.

For hurtlig og letvindt at kunne komme til at hænge op gardiner kan man istedenfor at slaa bendelbaand flalt paa gardinstængene, la runde uldsuorer og slaa dem fast paa samme maate. Da snorene er bløte og staar litt ut fra træet, er det meget lettere at stikke knappenaalene i dem.

Naar gardinene skal falde i smale, faste folder, maa det tilraades at bre gardinene ut paa gulvet, efter at man har stukket dem fast paa stængene og lægge foldene rigtig tilrette paa det flate gulv enten ved at lugte dem litt, eller ved at fæste knappenaaler i foldene et stykke nede. Da først hænger man gardinene op. Naar de et par timer efter har faat faldet, kan man ta naalene ut. — Mens vi er ved gardiner, kan det anbefales at sy en liten strop eller en liten ben- eller metalring fast nederst paa hvert gardin; den heftes op om gardinkroken, mens værelset gjøres isand og gulvet vaskes. Gardinene skaanes ikke saa litt ved det.

Tomme sneller.

Kast ikke tomme sneller bort, men læg dem tilside; de kan gjøre nytte til mange ting. Det løse centimetermaal kan vikles op om en av dem, da forlægges det ikke saa let og det kan hurtig ruller op naar det skal brukes. Alle de hyssingstumper man i tidens løp har samlet knytter man sammen og vikler om tomme sneller; fin hyssing om en, grovere om andre og gjør det samme med snorer og smale baandrester, bænder o.s.v. Paa den øverste del av hver snelle klæber man

en liten seddel med angivelse av det som er viklet paa den, og naar man saa stiller dem side om side i en liten papæske eller tom cigarkasse har man god orden paa alle disse smaasaker som ellers ofte ligger og gjør det uryddig i skuffene.

Broderier paa klæde.

Hvis broderier paa klæde under arbeidet har trukket sig eller dannet folder og rynker, kan de gjøres glatte igjen paa følgende maate: Man legger et stort, rent hvitt stykke tui utover et kjøkkenbord eller et gulv (hvis broderiet er meget stort) og paa dette utspænder man broderiet med retten ved mot det hvite stykke tui, hvorpaa man fæster det godt med tegnestifter. Saa lugter man vrangen av broderiet regelmæssig over det hele med en svamp og lar det tørke i denne utspændte tilstand. Det vil da være aldeles glat naar man igjen fjerner tegnestiftene.

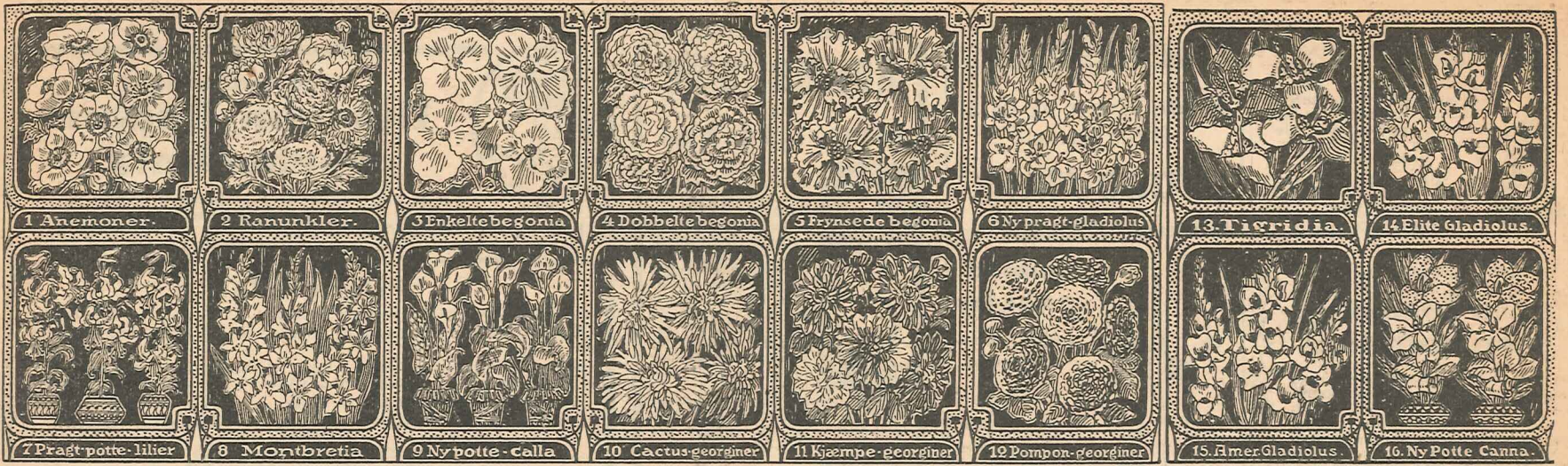
Glas som er stillet op i hverandre.

Naar man paa grund av plads-mangel har stillet glas op i hverandre, hænder det undertiden at de ikke vil la sig skille. Man skal da ikke bruke kraft eller prøve paa at skru dem fra hverandre, da et fint glas derved meget let kan springe, men man skal fylde koldt vand i det øverste glas og holde det underste i varmt vand, hvorefter glassene hurtig er til at skille.

Fra „Nordisk Monster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 15.

Pris ..... kr. .... øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

1 Anemoner:
Herlige storblostmrende anemoner i vidunderligt prægtigt farvespil. Blomstrer hele sommeren. Trives overalt. 6 stk. 85 øre. 12 stk. 165 øre. 24 stk. 295 øre.

2 Ranunkler:
Prægtige dobbelte blomster i meget smukke farver. Glimrende gruppeblomst. Fortrinlig til avskjæring. Ny Praktblanding. 10 stk. 75 øre. 15 stk. 95 øre. 25 stk. 165 øre.

3 Enkelte begonia:
Ekte kjæmpeblomstrende, store utsøgte knolde i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget og sortrød. 1 stk. 35 øre. 6 stk., en av hver farve, 195 øre.

4 Dobbelte begonia:
Ekte store dobbelte prægtige blomster. Allerbedste kvalitet i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget, sortrød. 1 stk. 38 øre. 6 stk., en av hver farve, 225 øre.

5 Frynsede begonia:
Allersmukkeste begonia, den herligste potteplante. Praktfulde frynsede blomster i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget og sortrød. 1 stk. 48 øre, 6 stk., en av hver farve, 275 øre.

6 Ny prægt-gladiolus:
Allersmukkeste nyheter i følgende farver: flødehvid, laxrosa, orangerød, rengul, indigoblaa, fløielsrød, mørkrosa, karminrød. 1 stk. 33 øre, 8 stk., 1 af hver farve 245 øre.

7 Prægt-potte-lilier:
Majestætiske kjæmpelilier med vidunderlig smukke blomster, fornemste og mest elegante potteplante, kjæmpelek, praktlek. Farver: hvid, rosa, rød. 1 stk. kr. 1,75. 3 stk., en av hver, kr. 4,95.

8 Montbretia:
Prakthybrider. Store, kraftige knolde. Meget smuk pryde- og gruppeplante. Eleganteste vaseblomst. Gule, orange og røde nuancer i blanding. 10 stk. 98 øre. 15 stk. 145 øre. 25 stk. 195 øre.

9 Ny potte-calla:
Ny ekstragode varieteter, meget kraftige knolde. Smukkeste og mest yndede potteplante i 3 farver: stor renhvid, rengul, hvid med brogede blade. 1 stk. kr. 3,45. 3 stk., en av hver, kr. 9,90.

10 Cactus-georginer:
Ekte finstraaede, utsøgte herlige og riktblostmrende sorter av egen kultur i smukkeste farver: rosa, hvid, skarlaget, orange, lysgul og purpur. 1 stk. 85 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

11 Kjæmpe-georginer:
Ny praktfulde sorter med vældige blomster (ca. 20 cm. i gjennemsnit). Umaalige riktblostmrende. Farver: gul, rosa, ildrød, purpur, rengul, hvid, violet, orange, 1 stk. 85 øre. 8 stk., en av hver, kr. 5,95.

12 Pompon-georginer:
Vidunderlig smukke blomster. Praktfuld til grupper og avskjæring. Nye og meget sjældne sorter av egen kultur. Farver: mørkrød, orange, purpur, chamois, gul, hvid. 1 stk. 90 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

13 Tigridia:
Prægtige blomster i farverne: purpurrød, marmorerede, karmoisinrøde, gul og purpurplettede. Trives i have og potte. 6 stk. 85 øre, 12 stk. 165 øre, 24 stk. 295 øre.

14 Elite Gladiolus:
Praktfulde nye kjæmpeblomstrende Gladiolus. Store, aabne herlige blomster. Farver: hvid med rød flek, laxfarvet, violet, lysgul, lysblaa, vinrød, sortbrun. 1 stk. 35 øre. 7 stk., en av hver, 230 øre.

15 Amer. Gladiolus:
Vidunderlig skønne kjæmpe-gladiolus. Eleganteste dekorationsblomster. Utsøgte pragtfarver: renhvid, renrosa, svovlgul, mørkviolet, blaa mørkpletet, skarlaget. 1 stk. 40 øre, 6 stk., en av hver, 210 øre.

16 Ny Potte Canna:
Vidunderlige blomster, herlige blade, rig og vedvarende blomstring. Kraftige knolde i tre arter, rødbladede, grønbladede og orchideblomstrende. 1 stk. 145 øre. 3 stk., en av hver, kr. 3,80. Alle breve adresseres: „VIOLA“, Bergen.

Garanti!
Enhver ordre sendes paa forlangende uten etterkrav, saa kjøperen først kan se varen. Med hver ordre følger et nummereret garanti-bevis.

Viola BLOMSTERKNOLLE
Bergens
FRØHANDEL
BLOMSTERLØK
IMPORT-EXPORT

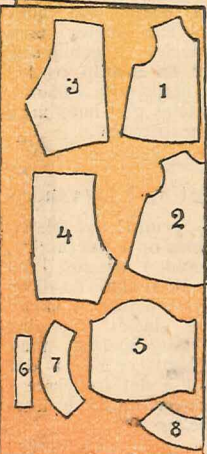
Hver blomsterknold og hver pakke frø er merket med „VIOLA“ garantistempel.
Illustrert farvetrykt prislister med billeder malet efter naturen av alle „Viola“ blomsterknolde m. m. sendes gratis og franko.
Varerne sendes overalt, omhyggelig pakket og under den mest betryggende enestaaende garanti: Paa forlangende uten etterkrav og er varerne ikke tilfredsstillende, tages de tilbake.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofritt motta nedenstaaende snitmønster utklippet i si papir, færdig til bruk.

Dragt til gutter.
paa 4—6 aar.

Denne dragt kan syes av uldstof. De rette benklær har sidelukning og knappes med store perlemorsknapper paa blusen. Der medgaar 1,20 m. stof av 110 cm.s bredde. Mønsteret bstaar, som billedet viser, av 8 dele.

Fig. 1. Forstykke. 2. Den halve ryg. 3. Den bakerste benklædel.

4. Den forreste benklædel. 5. Ærme. 6. Ærmelinning. 7. Ærmeopslag. 8. krave.
Ved tilklippingen lægges mønstrene langsmed stoffet. Midten av ryggen og kraven langsmed stoffets bret.

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 15. Pris 15 øre.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: Det indre av Basilika-kirken i München

Lykkelig den som har et hjem!

Hvad er et hjem? Det er det bedste tilflugtssted vi kjender. Det er den sikre havn mot verdens stormer, det er hvilepladsen for legeme og sjæl, stedet hvor man igjen vinder kraft og trøst; i hjemmet bo: freden efter kampen, der bor kjærligheten. For sit hjem kjemper og arbeider man, der slaar ens væsen, ens karakter rot. Den hjemløse er som et træ, en plante uten rot. Ak, men hvor mange tusener gis der som flakker hjemløse om paa denne klode, flygtende som Kain fra sted til sted? Den ene har nøden drevet bort fra far og mor, en anden er drevet bort av letsindig overmod, en tredje av had, harme og bitterhet. Og de har ikke fundet hjemveien igjen — de er blit derute i det fremmede, sover kanskje i den fremmede jord. Hvor mange er der ikke som aldrig har kjennt forældrekjærlighet, som aldrig har eid en liten jordflek som de kunde kalde sin egen? Mange familiehjem adspilttes un-

der forholdenes hjerteløse tvang. Det er haardt: men det bør lære dem som har et hjem, som har en kjærlig familie, at paaskjønne det, at takke Vorherre for det og søke at gjøre alt for at opretholde det og bidra sit til at gjøre det til et sted hvor der er godt at være. — For det maa vi jo huske: der findes ogsaa mange som har far og mor, egtefælle og barn, hus, have, rigdom og overflod — og allikevel intet hjem! Koldt og fremmed er for dem deres eget hus; ved menneskenes egen skyld er deres familier opholdssted blit et helvede for dem istedenfor det himmerike det burde og kunde være.
Det ligger altsaa ikke alene i de ydre ting, hvis du ikke har et hjem. Det er en sjælelig følelse dette: at finde ro i hjemmet. Selv om du har mistet alle dine kjære, selv om dit jordiske hjem tas fra dig og du, som der staar i skriften, ikke vet hvor du skal hvile dit hode, saa kan du dog finde hjemroen i dit hjerte, naar du husker paa at der er beredt plads for dig i et hjem som

NB, Utydelig skrift volder feilekspedition.

Sanatogen Prøv det idag!

Faaes paa alle apotek

Styrkemidlet

Skuespillerinde Fru **GYDA CHRISTENSEN** skriver:
„Sanatogen styrker musklerne, gir utholdenhed og — hvad ganske er det allerbedste — det gir godt humør.“

Operasangerinde Fru **KAJA EIDE** skriver:
„Min Sanatogenkur har været i højeste grad saa vellykket, at jeg kun ønsker at fortsætte.“

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34, Kal. 7,05 Kr. 36. Jagtvaaben, Prismeglas, Prislister 50 Øre. Benekendorff, Berlin-Friedenau.

Averter i Nordens største Ugeblad, **ALLERS FAMILIE-JOURNAL.**

Nei!

Nu maa ikke længer rustflekker findes paa toiet. „Ibem Toirust-Tager“ fjerner dem alle lekende let uten at skade toiet. Ingen avskylning nødvendig. Hver draape fjerner en flek. — Faas overalt à 75 øre pr. tube.

Kemisk Fabrik - I. B. Møller - Kristiania.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 „ „ „ 3.—
150 „ „ „ 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 „ „ „ 3.50
Kal. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

I daarlige tider

er fiskeri en god indtægt. Bedste og billigste redskaber, saasom: monterede og monterede fiskenet, store og smaa garnruser, metaltraadsruser, opholdsrum for skaller, stangnet, hvirvler, vad m. m. faas ved direkte indkøb fra

Albert Engstrøms Fiskeredskapsfabrik,
Falun Sverige, Rt 772.
Forlang illustr. priskurant nr. 54. Sendes gratis og franko.

Chesebrough's Vaseline

OG DETS PRÆPARATER
SAA SOM:
COLD CREAM,
PARFUMERET VASELINE,
KAMFER-VASELINE CREAM,
IS KAMFER og MANGE ANDRE

Gør Huden fin og blød

Bemærk Kløverenbladet-varemerke.

F. M. Gethmann, København, Danmark.

Phillips RUBBERS

PHILLIPS' saaler og hæler fabrikeres i England og sælges over hele verden.

Tynde gummiplater med forhøjninger til at fæstes paa almindelige saaler og hæler, hvorved der opnaaes fuldstændig beskyttelse mot slit.

Lavet av Phillips' førstestillesorte gummi, som er al anden sort eller graa gummi saa markedet overlegen.

Tredobler stoylernes levetid

ETABLERET 1752. Naar De tager en pille, tag saa en

Brandreth's Pille

Ren vegetabilsk, altid virksom.

Brandreth's piller renser blodet, maven og indvoldene og styrker fordøjelsen. De ansører leveren, fjerner daarlig galde og fordærvede avsondringer. De styrker, regulerer og renser hele systemet.

forstoppelse, svimmelhet, søvnløshed, belagt tunge, daarlig aande, hovedpine, mavesmerter, slet og mangelfuld fordøjelse, leversyge, gulsot og enhver anden upasselighet kommer fra urent blod.

Sælges paa alle apoteker.

Alcock Manufacturing Co., Birkenhead, England.

ETABLERET 1847.

ALCOCK'S PLASTRE

Hvorsomhelst der er smerter bør et plaster anbringes.

Divinia sæpen

M. ZADIG'S

omsorgsfuldt fremstillet av fineste raastoffe, — bevarer og gjengir huden dens ungdommelige utseende og smidighet.

Håmoes Hair-Culture

THE INVENTOR WAS AS CHEMIST AWARDED GRAND PRIX PARIS AND GOLD MEDAL LONDON

IS SUPERIOR TO ALL OTHER HAIR FOODS KNOWN TO SCIENCE.

Gratis og portofrit

sender vi en prima cycleslange med 12 mdr. gar. og vort katalog til enhver cyclist, der sender os sin adr. og 1 kr. i Frim. til omk. Utelukkende reklamelem. Gummifabriken, Fredensborg, Danmark.

Abonner paa Nordisk Monster-Tid.

VIL DE LÆRE

noget, saa skriv til **Norsk Korrespondenceskole** efter plan. Vi har fuldt utdannede specialister som ledere og lærere i alle fag og bygger nu paa næsten 7 aars erfaring i **korrespondenceundervisning**, som foregaar hjemme hos Dem selv i Deres fritid.

Den merkantile afdeling, hvis leder er skolens direktør, har et stort lærerpersonale med landets bedste utdanning. Vore elever sitter nu i **alleslags stillinger** rundt omkring i landet. Om resultaterne av **Norsk Korrespondenceskoles** undervisning kan De faa besked i planen, som er gratis.

Den tekniske afdeling alene er langt større end nogen anden skole i landet. Ledere er ingeniør **Einår Ojafsen** (M. N. I. F.) og arkitekt **Eivind Gleditsch** (M. N. A. F.). Begge har som alle vore øvrige ingeniører flere aars praksis som lærere ved de bedste tegneskoler og tekniske skoler samt ved **Norsk Korrespondenceskole**. Mange av vore elever har tat svendepøver kun paa grundlag av vor tegneundervisning pr. korrespondence. Vi optar elever paa alle trin. Den som har forkundskaper, faar videregaaende undervisning.

Sprogavdelingen ledes av skolens cheffagleder, lektor **M. Gran** og cand. mag. **A. Steen**. Planen gir nærmere oplysning om hvilke resultater, der er opnaadt efter **Norsk Korrespondenceskoles** metode. Vi har f. eks. utdannet en række forretningskorrespondenter i disse hovedsprog, og tusener har lært at skrive og læse tysk, engelsk og fransk efter vor metode.

Landbruksavdelingen ledes av agronom **Birger Ree** (uteksaminert fra Norges Landbrukshøiskole). Kursene er landskjendte for sit interessante indhold og fængslende fremstilling.

Bokholderi.
Handelskorrespondence.
Handelsregning.
Skrivning med rundskrift.
Stenografi.
Norsk.

Praktisk regning.
Matematik.
Mekanik.
Maskinlære.
Bygningslære.
Elektricitetslære.
Konstruktions- og projektiønstegning.
Fagtegnning for tomrere, snekkere og murere.
Bygningstegning og maskintegning.

Tysk sprog.
Tysk handelskorrespondence.
Tysk stil.
Engelsk sprog.
Engelsk handelskorrespondence.
Engelsk stil.
Fransk sprog.
Fransk handelskorrespondence.

Jordbrukslære.
Husdyrlære.
Havebrukslære

NORSK KORRESPONDENCESKOLE

Drammensveien 20.

Direktør: **Ernst G. Mortensen**.
Cheffagleder: Lektor **M. Gran**.

Kristiania S.

Under næsten 7 aars virksomhed er **Norsk Korrespondenceskoles** undervisning stadig blit bedre og bedre. En række fagmænd har været optat med at gjennemgaa og forbedre brevene. Vor metode har staat sin prøve baade utenlands og i Norge.

Benyt nedenstaaende rekvisition og se hvad vi kan byde Dem.

Aller 15. **REKVISITION.**

Hermed utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1920-21 (7. skoleaar) samt aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn: .....

Adresse: .....

Naar der blir slaat blind alarm eller Da det nye brandvæsen paa Apeøen første gang var i virksomhet.

1. „Ild og vand eller brandmandens klagesang“ het et skjønt digt jeg en dag med stor pathos og dertil hørende armbevægelser deklamerte for mine apevenner som lyttet betat. Hadde jeg ant hvilke følger dette skulde faa, hadde jeg nok beholdt det for mig selv.

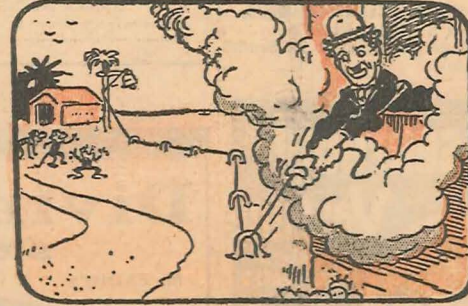
2. Jeg hadde aldeles glemt at aper er meget lærvillige skabninger og da mine aper gjennem digtet hadde erfart hvad en brandstation er til og hvorledes den er inrettet besluttet de at oprette en paa vor lille ø, og de ga sig straks til at bygge en.

3. Da jeg en times tid senere — eller kanskje det var to — kom forbi stedet stod der den nydeligste brandstation man kan tænke sig, med sproitehus og allarmklokke og andet tilbehør. „Nu skal vi prøve,“ tænkte jeg, „om apene ogsaa kan optræ som brandmænd!“

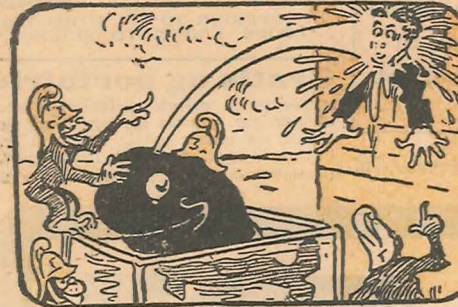
4. „Nu baktefter angrer jeg at jeg tænkte slik. Og endda mer beklager jeg at jeg bragte den skumle plan som jeg hadde lagt til utførelse. Det kom nemlig i en sorgelig grad til at gaa ut over mig selv. Kort og godt: Jeg satte mig til at røke tobak en gros.

5. Jeg satte fyr paa en vældig tønne Tonnenboier Portorico — ærlig og redelig strandingsgods — stak et rør ind i tøndens og dampet løs. (Se forrige billede!) Virkningen var uhyre: store røkskyer stod ut av vinduene. Samtidig slog jeg allarm.

6. La mig si det straks: mine forventninger om at jeg vilde faa se noget merkelig blev ikke skuffet. Sproiten rykket straks ut, trukket av en vældig skildpadder. Hvorledes sproiten var indrettet kunde jeg ikke se paa avstand, men jeg skulde tidsnok faa vite det.

7. Den viste sig at bestaa av en i et kjempeakvarium (undres paa hvor apene hadde faat det fra?) anbragt hval som ganske vist var av beskedne dimensioner, men som ikke desto mindre kunde utsende en ganske pen vandstraale slik som hvalers skik er.

8. Straalen blev rettet mot „det brændende hus“, men den traf mig, — hvilket forrige billede tydelig oplyser, og jeg blev drivende vaat, — hvilket dette billede viser. Men dermed var ikke mine lidelser endt. „Vent litt!“ ropte apene. „Der er endda mer!“

9. „Endda mer?“ gjentok jeg. „Hvad kan det være mon?“ At jeg var meget opsat paa at faa vite hvad dette mer var kan jeg ikke si, — jeg hadde egentlig faat nok med den første straalet. Men før jeg fik samlet mig kom apene med noget langt imellem sig.

10. Det viste sig at være et gammelt laken. Det skulde forestille et rekningsnet! Glædesstraalende bredte apene det ut og holdt det utspændt nedenfor vinduet og saa ropte de: „Bare hop till! Vi skal ta imot dig!“ „La gaa!“ tænkte jeg og hoppet til.

11. Hoiden var hoist ubetydelig saa jeg trodde ikke der kunde være nogen risiko forbundet med hoppet. Men jeg hadde ikke regnet ut at lakenet var lappet, og heller ikke med at der under lakenet stod en kaktus med ualmindelig spidse torner. Au, hvor jeg stak mig!

12. Jeg stak mig saa frygtelig at jeg som ellers er rolig og behersket fuldstændig tapte besindelsen og grep restene av kaktusen for at la apene smake dens torner — noget som de smaa ivrige branamænd klogelig avverget ved skyndsomst at gripe flugten.

Det kan undertiden være bra at ha et haardt skal.

En eskimo foretok en liten fjeldbestigning med sine to gode venner: pingvinen og skildpadden. Men skildpadden blev træt og blev trukket paa skjoldet det sidste stykke.

Til gjengjæld maatte den finde sig i at bli brukt som kjelke paa nedturen, som gik saa strykende at det svimlet for skildpadden som ikke var vant til at skynde sig.

Med et brak tøret dens haarde skal mot eskimoens hytte og saa haardt var støtet at skildpadden for igjennem uten skade, mens eskimoen neppe slap saa godt fra sammenstøtet.

Smaapluk.

„Hvorfor i alverden klapper du for den sangerinden? Hun sang jo skjærende falsk!“
„Ja, men for et toilette! For nogen farver, saa harmoniske!“
(Klapper ivrig videre.)

Vertinden (ser bebreidende paa sin nye pensionær): „De skal ikke være ræd for kjøttet, herr Pedersen!“
Pedersen: „Nei, nei — jeg er heller ikke ræd. Jeg har set dobbelt saa meget kjøt, og det gjorde mig ikke det mindste forskrækket!“

Lægen: „Jeg hadde langt flere patienter ifjor end iaar. Hvor kan de være bliit av allesammen?“
Hans kone: „La os haabe det bedste, Theodor!“

„Tænk, Hansen sovnet i badekarret idagmorges, mens vandkranen staa aapen!“
„Blev der oversvømmelse?“
„Nei, heldigvis sover Hansen altid med aapen mund!“

Forutseende.

Fruen: „Anna! Anna! Kom og bær papegøien ind i et andet værelse! Herren har mistet skjorteknappen sin!“

Svigermor!

Fruen: „Jeg fortalte mor din sidste vits; hun holdt paa at dø av latter!“
Manden (utaalmodig): „Hvorfor gjorde hun det ikke?“

Fra vælgermøtet.

Taleren: „Hvad vi trænger er handling, bare handling, ikke unyttige ord! Og med denne formaning, ærede tilhørere, vil jeg slutte da der endnu er indtænet elleve talere.“

Kinesiske Silke-Pæoner

Disse vidunderlige planter som ogsaa kaldes „pinse-roser“ eller „kinesiske roser“, er havens fornemste prydanter, de er vinterhaardt og fremkommer aar efter aar i stedse større mængde og overflødig blomsterpragt.

Kinesiske silke-pæoner vil staa en menneskealder og aarlig, uten ophør vil de frembære deres store herlige silkeagtige rosenlignende blomster med den dejligste duft.

Af kinesiske silke-pæoner findes talrige yndige blomsterformer og sjældne farver fra renhvid, creme, rosa, rød til dyb purpur.

Den kinesiske silke-pæonens røde farve genfindes ikke hos nogen anden blomst, den er saa intensiv, at naar solen belyser blomsten kan man næsten ikke se paa den, saa sterkt spiller lyset paa dens røde farve.

Viola Garant!

Enhver ordre paa kinesiske silke-pæoner sendes paa forlangende uten efterkrav, saa kjøperen først kan se planterne. Hver plante garanteres ekte og fuldkommen levedygtig. Hver plante, som ikke vokser, erstattes fuldstændig gratis! Med hver ordre følger et nummereret garanti-bevis!

Alle breve adresseres:

Viola Bergen

Kinesiske Silke-Pæoner

Og de ren-hvide blomster! Hvem skulde tro, at der av den sorte jord kan fremvokse en saadan pragt: En plante med ca. 20 stilke og en eller flere „roser“ paa hver stilk, hver blomst dobbelt saa stor som ovenstaaende billede viser, og med en sjelden fin duft.

Man kan ikke i fantasien tænke sig denne overdaadige farvepragt. Kinesiske silke-pæoner maa ses i Virkeligheden.

Kinesiske silke-pæoner er de prægtigste vaseblomster, yndigste dekorationsblomster og allersmukkeste modeblomster og de vokser og trives overalt.

Meget kraftige blokke eller rodknoller med store kraftige spirer: renhvid, cremefarvet, silkerosa, rød og dyb purpur. Pris i stk. 165 øre. 5 stk., en av hver farve, 780 øre. 10 stk., 2 av hver farve, 15 kr. 15 stk., 3 av hver farve, 22 kr.

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

Løvsag og Træskjæreværktøi og Materialer.
Bøger i stort udvalg. Prislister gratis.
Ulrick Riedl, Bodo.

Korpulens, fedme fjerner Dr. Hoffbauers lovbeskyttede **avmagrings-tabletter.** Fuldstændig uskadeligt og mest virkningsfulde middel uten overholdelse av diæt. Ingen skjoldbruskkirtler. Ingen avføringsmiddel. Brochure paa forlangende. Pris for komplet kur 150 M. og 210 M. inkl. porto og utførselskostninger mot forutbetaling eller pr. efterkrav. Elefant-Apotheke, Berlin A. 79, Leipziger Str. 74 (Dönhoffpl.)

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

DAMER se her!

Pen biindtekt kan opnaas for damer med mange bekjendtskaper ved salg av pianoer paa avbetaling. Billet, mrk. »God fortieneste«, modt. bladets eksp.

Abonner paa Nordisk Mønster-Tidende!

25 ØRE

koster en pakke
Ren Russisk Kaffetilsætning
av den gamle gode kvalitet.

Den kan benyttes som kaffe *alene*, og en pakke erstatter da i bruk *et halvt pund almindelig kaffe der koster kr. 1.25.* En pakke *Ren Russisk Kaffetilsætning* kan ogsaa blandes med 1 halvt pund almindelig kaffe, og man erholder da en vare som er *bedre end kaffe alene.*

Husk. At for hver pakke De bruker, sparer De *et halvt pund kaffe.*

Ren Russisk Kaffetilsætning faaes hos kjøbmanden. Fører han ikke varen, saa send os *kr. 2.50* i frimerker og vi vil sende Dem 10 prøvepakker uten utgift for Dem.

Sendes varen pr. efterkrav, kommer dertil et tillæg av *45 øre* til opkravsgebyr.

Den Russiske Kaffetilsætnings-Fabrik i Bergen.

Post- og Telegrafadr.: A/S »Valkyrien«.

Telf.: 1762 — 5429 — 3658.

Bemerk. Nogen yderligere anbefaling av *Ren Russisk Kaffetilsætning* skulle være overflødig. — Det er det store publikum bekjendt, at varen før krigen blev brukt i alle *Norske hjem*, og naar vi nu har været borte flere aar skyldes dette, at vi ikke har villet misbruke den tillid publikum hadde til *Ren Russisk Kaffetilsætning*, og fremstønde mindre værdifuld vare. Først nu har vi kunnet skaffe *de rette raastoffe til rimelig pris*, og vi kan derfor atter med tryghet anmelde vor ankomst paany til dets tidligere og nye venners glæde og fordel.

Penge vokser ikke paa kistebunden men i banken.

Hvorlang tid skal der til for at 5 kroner indsat i banken skal vokse til 10 kroner?

Kjøp en av Handelsbankens sparesedler og prøv selv. Eller skriv til os idag efter vor illustrerte brosjyre „10 kroner for 5“.

En av Handelsbankens sparesedler koster 5 kroner eller pr. post kr. 5,30. (Spiresedler for større beløp kan ogsaa faas). Den dag den kjøpes begynner den at vokse. Om nogen aar er den værd 6 kroner, saa 7, 8, 9 og 10.

Spiresedlen kan indløses i Handelsbanken naarsomhelst De behøver penge. Men lar De den staa vokse den til det dobbelte.

Spar mest mulig.
Kjøp flest mulige sparesedler.

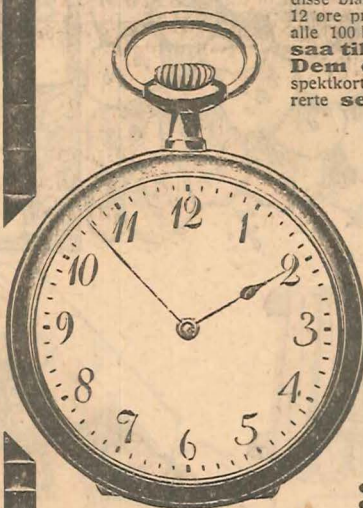
De vokser.

Handelsbanken
DEN NORSKE HANDELSBANK

Kristiania: Kirkegt. Brogt. Schous pl.
Bergen, Trondhjem, Kristiansund N.

Et holdbart Schweitzer-uhr gratis!

Som reklame for vort firma bortselger vi dette utmerkede **Schweitzer-uhr** samt 100 stk. fint utførte **prospektkort** for tilsammen kun 12 kroner. Alene de 100 prospektkort er beløpet værd. Har De ikke anvendelse for kortene, staar det Dem naturligvis frit at sælge disse blandt venner og bekjendte til f. eks. 12 øre pr. stk., altsaa 12 kroner for alle 100 kort, og uhret kommer i saa tilfælde ikke til at koste Dem en eneste øre. Vore prospektkort er yderst fine, og vakkert kolorerte **seriekort, gratulationskort og platinkort**, (fjeste nyheter 1921). Det medfølgende uhr er et **utmerket Schweitzer-uhr**, med et godt og holdbart verk, som gaar sikkert og nøjagtigt, det er altsaa helt igjennem et virkelig godt og holdbart uhr, som De kan ha gavn og fornøielse av et helt liv. Hvert uhr blir forinden avsendelsen omhyggelig efterset og regulert. At folk er særdeles tilfreds med vore uhre, beviser de i hundredetal mottagne taksigelser; indsend derfor nedenstaaende kupon endnu idag, og vi er overbevist om, at vi er saa De vil bli tilfreds.

Vor garanti: Saafremt De ikke er fuldt ut tilfreds ved mottagelsen av vor pakke, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Bestillingsseddel til A. F. J. A.

Varemagasinet i Kristiania.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav et av de avterte holdbare Schweitzer-uhre og 100 stk. fint utførte prospektkort til den billige pris av 12 kroner for alt tilsammen plus porto. Jeg forbeholder mig ret til at returnere pakken og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldt ut tilfreds.

Navn: .....

Adresse: .....

Obs! Pakken sendes pr. efterkrav; beløpet betales altsaa først ved mottagelsen av pakken.

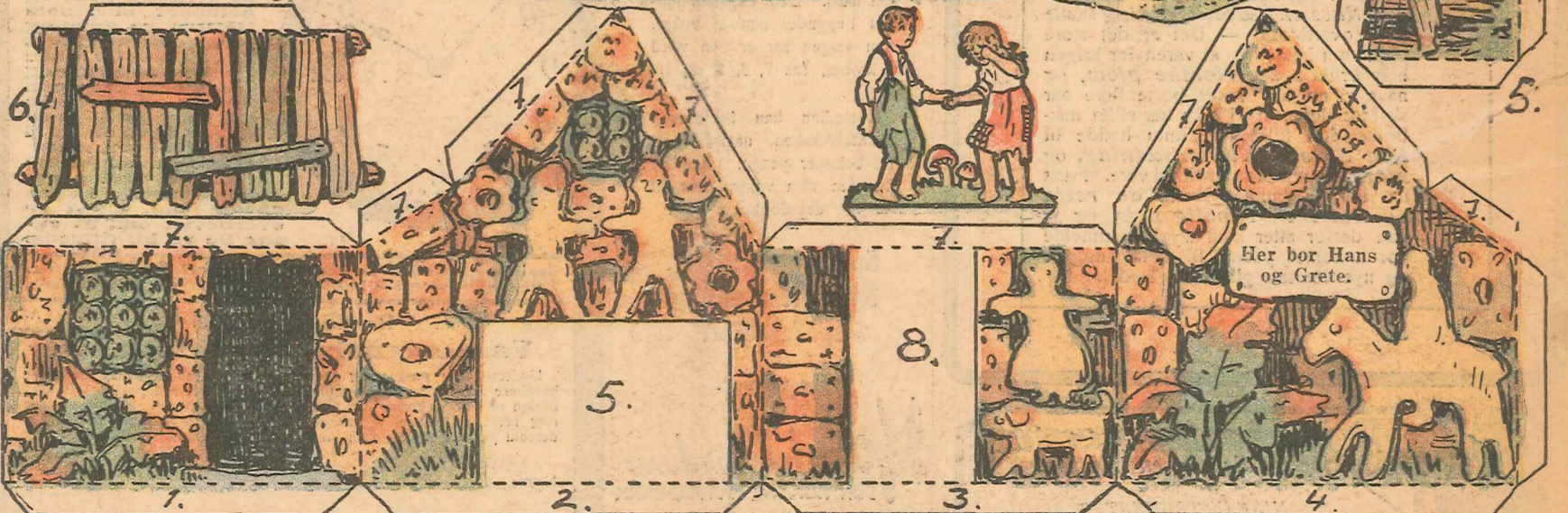
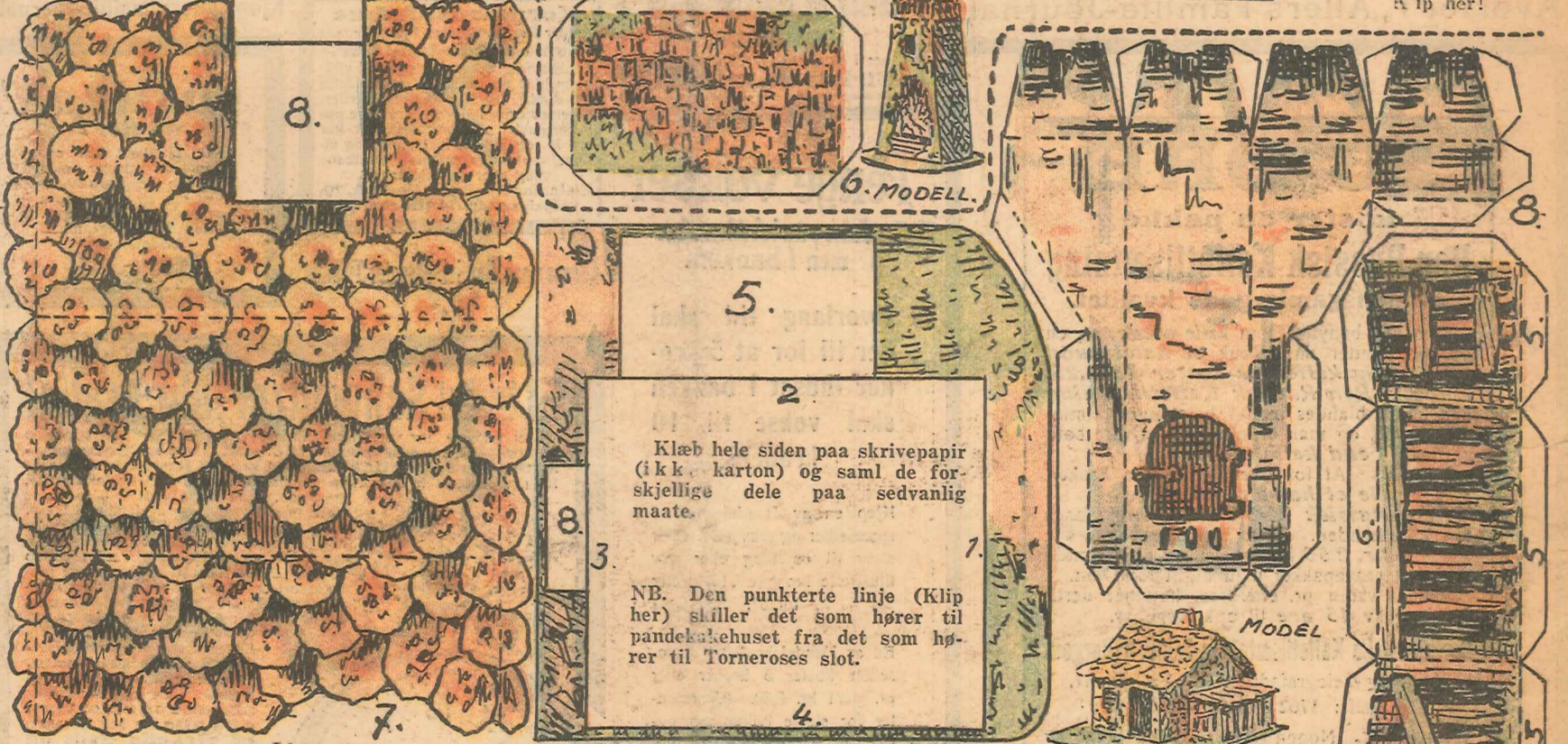
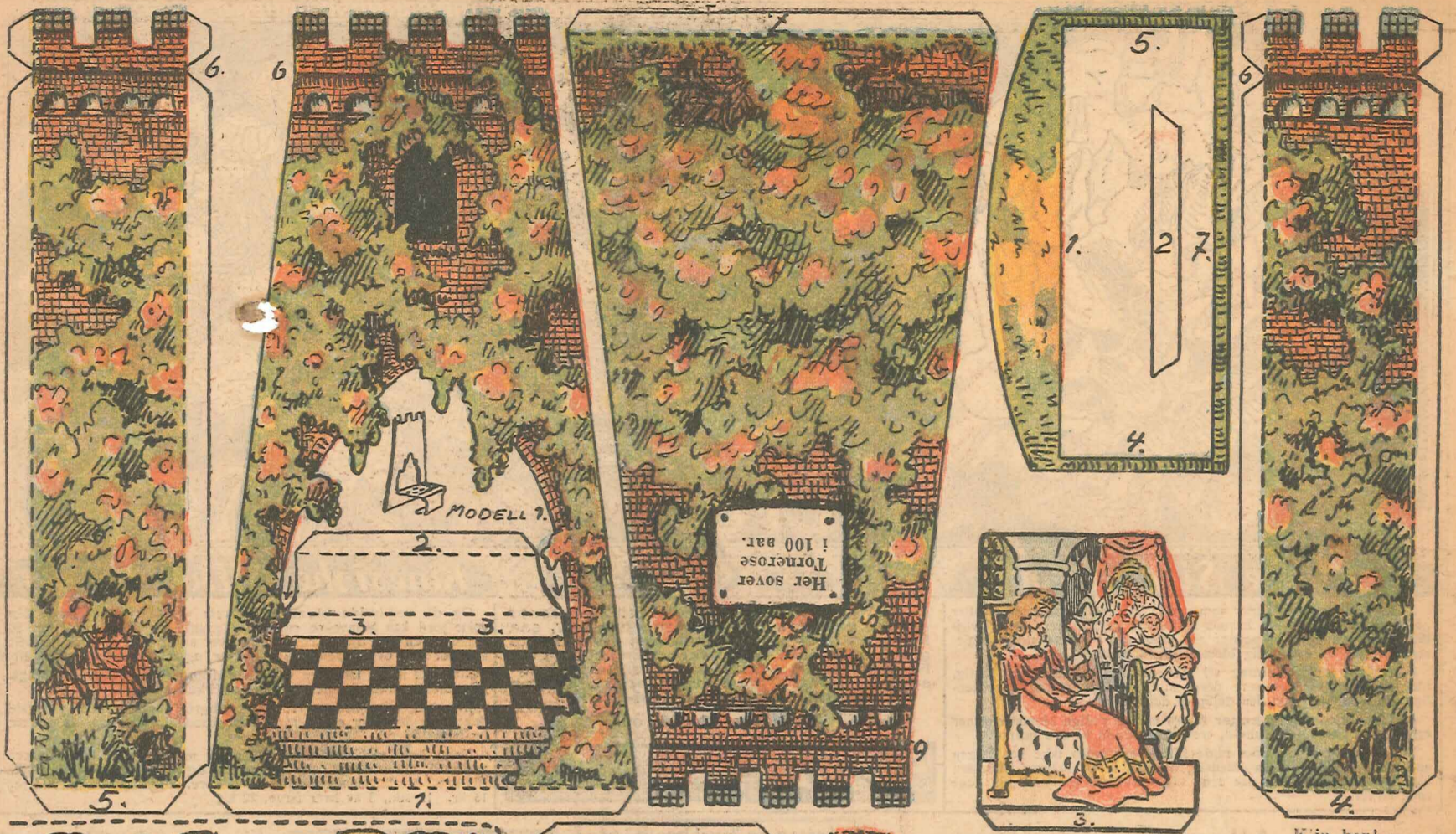

Musikinstrumenter
kjøp av disse er en tillidssak

MINE INSTRUMENTER
TILFREDSSTILLER DE HØIESTE FORDRINGER

Jul. Heine Zimmermann
Leipzig, Querstr. 26-28

KA ALOG MOT INDSENDELSE AF 50 ØRE.

Eventyrenes lilleputby I: Torneroses taarn og Hans og Gretes pandekakehus.

I næste nummer følger: Den bestøvede katts romantiske vandmølle og Rødhættes hus.